

Giới thiệu Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách

Bạn đang đọc truyện Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách của tác giả Nãi Hương Lưu Ly Từ. Thân là thích khách, nàng chưa bao giờ thực hiện nhiệm vụ thành công. Khó khăn lắm mới có được cơ hội tốt, lại xui xẻo bị đối phương mua chuộc. Buông ra, tên khốn này, ta là người sẽ gả cho lão Đại đây!!! Ôi... thôi kệ đi, thực ra huynh cũng rất khá. Thích khách hậu đậu vs Vương gia ngôn tình sắc vô lương, hãy chờ xem cảnh giới mới của việc cướp tìm trộm tình chiếm đoạt tiểu bạch thỏ sẽ phát triển như thế nào nhé. P/s: Truyện này đã ký HĐ xuất bản nên bản online tác giả chỉ up nửa chừng chưa up kết thúc thật. Bạn PM hỏi tác giả có up kết thúc lên mạng ko, tác giả cũng bảo là hoặc là đọc trong sách, hoặc phải chờ sách ra gần nửa năm mới public được. Àu cũng là nghệ thuật xuất bản thôi. Aizzz. Bạn đã phải đặt mua cả quyển truyện từ TQ về, chỉ để đọc có 3 trang kết thúc thực và 3 trang ngoại truyện. huhuhu Truyện này chả có gì đáng nói đâu, dễ thương thôi. Đạo này hơi ngán với nữ cường nên chuyển thể loại sang nữ ngây thơ mà không ngu lắm, hiền lành nhưng không dễ bắt nạt. Đại khái là không thánh mẫu, không nào tàn, chỉ là không cường như các đàn chị thôi. Hy vọng cả nhà đón nhận truyện hot của em nó nhiệt tình cho em nó đỡ tủi thân

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Thích Khách Nhà Ai Mới Trưởng Thành

Diệp Đan không cần biết lúc nào Bùi Tĩnh Uyên sẽ cần mình phối hợp diễn xuất, trong mắt nàng, có thể tùy tiện ám sát hãm bắt cứ lúc nào mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, trong lúc rảnh rỗi, nàng cố gắng nhớ kỹ vị trí gian phòng mới của Bùi Tĩnh Uyên — vì căn phòng lúc trước có người bị chết, nên nghe nói hiện giờ hẳn dùng để nuôi chó rồi.

Tuy nàng học hành chẳng ra sao, nhưng vẫn luôn luôn nhớ rõ việc rèn luyện cơ bản mà một thích khách cần phải có, tuyệt đối không cho phép mình được lười biếng. Sự quyết tâm đó đã khiến nàng dậy từ sáng sớm tinh mơ ngồi mài đao, mài mê đến mức hạ nhân trong phủ vào đưa cơm cũng không biết.

“Cô... cô nương... Ngài...”

“Ế?” Nàng giật mình ngẩng đầu, nhắc đao lên theo phản xạ, “Vào sao không gõ cửa? Có biết tôn trọng phụ nữ không hả?!”

Tay hạ nhân kia sợ hãi bê khay lùi vội về phía sau: “Cô nương đừng giận, thực ra là ngài không đóng cửa mà!!!”

“... Ồ, vậy cứ đặt điểm tâm xuống kia là được rồi, cảm ơn người nhé.”

Hạ nhân dè dặt liếc nhìn tay nàng: “Thứ cho tiểu nhân nói thẳng, đao này của ngài...”

“Người nói cây đao này á?” Trong đầu Diệp Đan thoáng cân nhắc thật nhanh, lập tức nói ra một lý do mà nàng cho rằng ‘cực kỳ thông minh’, “... Ta lo đao làm bếp của các người không đủ sắc, cố tình mài hộ các người ấy mà, này này, cho người này, đừng khách sáo!”

Ưu điểm lớn nhất của nàng là khi cười tươi lên thì cực kỳ vô hại, tuy nguyên nhân lớn nhất phần cũng vì đầu óc của nàng không được tốt lắm, nhưng nụ cười tươi như tỏa sáng còn có chút vẻ ngu ngu dần dần kia lại rất có sức hấp dẫn đối với mấy thiếu niên vừa biết dậy mầm xuân. Tay hạ nhân kia nhất thời ngẩn người quên hết tất cả, ngoan ngoãn nhận lấy đoản đao, còn nở nụ cười đầy thẹn thùng nói cảm ơn nữa chứ.

Người bình thường ai cũng biết loại đao này không thể nào dùng để thái thịt thái rau được, tác dụng duy nhất của nó là để cắt cổ, e rằng sau đây chính y cũng sẽ không đưa tới phòng bếp, mà tự giấu làm của riêng thôi.

Chờ y biến mất hẳn ở cuối hành lang, Diệp Đan mới quay đầu nhìn điểm tâm trên bàn. Không thể không thừa nhận, đãi ngộ ở Vương phủ thực sự rất tốt, các loại đồ ăn đều toát ra phong thái của giới quý tộc, chắc chắn dân thường không thể có cơ hội thưởng thức được.

Nàng thầm cân nhắc không biết có nên thử độc trước không, dù sao đây cũng đang ở trên địa bàn của người ta, tìm tòi tìm lui, đột nhiên nhớ ra trên búi tóc có cây trầm bạc, là quà sinh nhật 16 tuổi của các thành viên trong môn góp tiền để tặng nàng, không ngờ bây giờ lại phát huy công dụng.

Ừm, trong cháo không có độc, trong sữa đậu nành không có độc, trong điểm tâm không có độc... Sau khi kiểm tra xong, nàng mới yên tâm to gan cầm miếng bánh hạch đào nhét vào miệng, hai má phồng cả lên, bắt đầu xuất thần nhìn lên trần nhà.

Về lý mà nói, thì đãi ngộ của vương phủ thực sự không tồi, giả sử không phải vì trên lưng vẫn còn đang gánh nhiệm vụ ám sát Bùi Tĩnh Uyên, thì nàng thực sự muốn tiếp tục ở đây lâu dài, vừa ăn uống sung sướng, vừa thoải mái nhẹ nhõm, cảm giác như sống lâu thêm được mấy năm ấy chứ.

Có điều, nàng là một thích khách đầy khí phách, cho dù thực lực chẳng đến đâu cũng rất hay làm hỏng việc thì chắc chắn cũng phải giết chết Bùi Tĩnh Uyên. Nhưng trước khi tiến hành, nàng lại phải cân nhắc một vấn đề nữa — đoản đao tặng cho phòng bếp rồi, lấy gì chém hãm đây?!

Sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh nhất để ăn uống no say, rồi lén lút đi tới bên cạnh giếng nhặt trộm cây xèng...

Căn cứ vào những thông tin nàng thu thập được, thì Bùi Tĩnh Uyên chưa bao giờ vào triều sớm, cho nên, rất có thể lúc này hắn vẫn đang ngủ. Thừa lúc hắn không đề phòng, nhanh nhanh vào đập cho hắn một cái, chưa biết chừng lại hoàn thành đại sự.

Chỉ tiếc rằng, vận mệnh hoàn toàn không đối xử khoan dung với nàng.

“Cao hứng quá nhỉ, định xúc đất giúp bản vương sao?” Bùi Tĩnh Uyên mặc bộ thanh sam nhả nhận ngồi bên bàn, tách trà trong tay vẫn đang tỏa hơi ấm, hắn khẽ nhếch khóe môi, thoát nhìn đúng là một công tử phong lưu độc nhất vô nhị, “Vất vả quá, mấy việc nặng nhọc này cứ giao cho đám hạ nhân làm là được rồi, dù gì nàng cũng coi như là khách của bản vương, phải thoải mái hưởng thụ mới đúng chứ?”

Kế hoạch vốn bị vạch trần tại trận, Diệp Đan vô cùng xấu hổ, đành ngượng ngùng buông xèng xuống, rồi lại không kìm được đáp lễ một câu: “Có gì hay ho đâu mà hưởng thụ chứ? Người nghĩ mình là Thiên Vương có thể thỏa mãn được mọi nguyện vọng chắc?”

Hắn cũng không bận tâm, còn bật cười hỏi lại: “Vậy nàng muốn gì, nói thử ta nghe xem nào?”

“Ta muốn lấy mạng người.”

“Chà, xem ra nàng cũng không có khiếu buôn bán lắm nhỉ.” Hắn chậm rãi lắc đầu, lộ ra vẻ tiếu nuôi, “Lấy mạng của bản vương rồi, nàng sẽ mất rất nhiều lợi ích, ví dụ như quần áo mới của Cẩm Tú phường, trang sức quý hiếm của Lưu Ly các, còn cả các món ăn nổi tiếng của Thiên Bảo lâu nữa, làm gì có ai tài trợ cho nàng.”

Diệp Đan kinh ngạc hỏi: “Không ngờ người còn định mua cho ta cả những thứ ấy cơ à?”

“Sao hả? Nàng không tin?”

“Ta chỉ là một thích khách, người đối xử tốt với thích khách như thế làm gì? Chắc chắn người có ý đồ khác.”

Hắn chăm chú nhìn vào đôi mắt hạnh trong suốt của nàng, như cân nhắc một chút rồi mỉm cười: “Vậy chứng tỏ nàng chưa hiểu hết về bản vương rồi. Từ trước đến giờ, bản vương vốn rất ân cần với các cô nương xinh đẹp, dùng các nàng để điều hòa cuộc sống buồn tẻ của bản vương.”

Nàng hừ khẽ một tiếng: “Như thế chẳng phải là lưu manh thối hay sao?”

“Nhưng hiện giờ nàng đang sống dưới mái hiên của lưu manh thối, nếu hai bên đều đã thỏa thuận với nhau giao dịch lẫn trước, trước khi nàng giết chết được bản vương, thì cũng nên giữ mức thân mật cơ bản nhất chứ?”

Không ngờ đến lúc này rồi mà Diệp Đan vẫn cảm thấy hắn nói cực kỳ có lý — biết làm sao đây, ai bảo đứa bé này lại ngốc như thế chứ.

“Vậy... xin hỏi Tĩnh thân vương, có thể cho phép ta đập ngài một xèng được không?” Quả nhiên là rất thân mật, hơn nữa, dựa vào nét mặt cũng có thể thấy được, nàng nói câu vừa rồi hoàn toàn thật lòng thật dạ.

Có lẽ Bùi Tĩnh Uyên cũng chưa từng gặp một cô gái ngu ngốc như thế này bao giờ, hắn im lặng một lúc lâu rồi mới cong môi cười nói: “Đập đi!”

Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, nhất thời khiến Diệp Đan vô cùng hưng phấn, nàng quyết tâm phải nắm chắc cơ hội này, đập một cú trúng đích. Ai ngờ, vừa nhấc xèng đập như gió xuống trước mặt Bùi Tĩnh Uyên, đã bị hắn đưa hai ngón tay ra dễ dàng kẹp chặt lại.

“Tiếc quá, không thành công mất rồi, tiểu thích khách, tiếp theo đến lượt ta nhé.”

“...Ồ ơ, trong điều kiện giao dịch đâu có cho phép người xuống tay với ta?”

Hắn gạt đầu như lễ dĩ nhiên: “Đúng thế, ta cũng không định bắt nạt kẻ yếu, dù sao giữ nàng lại cũng thú vị hơn giết nàng nhiều.”

“Ừm? Vì sao?”

Bùi Tĩnh Uyên dùng tiếng nói trầm thấp đầy quyến rũ, nhưng lại nói ra câu nói thật lòng vô cùng kích thích sự tự tôn của người khác: “Vì đâu có nhiều cô gái ngốc nghếch được như nàng, nuôi trong vương phủ cũng rất có tính khiêu chiến.”

“Ăn một đập của ta đi!”

Kết quả không khó đoán, cú đập kia đương nhiên cũng lại bị Bùi Tĩnh Uyên chặn đứng lần thứ hai, còn bị hắn làm cho gặp ngang người xuống, sau đó tiện tay túm áo nàng xách ra ngoài cổng, nói một cách hoa mỹ là “Đi dạo phố cùng bản vương, nếu bản vương vui vẻ, sẽ tạo cho nàng một cơ hội ám sát nữa.”

Diệp Đan cảm thấy mình thực sự được nuôi thì phải!

Chất liệu quần áo của Cẩm Tú phường thực sự rất tuyệt, nàng sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy gấm vóc mềm mại sắc nét như vậy bao giờ, thế mà Bùi Tĩnh Uyên lại hào phóng đặt hắn cho nàng bốn bộ.

“Ê, thế này tốn kém quá!”

“Đừng hét to như thế, mất mặt lắm!” Hân mỉm cười không để ý, “Hiện giờ nàng cũng coi như là người phụ nữ của bản vương, phải ăn mặc xinh đẹp một chút mới ra dáng được.”

“Nói lung tung, rõ ràng ngươi nuôi ta như nuôi thú cưng đấy chứ?” Đây là sự kháng nghị đầy phần nộ đến từ một vị tiểu thích khách.

Bùi Tĩnh Uyên nhéo nhéo một bên má bầu bĩnh của nàng, mặt tươi roi rói: “Nàng đối ý cũng được mà, có điều phải thanh toán hết cho ta tiền com và tiền quần áo đã.”

“...” Thử hỏi một người mua đao giết người cũng phải chọn đồ rẻ tiền nhất, thì làm thế nào mà trả được mấy thứ đắt cắt cổ thế này? Chẳng lẽ cứ vô duyên vô cớ mang nợ vào thân như vậy sao?

Hân hứng thú nhìn vẻ mặt phiền muộn của nàng, rất kiên nhẫn xoa dịu: “Nàng thử nghĩ theo một hướng khác mà xem, dù sao mục đích của nàng cũng chỉ là giết chết bản vương, hai người giao dịch bình đẳng dựa trên nhu cầu của đối phương, bản vương cũng sẽ không động tới sự trong sạch của nàng, như vậy có gì không ổn đâu?”

Hình như... quả thật cũng không có gì không ổn...

Dù rằng mơ mơ hồ hồ có cảm giác như bị lừa, nhưng Diệp Đan cũng không nghĩ được ra cái gì cụ thể cả. Bản thân nàng có một thói quen rất tốt, phàm là những vấn đề mà nàng không nghĩ cho là lẽ được, thì sẽ bỏ qua, dùng thẳng phương pháp đơn giản mà thô bạo nhất để thay thế.

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đã muốn nuôi ta thì phải cho ta ăn ngon mặc đẹp, ta lãng phí tiền bạc cũng mặc kệ ta!” Tóm lại, trước khi giết chết hân, phải yêu sách cho sướng đã.

Bùi Tĩnh Uyên càng cười tươi hơn: “Nói vậy làm bản vương sợ quá đi! Vậy bây giờ chúng ta đi đến cái hồ chôn tiền trải nghiệm một chút nhé?”

“Được, ngươi định đi đâu?”

“Di Hồng lâu.”

“...”

Đưa phụ nữ đi thanh lâu chơi, có lẽ từ xưa đến giờ, chỉ có một mình Bùi Tĩnh Uyên không biết xấu hổ mới làm được như vậy.

Rèm che lụa rủ hương lưu luyến, âm áp xuân tình chọc uyên ương.

Vừa đặt chân vào nơi được mệnh danh là “Phong lưu đệ nhất đế đô”, Diệp Đan đã cảm thấy khó chịu toàn thân. Dù đã thay nam trang, nàng vẫn căng thẳng đến mức bước đi còn không nên hồn, nhất là khi nhìn thấy đám oanh oanh yến yến cười cười nói nói túm lấy mình, thì cảm giác bất an thực sự vọt lên đỉnh điểm.

“Ôi chao, tiểu công tử nhà ai thế này, sao lại tuần tú đáng yêu nhường này cơ chứ?” Mùi hương từ người cô gái này xộc vào mũi, nàng ta bắt đầu sờ soạng nàng không chút kiêng dè, “Tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, chẳng là khách mới phải không? Cứ yên tâm, chúng tỷ muội nhất định sẽ hầu hạ chàng thật sung sướng thoải mái!”

“A, cảm ơn... Không phải, ý ta là không cần...” Nói năng lộn xộn hết cả.

Ai ngờ đến thời điểm mấu chốt, Bùi Tĩnh Uyên lại chủ động giải vây cho nàng, đưa tay qua kéo thẳng nàng ra sau lưng mình, mỉm cười đưa ba tờ ngân phiếu cho bà chủ ở bên cạnh: “Dọn cho ta một phòng tốt nhất, chọn hai cô nương đầu bảng, thêm một vò Lam Kiều Phong Nguyệt.” Lam Kiều Phong Nguyệt là rượu quý nhất của Di Hồng lâu, người bình thường đương nhiên không thể uống được.

Bà chủ cười tươi như hoa đón lấy tờ ngân phiếu sau đó luôn miệng phân phó hạ nhân phía sau.

Diệp Đan không thoải mái nhìn xung quanh, lại Bùi Tĩnh Uyên đỡ nhẹ eo mình, nói khẽ bên tai nàng: “Đừng ngó quanh ngó quẩn nữa, lên lầu theo bản vương.”

Tuy không rõ ý đồ của hân, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Khi hai người một trước một sau bước vào gian phòng xa hoa nhất ở cuối hành lang, Bùi Tĩnh Uyên lập tức đóng chặt cửa phòng ngăn cản những ánh mắt bên ngoài.

Diệp Đan nghi hoặc nhìn hân: “Ồ đây có người ngươi không dám gặp hả?”

“Thật ra là không, chỉ là có người ta không muốn gặp thôi.”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Ngươi mà cũng có người không muốn gặp á? Ta cứ tưởng chỉ có người khác không muốn gặp ngươi thôi chứ.”

“Đừng có lúc nào cũng nói tuồn tuột hết cả ruột gan ra thế. Sống trên đời phải biết cách che giấu đúng lúc đúng chỗ chứ.”

“...Ồ, chẳng lẽ họ vẫn luôn có mặt?”

“Trước khi vào Di Hồng lâu, họ vẫn luôn bám theo chúng ta. Nàng là thích khách cơ mà, ngay cả chuyện này mà cũng không phát hiện ra à?”

Lại bị nghi ngờ thực lực, Diệp Đan đành ngưng ngưng ra vẻ như không nghe thấy: “Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ngươi không muốn gặp ai không?”

Bùi Tĩnh Uyên khẽ nhướn đôi mày kiếm, nụ cười tươi bắt gặp xen thêm chút tà khí: “Trong hoàng thành ai là người kiêng kỵ bản vương nhất?”

Nàng thật thà đáp: “Ta cảm thấy ai cũng kiêng kỵ ngươi hết.”

“...” Đường như bị á khẩu bởi sự ngu xuẩn của nàng, lúc này Bùi Tĩnh Uyên cũng chẳng muốn nói nhiều nữa, chỉ chán nản phẩy tay, “Thôi quên đi, tương lai nàng cũng sẽ biết thôi.”

Lòng hiếu kỳ của Diệp Đan không ngừng dâng cao, còn muốn nói thêm vài câu, ai ngờ chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng động vang lên ngoài cửa. Ngay sau đó, ba người thanh niên lập tức xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Đôi bên sững sờ nhìn nhau như hóa đá một lúc lâu, tất cả đều đứng ngẩn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhảy Vào Thùng Tắm Cũng Tắm Không Sạch Được

Diệp Đan không cần biết lúc nào Bùi Tĩnh Uyên sẽ cần mình phối hợp diễn xuất, trong mắt nàng, có thể tùy tiện ám sát hán bất cứ lúc nào mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, trong lúc rảnh rỗi, nàng cố gắng nhớ kỹ vị trí gian phòng mới của Bùi Tĩnh Uyên — vì căn phòng lúc trước có người bị chết, nên nghe nói hiện giờ hán dùng để nuôi chó rồi.

Tuy nàng học hành chẳng ra sao, nhưng vẫn luôn luôn nhớ rõ việc rèn luyện cơ bản mà một thích khách cần phải có, tuyệt đối không cho phép mình được lười biếng. Sự quyết tâm đó đã khiến nàng dậy từ sáng sớm tinh mơ ngồi mài đao, mãi đến mức hạ nhân trong phủ vào đưa cơm cũng không biết.

“Cô... cô nương... Ngài...”

“Ế?” Nàng giật mình ngẩng đầu, nhắc đao lên theo phản xạ, “Vào sao không gõ cửa? Có biết tôn trọng phụ nữ không hả?!”

Tay hạ nhân kia sợ hãi bê khay lùi vội về phía sau: “Cô nương đừng giận, thực ra là ngài không đóng cửa mà!!!”

“... Ồ, vậy cứ đặt điểm tâm xuống kia là được rồi, cảm ơn ngươi nhé.”

Hạ nhân dè dặt liếc nhìn tay nàng: “Thứ cho tiểu nhân nói thẳng, đao này của ngài...”

“Ngươi nói cây đao này á?” Trong đầu Diệp Đan thoáng cân nhắc thật nhanh, lập tức nói ra một lý do mà nàng cho rằng ‘cực kỳ thông minh’, “... Ta lo đao làm bếp của các ngươi không đủ sắc, cố tình mài hộ các ngươi ấy mà, này này, cho ngươi này, đừng khách sáo!”

Ưu điểm lớn nhất của nàng là khi cười tươi lên thì cực kỳ vô hại, tuy nguyên nhân lớn nhất phần cũng vì đầu óc của nàng không được tốt lắm, nhưng nụ cười tươi như tỏa sáng còn có chút vẻ ngu ngu đần đần kia lại rất có sức hấp dẫn đối với mấy thiếu niên vừa biết dậy mầm xuân. Tay hạ nhân kia nhất thời ngẩn người quên hết tất cả, ngoan ngoãn nhận lấy đoản đao, còn nở nụ cười đầy thẹn thùng nói cảm ơn nữa chứ.

Người bình thường ai cũng biết loại đao này không thể nào dùng để thái thịt thái rau được, tác dụng duy nhất của nó là để cắt cổ, e rằng sau đây chính y cũng sẽ không đưa tới phòng bếp, mà tự giấu làm của riêng thôi.

Chờ y biến mất hẳn ở cuối hành lang, Diệp Đan mới quay đầu nhìn điểm tâm trên bàn. Không thể không thừa nhận, đãi ngộ ở Vương phủ thực sự rất tốt, các loại đồ ăn đều toát ra phong thái của giới quý tộc, chắc chắn dân thường không thể có cơ hội thưởng thức được.

Nàng thầm cân nhắc không biết có nên thử độc trước không, dù sao đây cũng đang ở trên địa bàn của người ta, tìm tới tìm lui, đột nhiên nhớ ra trên búi tóc có cây trâm bạc, là quà sinh nhật 16 tuổi của các thành viên trong môn góp tiền để tặng nàng, không ngờ bây giờ lại phát huy công dụng.

Ừm, trong cháo không có độc, trong sữa đậu nành không có độc, trong điểm tâm không có độc... Sau khi kiểm tra xong, nàng mới yên tâm to gan cầm miếng bánh hạch đào nhét vào miệng, hai má phồng cả lên, bắt đầu xuất thần nhìn lên trần nhà.

Về lý mà nói, thì đãi ngộ của vương phủ thực sự không tồi, giả sử không phải vì trên lưng vẫn còn đang gánh nhiệm vụ ám sát Bùi Tĩnh Uyên, thì nàng

thực sự muốn tiếp tục ở đây lâu dài, vừa ăn uống sung sướng, vừa thoải mái nhẹ nhõm, cảm giác như sống lâu thêm được mấy năm ấy chứ.

Có điều, nàng là một thích khách đầy khí phách, cho dù thực lực chẳng đến đâu cũng rất hay làm hồng việc thì chắc chắn cũng phải giết chết Bùi Tĩnh Uyên. Nhưng trước khi tiến hành, nàng lại phải cân nhắc một vấn đề nữa — đoàn đao tặng cho phòng bếp rồi, lấy gì chém hấn đây?!

Sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh nhất để ăn uống no say, rồi lén lút đi tới bên cạnh giếng nhặt trộm cây xẻng. . .

Căn cứ vào những thông tin nàng thu thập được, thì Bùi Tĩnh Uyên chưa bao giờ vào triều sớm, cho nên, rất có thể lúc này hấn vẫn đang ngủ. Thừa lúc hấn không đề phòng, nhanh nhanh vào đập cho hấn một cái, chưa biết chừng lại hoàn thành đại sự.

Chỉ tiếc rằng, vận mệnh hoàn toàn không đối xử khoan dung với nàng.

“Cao hứng quá nhỉ, định xúc đất giúp bản vương sao?” Bùi Tĩnh Uyên mặc bộ thanh sam nhả nhận ngồi bên bàn, tách trà trong tay vẫn đang tỏa hơi ấm, hấn khẽ nhếch khóe môi, thoát nhìn đúng là một công tử phong lưu độc nhất vô nhị, “Vất vả quá, mấy việc nặng nhọc này cứ giao cho đám hạ nhân làm là được rồi, dù gì nàng cũng coi như là khách của bản vương, phải thoải mái hưởng thụ mới đúng chứ?”

Kế hoạch vớ vẩn bị vạch trần tại trận, Diệp Đan vô cùng xấu hổ, đành ngượng ngùng buông xẻng xuống, rồi lại không kịp được đáp lễ một câu: “Có gì hay ho đâu mà hưởng thụ chứ? Ngươi nghĩ mình là Thiên Vương có thể thỏa mãn được mọi nguyện vọng chắc?”

Hấn cũng không bận tâm, còn bật cười hỏi lại: “Vậy nàng muốn gì, nói thử ta nghe xem nào?”

“Ta muốn lấy mạng ngươi.”

“Chà, xem ra nàng cũng không có khiếu buôn bán lắm nhỉ.” Hấn chậm rãi lắc đầu, lộ ra vẻ tiếc nuối, “Lấy mạng của bản vương rồi, nàng sẽ mất rất nhiều lợi ích, ví dụ như quần áo mới của Cẩm Tú phường, trang sức quý hiếm của Lưu Ly các, còn cả các món ăn nổi tiếng của Thiên Bảo lâu nữa, làm gì có ai tài trợ cho nàng.”

Diệp Đan kinh ngạc hỏi: “Không ngờ ngươi còn định mua cho ta cả những thứ ấy cơ à?”

“Sao hả? Nàng không tin?”

“Ta chỉ là một thích khách, ngươi đối xử tốt với thích khách như thế làm gì? Chắc chắn ngươi có ý đồ khác.”

Hấn chăm chú nhìn vào đôi mắt hạnh trong suốt của nàng, như cân nhắc một chút rồi mỉm cười: “Vậy chứng tỏ nàng chưa hiểu hết về bản vương rồi. Từ trước đến giờ, bản vương vốn rất ân cần với các cô nương xinh đẹp, dùng các nàng để điều hòa cuộc sống buồn tẻ của bản vương.”

Nàng hừ khẽ một tiếng: “Như thế chẳng phải là lưu manh thôi hay sao?”

“Nhưng hiện giờ nàng đang sống dưới mái hiên của lưu manh thôi, nếu hai bên đều đã thỏa thuận với nhau giao dịch lần trước, trước khi nàng giết chết được bản vương, thì cũng nên giữ mức thân mật cơ bản nhất chứ?”

Không ngờ đến lúc này rồi mà Diệp Đan vẫn cảm thấy hấn nói cực kỳ có lý — biết làm sao đây, ai bảo đứa bé này lại ngốc như thế chứ.

“Vậy... xin hỏi Tình thân vương, có thể cho phép ta đập ngài một xẻng được không?” Quả nhiên là rất thân mật, hơn nữa, dựa vào nét mặt cũng có thể thấy được, nàng nói câu vừa rồi hoàn toàn thật lòng thật dạ.

Có lẽ Bùi Tĩnh Uyên cũng chưa từng gặp một cô gái ngu ngốc như thế này bao giờ, hấn im lặng một lúc lâu rồi mới cong môi cười nói: “Đập đi!”

Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, nhất thời khiến Diệp Đan vô cùng hưng phấn, nàng quyết tâm phải nắm chắc cơ hội này, đập một cú trúng đích. Ai ngờ, vừa nhắc xẻng đập như gió xuống trước mặt Bùi Tĩnh Uyên, đã bị hấn đưa hai ngón tay ra dễ dàng kẹp chặt lại.

“Tiếc quá, không thành công mất rồi, tiểu thích khách, tiếp theo đến lượt ta nhé.”

“...Ồ ơ, trong điều kiện giao dịch đâu có cho phép ngươi xuống tay với ta?”

Hấn gạt đầu như lẽ dĩ nhiên: “Đúng thế, ta cũng không định bắt nạt kẻ yếu, dù sao giữ nàng lại cũng thú vị hơn giết nàng nhiều.”

“Ừm? Vì sao?”

Bùi Tĩnh Uyên dùng tiếng nói trầm thấp đầy quyến rũ, nhưng lại nói ra câu nói thật lòng vô cùng kích thích sự tự tôn của người khác: “Vì đâu có nhiều cô gái ngốc nghếch được như nàng, nuôi trong vương phủ cũng rất có tính khiêu chiến.”

“Ăn một đập của ta đi!”

Kết quả không khó đoán, cú đập kia đương nhiên cũng lại bị Bùi Tĩnh Uyên chặn đứng lần thứ hai, còn bị hấn làm cho gấp ngang người xuống, sau đó tiện tay túm áo nàng xách ra ngoài cổng, nói một cách hoa mỹ là “Đi dạo phố cùng bản vương, nếu bản vương vui vẻ, sẽ tạo cho nàng một cơ hội ám sát nữa.”

Diệp Đàn cảm thấy mình thực sự được nuôi thì phải!

Chất liệu quần áo của Cẩm Tú phường thực sự rất tuyệt, nàng sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy gấm vóc mềm mại sắc nét như vậy bao giờ, thế mà Bùi Tĩnh Uyên lại hào phóng đặt hẳn cho nàng bốn bộ.

“Ê, thế này tốn kém quá!”

“Đừng hét to như thế, mất mặt lắm!” Hắc mím cười không để ý, “Hiện giờ nàng cũng coi như là người phụ nữ của bản vương, phải ăn mặc xinh đẹp một chút mới ra dáng được.”

“Nói lung tung, rõ ràng người nuôi ta như nuôi thú cưng đấy chứ?” Đây là sự kháng nghị đầy phẫn nộ đến từ một vị tiểu thích khách.

Bùi Tĩnh Uyên nhéo nhéo một bên má bầu bĩnh của nàng, mặt tươi roi rói: “Nàng đối ý cũng được mà, có điều phải thanh toán hết cho ta tiền com và tiền quần áo đã.”

“...” Thử hỏi một người mua đao giết người cũng phải chọn đồ rẻ tiền nhất, thì làm thế nào mà trả được mấy thứ đất cát cỏ thế này? Chẳng lẽ cứ vô duyên vô cớ mang nợ vào thân như vậy sao?

Hắc hứng thú nhìn vẻ mặt phiền muộn của nàng, rất kiên nhẫn xoa dịu: “Nàng thử nghĩ theo một hướng khác mà xem, dù sao mục đích của nàng cũng chỉ là giết chết bản vương, hai người giao dịch bình đẳng dựa trên nhu cầu của đôi phương, bản vương cũng sẽ không động tới sự trong sạch của nàng, như vậy có gì không ổn đâu?”

Hình như... quả thật cũng không có gì không ổn...

Dù rằng mơ hồ hồ có cảm giác như bị lừa, nhưng Diệp Đàn cũng không nghĩ được ra cái gì cụ thể cả. Bản thân nàng có một thói quen rất tốt, phàm là những vấn đề mà nàng không nghĩ cho ra lẽ được, thì sẽ bỏ qua, dùng thẳng phương pháp đơn giản mà thô bạo nhất để thay thế.

“Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đã muốn nuôi ta thì phải cho ta ăn ngon mặc đẹp, ta lãng phí tiền bạc cũng mặc kệ ta!” Tóm lại, trước khi giết chết hắc, phải yêu sách cho sướng đã.

Bùi Tĩnh Uyên càng cười tươi hơn: “Nói vậy làm bản vương sợ quá đi! Vậy bây giờ chúng ta đi đến cái hồ chôn tiền trải nghiệm một chút nhé?”

“Được, ngươi định đi đâu?”

“Di Hồng lâu.”

“...”

Đưa phụ nữ đi thanh lâu chơi, có lẽ từ xưa đến giờ, chỉ có một mình Bùi Tĩnh Uyên không biết xấu hổ mới làm được như vậy.

Rèm che lụa rủ hương lưu luyến, ẩm áp xuân tình chọc uyên ương.

Vừa đặt chân vào nơi được mệnh danh là “Phong lưu đệ nhất đế đô”, Diệp Đàn đã cảm thấy khó chịu toàn thân. Dù đã thay nam trang, nàng vẫn căng thẳng đến mức bước đi còn không nên hồn, nhất là khi nhìn thấy đám oanh oanh yến yến cười cười nói nói túm lấy mình, thì cảm giác bất an thực sự vọt lên đỉnh điểm.

“Ôi chào, tiểu công tử nhà ai thế này, sao lại tuần tú đáng yêu nhường này cơ chứ?” Mùi hương từ người cô gái này xộc vào mũi, nàng ta bắt đầu sờ soạng nàng không chút kiêng dè, “Tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, chàng là khách mới phải không? Cứ yên tâm, chúng tỷ muội nhất định sẽ hầu hạ chàng thật sung sướng thoải mái!”

“A, cảm ơn... Không phải, ý ta là không cần...” Nói năng lộn xộn hết cả.

Ai ngờ đến thời điểm mấu chốt, Bùi Tĩnh Uyên lại chủ động giải vây cho nàng, đưa tay qua kéo thẳng nàng ra sau lưng mình, mỉm cười đưa ba tờ ngân phiếu cho bà chủ ở bên cạnh: “Dọn cho ta một phòng tốt nhất, chọn hai cô nương đầu bảng, thêm một vò Lam Kiều Phong Nguyệt.” Lam Kiều Phong Nguyệt là rượu quý nhất của Di Hồng lâu, người bình thường đương nhiên không thể uống được.

Bà chủ cười tươi như hoa đón lấy tờ ngân phiếu sau đó luôn miệng phân phó hạ nhân phía sau.

Diệp Đàn không thoải mái nhìn xung quanh, lại Bùi Tĩnh Uyên đỡ nhẹ eo mình, nói khẽ bên tai nàng: “Đừng ngó quanh ngó quẩn nữa, lên lầu theo bản vương.”

Tuy không rõ ý đồ của hắc, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Khi hai người một trước một sau bước vào gian phòng xa hoa nhất ở cuối hành lang, Bùi Tĩnh Uyên lập tức đóng chặt cửa phòng ngăn cản những ánh mắt bên ngoài.

Diệp Đàn nghi hoặc nhìn hắc: “Ở đây có người người không dám gặp hả?”

“Thật ra là không, chỉ là có người ta không muốn gặp thôi.”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Ngươi mà cũng có người không muốn gặp á? Ta cứ tưởng chỉ có người khác không muốn gặp ngươi thôi chứ.”

“Đừng có lúc nào cũng nói tuồn tuột hết cả ruột gan ra thế. Sống trên đời phải biết cách che giấu đúng lúc đúng chỗ chứ.”

“...Ồ, chẳng lẽ họ vẫn luôn có mặt?”

“Trước khi vào Di Hồng lâu, họ vẫn luôn bám theo chúng ta. Nàng là thích khách cơ mà, ngay cả chuyện này mà cũng không phát hiện ra à?”

Lại bị nghi ngờ thực lực, Diệp Đan đành ngượng ngùng ra về như không nghe thấy: “Vậy ngươi có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ngươi không muốn gặp ai không?”

Bùi Tĩnh Uyên khẽ nhướn đôi mày kiếm, nụ cười tươi bất giác xen thêm chút tà khí: “Trong hoàng thành ai là người kiêng kỵ bản vương nhất?”

Nàng thật thà đáp: “Ta cảm thấy ai cũng kiêng kỵ ngươi hết.”

“...” Dường như bị á khẩu bởi sự ngu xuẩn của nàng, lúc này Bùi Tĩnh Uyên cũng chẳng muốn nói nhiều nữa, chỉ chán nản phẩy tay, “Thôi quên đi, tương lai nàng cũng sẽ biết thôi.”

Lòng hiếu kỳ của Diệp Đan không ngừng dâng cao, còn muốn nói thêm vài câu, ai ngờ chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng động vang lên ngoài cửa. Ngay sau đó, ba người thanh niên lập tức xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Đôi bên sững sờ nhìn nhau như hóa đá một lúc lâu, tất cả đều đứng ngẩn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Hưởng Thụ Sự Đãi Ngộ Đặc Biệt.

Diệp Đan không cần biết lúc nào Bùi Tĩnh Uyên sẽ cần mình phối hợp diễn xuất, trong mắt nàng, có thể tùy tiện ám sát hán bất cứ lúc nào mới là điều quan trọng nhất.

Vì vậy, trong lúc rảnh rỗi, nàng cố gắng nhớ kỹ vị trí gian phòng mới của Bùi Tĩnh Uyên — vì căn phòng lúc trước có người bị chết, nên nghe nói hiện giờ hán dùng để nuôi chó rồi.

Tuy nàng học hành chẳng ra sao, nhưng vẫn luôn luôn nhớ rõ việc rèn luyện cơ bản mà một thích khách cần phải có, tuyệt đối không cho phép mình được lười biếng. Sự quyết tâm đó đã khiến nàng dậy từ sáng sớm tinh mơ ngồi mài đao, mài mê đến mức hạ nhân trong phủ vào đưa cơm cũng không biết.

“Cô... cô nương... Ngài...”

“Ế?” Nàng giật mình ngẩng đầu, nhắc đao lên theo phản xạ, “Vào sao không gõ cửa? Có biết tôn trọng phụ nữ không hả?!”

Tay hạ nhân kia sợ hãi bê khay lùi vội về phía sau: “Cô nương đừng giận, thực ra là ngài không đóng cửa mà!!!”

“...Ồ, vậy cứ đặt điểm tâm xuống kia là được rồi, cảm ơn ngươi nhé.”

Hạ nhân dè dặt liếc nhìn tay nàng: “Thứ cho tiểu nhân nói thẳng, đao này của ngài...”

“Ngươi nói cây đao này á?” Trong đầu Diệp Đan thoáng cân nhắc thật nhanh, lập tức nói ra một lý do mà nàng cho rằng ‘cực kỳ thông minh’, “...Ta lo đao làm bếp của các ngươi không đủ sắc, cố tình mài hộ các ngươi ấy mà, này này, cho ngươi này, đừng khách sáo!”

Ưu điểm lớn nhất của nàng là khi cười tươi lên thì cực kỳ vô hại, tuy nguyên nhân lớn nhất phần cũng vì đầu óc của nàng không được tốt lắm, nhưng nụ cười tươi như tỏa sáng còn có chút vẻ ngu ngu đần đần kia lại rất có sức hấp dẫn đối với mấy thiếu niên vừa biết dậy mầm xuân. Tay hạ nhân kia nhất thời ngẩn người quên hết tất cả, ngoan ngoãn nhận lấy đoản đao, còn nở nụ cười đầy thẹn thùng nói cảm ơn nữa chứ.

Người bình thường ai cũng biết loại đao này không thể nào dùng để thái thịt thái rau được, tác dụng duy nhất của nó là để cắt cổ, e rằng sau đây chính y cũng sẽ không đưa tới phòng bếp, mà tự giấu làm của riêng thôi.

Chờ y biến mất hẳn ở cuối hành lang, Diệp Đan mới quay đầu nhìn điểm tâm trên bàn. Không thể không thừa nhận, đãi ngộ ở Vương phủ thực sự rất tốt, các loại đồ ăn đều toát ra phong thái của giới quý tộc, chắc chắn dân thường không thể có cơ hội thưởng thức được.

Nàng thăm cân nhắc không biết có nên thử độc trước không, dù sao đây cũng đang ở trên địa bàn của người ta, tìm tòi tìm lui, đột nhiên nhớ ra trên búi tóc có cây trâm bạc, là quà sinh nhật 16 tuổi của các thành viên trong môn góp tiền để tặng nàng, không ngờ bấy giờ lại phát huy công dụng.

Ừm, trong cháo không có độc, trong súp đậu nành không có độc, trong điểm tâm không có độc... Sau khi kiểm tra xong, nàng mới yên tâm to gan cầm miếng bánh hạch đào nhét vào miệng, hai má phồng cả lên, bắt đầu xuất thần nhìn lên trần nhà.

Về lý mà nói, thì đãi ngộ của vương phủ thực sự không tồi, giả sử không phải vì trên lưng vẫn còn đang gánh nhiệm vụ ám sát Bùi Tĩnh Uyên, thì nàng thực sự muốn tiếp tục ở đây lâu dài, vừa ăn uống sung sướng, vừa thoải mái nhẹ nhõm, cảm giác như sống lâu thêm được mấy năm ấy chứ.

Có điều, nàng là một thích khách đầy khí phách, cho dù thực lực chẳng đến đâu cũng rất hay làm hỏng việc thì chắc chắn cũng phải giết chết Bùi Tĩnh Uyên. Nhưng trước khi tiến hành, nàng lại phải cân nhắc một vấn đề nữa — đoàn đao tặng cho phòng bếp rồi, lấy gì chém hấn đây?!

Sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh nhất để ăn uống no say, rồi lén lút đi tới bên cạnh giếng nhặt trộm cây xẻng...

Căn cứ vào những thông tin nàng thu thập được, thì Bùi Tĩnh Uyên chưa bao giờ vào triều sớm, cho nên, rất có thể lúc này hấn vẫn đang ngủ. Thừa lúc hấn không đề phòng, nhanh nhanh vào đập cho hấn một cái, chưa biết chừng lại hoàn thành đại sự.

Chỉ tiếc rằng, vận mệnh hoàn toàn không đối xử khoan dung với nàng.

“Cao hứng quá nhỉ, định xúc đất giúp bản vương sao?” Bùi Tĩnh Uyên mặc bộ thanh sam nhã nhặn ngồi bên bàn, tách trà trong tay vẫn đang tỏa hơi ấm, hấn khẽ nhếch khóe môi, thoát nhìn đúng là một công tử phong lưu độc nhất vô nhị, “Vất vả quá, mấy việc nặng nhọc này cứ giao cho đám hạ nhân làm là được rồi, dù gì nàng cũng coi như là khách của bản vương, phải thoải mái hưởng thụ mới đúng chứ?”

Kế hoạch vớ vẩn bị vạch trần tại trận, Diệp Đan vô cùng xấu hổ, đành ngượng ngùng buông xẻng xuống, rồi lại không kìm được đáp lễ một câu: “Có gì hay ho đâu mà hưởng thụ chứ? Ngươi nghĩ mình là Thiên Vương có thể thỏa mãn được mọi nguyện vọng chắc?”

Hấn cũng không bận tâm, còn bật cười hỏi lại: “Vậy nàng muốn gì, nói thử ta nghe xem nào?”

“Ta muốn lấy mạng ngươi.”

“Chà, xem ra nàng cũng không có khiếu buôn bán lắm nhỉ.” Hấn chậm rãi lắc đầu, lộ ra vẻ tiếc nuối, “Lấy mạng của bản vương rồi, nàng sẽ mất rất nhiều lợi ích, ví dụ như quần áo mới của Cẩm Tú phường, trang sức quý hiếm của Lưu Ly các, còn cả các món ăn nổi tiếng của Thiên Bảo lâu nữa, làm gì có ai tài trợ cho nàng.”

Diệp Đan kinh ngạc hỏi: “Không ngờ ngươi còn định mua cho ta cả những thứ ấy cơ à?”

“Sao há? Nàng không tin?”

“Ta chỉ là một thích khách, ngươi đối xử tốt với thích khách như thế làm gì? Chắc chắn ngươi có ý đồ khác.”

Hấn chăm chú nhìn vào đôi mắt hạnh trong suốt của nàng, như cân nhắc một chút rồi mỉm cười: “Vậy chứng tỏ nàng chưa hiểu hết về bản vương rồi. Từ trước đến giờ, bản vương vốn rất ân cần với các cô nương xinh đẹp, dùng các nàng để điều hòa cuộc sống buồn tẻ của bản vương.”

Nàng hừ khẽ một tiếng: “Như thế chẳng phải là lưu manh thói hay sao?”

“Nhưng hiện giờ nàng đang sống dưới mái hiên của lưu manh thói, nếu hai bên đều đã thỏa thuận với nhau giao dịch lần trước, trước khi nàng giết chết được bản vương, thì cũng nên giữ mức thân mật cơ bản nhất chứ?”

Không ngờ đến lúc này rồi mà Diệp Đan vẫn cảm thấy hấn nói cực kỳ có lý — biết làm sao đây, ai bảo đứa bé này lại ngốc như thế chứ.

“Vậy... xin hỏi Tĩnh thân vương, có thể cho phép ta đập ngải một xẻng được không?” Quả nhiên là rất thân mật, hơn nữa, dựa vào nét mặt cũng có thể thấy được, nàng nói câu vừa rồi hoàn toàn thật lòng thật dạ.

Có lẽ Bùi Tĩnh Uyên cũng chưa từng gặp một cô gái ngu ngốc như thế này bao giờ, hấn im lặng một lúc lâu rồi mới cong môi cười nói: “Đập đi!”

Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, nhất thời khiến Diệp Đan vô cùng hưng phấn, nàng quyết tâm phải nắm chắc cơ hội này, đập một cú trúng đích. Ai ngờ, vừa nhấc xẻng đập như gió xuống trước mặt Bùi Tĩnh Uyên, đã bị hấn đưa hai ngón tay ra dễ dàng kẹp chặt lại.

“Tiếc quá, không thành công mất rồi, tiểu thích khách, tiếp theo đến lượt ta nhé.”

“...Ồ ơ, trong điều kiện giao dịch đâu có cho phép ngươi xuống tay với ta?”

Hấn gật đầu như lễ dĩ nhiên: “Đúng thế, ta cũng không định bắt nạt kẻ yếu, dù sao giữ nàng lại cũng thú vị hơn giết nàng nhiều.”

“Ừm? Vì sao?”

Bùi Tĩnh Uyên dùng tiếng nói trầm thấp đầy quyến rũ, nhưng lại nói ra câu nói thật lòng vô cùng kích thích sự tự tôn của người khác: “Vì đâu có nhiều cô gái ngốc nghếch được như nàng, nuôi trong vương phủ cũng rất có tính khiêu chiến.”

“Ăn một đập của ta đi!”

Kết quả không khó đoán, cú đập kia đương nhiên cũng lại bị Bùi Tình Uyên chặn đứng lần thứ hai, còn bị hấn làm cho gập ngang người xuống, sau đó tiện tay túm áo nàng xách ra ngoài cổng, nói một cách hoa mỹ là “Đi dạo phố cùng bản vương, nếu bản vương vui vẻ, sẽ tạo cho nàng một cơ hội ám sát nữa.”

Diệp Đan cảm thấy mình thực sự được nuôi thì phải!

Chất liệu quần áo của Cẩm Tú phường thực sự rất tuyệt, nàng sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thấy gấm vóc mềm mại sắc nét như vậy bao giờ, thế mà Bùi Tình Uyên lại hào phóng đặt hẳn cho nàng bốn bộ.

“Ê, thế này tốn kém quá!”

“Đừng hét to như thế, mất mặt lắm!” Hấn mỉm cười không để ý, “Hiện giờ nàng cũng coi như là người phụ nữ của bản vương, phải ăn mặc xinh đẹp một chút mới ra dáng được.”

“Nói lung tung, rõ ràng người nuôi ta như nuôi thú cưng đấy chứ?” Đây là sự kháng nghị đầy phẫn nộ đến từ một vị tiểu thích khách.

Bùi Tình Uyên nhéo nhéo một bên má bầu bĩnh của nàng, mặt tươi roi rói: “Nàng đối ý cũng được mà, có điều phải thanh toán hết cho ta tiền com và tiền quần áo đã.”

“...” Thử hỏi một người mua đao giết người cũng phải chọn đồ rẻ tiền nhất, thì làm thế nào mà trả được mấy thứ đất cát cỏ thế này? Chẳng lẽ cứ vô duyên vô cớ mang nợ vào thân như vậy sao?

Hấn hứng thú nhìn về mặt phiền muộn của nàng, rất kiên nhẫn xoa dịu: “Nàng thử nghĩ theo một hướng khác mà xem, dù sao mục đích của nàng cũng chỉ là giết chết bản vương, hai người giao dịch bình đẳng dựa trên nhu cầu của đôi phương, bản vương cũng sẽ không động tới sự trong sạch của nàng, như vậy có gì không ổn đâu?”

Hình như... quả thật cũng không có gì không ổn...

Dù rằng mơ mơ hồ hồ có cảm giác như bị lừa, nhưng Diệp Đan cũng không nghĩ được ra cái gì cụ thể cả. Bản thân nàng có một thói quen rất tốt, phàm là những vấn đề mà nàng không nghĩ cho ra lẽ được, thì sẽ bỏ qua, dùng thẳng phương pháp đơn giản mà thô bạo nhất để thay thế.

“Ta cảnh cáo người, người đã muốn nuôi ta thì phải cho ta ăn ngon mặc đẹp, ta lãng phí tiền bạc cũng mặc kệ ta!” Tóm lại, trước khi giết chết hấn, phải yêu sách cho sướng đã.

Bùi Tình Uyên càng cười tươi hơn: “Nói vậy làm bản vương sợ quá đi! Vậy bây giờ chúng ta đi đến cái hồ chôn tiền trải nghiệm một chút nhé?”

“Được, người định đi đâu?”

“Di Hồng lâu.”

“...”

Đưa phụ nữ đi thanh lâu chơi, có lẽ từ xưa đến giờ, chỉ có một mình Bùi Tình Uyên không biết xấu hổ mới làm được như vậy.

Rèm che lụa rủ hương lưu luyến, âm áp xuân tình chọc duyên ương.

Vừa đặt chân vào nơi được mệnh danh là “Phong lưu đệ nhất đề đô”, Diệp Đan đã cảm thấy khó chịu toàn thân. Dù đã thay nam trang, nàng vẫn căng thẳng đến mức bước đi còn không nên hồn, nhất là khi nhìn thấy đám oanh oanh yến yến cười cười nói nói túm lấy mình, thì cảm giác bất an thực sự vọt lên đỉnh điểm.

“Ôi chào, tiểu công tử nhà ai thế này, sao lại tuần tú đáng yêu nhường này cơ chứ?” Mùi hương từ người cô gái này xộc vào mũi, nàng ta bắt đầu sờ soạng nàng không chút kiêng dè, “Tiểu công tử nhìn rất lạ mắt, chàng là khách mới phải không? Cứ yên tâm, chúng tỷ muội nhất định sẽ hầu hạ chàng thật sung sướng thoải mái!”

“A, cảm ơn... Không phải, ý ta là không cần...” Nói năng lộn xộn hết cả.

Ai ngờ đến thời điểm mấu chốt, Bùi Tình Uyên lại chủ động giải vây cho nàng, đưa tay qua kéo thẳng nàng ra sau lưng mình, mỉm cười đưa ba tờ ngân phiếu cho bà chủ ở bên cạnh: “Dọn cho ta một phòng tốt nhất, chọn hai cô nương đầu bảng, thêm một vò Lam Kiều Phong Nguyệt.” Lam Kiều Phong Nguyệt là rượu quý nhất của Di Hồng lâu, người bình thường đương nhiên không thể uống được.

Bà chủ cười tươi như hoa đón lấy tờ ngân phiếu sau đó luôn miệng phân phó hạ nhân phía sau.

Diệp Đan không thoải mái nhìn xung quanh, lại Bùi Tình Uyên đỡ nhẹ eo mình, nói khẽ bên tai nàng: “Đừng ngó quanh ngó quẩn nữa, lên lầu theo bản vương.”

Tuy không rõ ý đồ của hấn, nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Khi hai người một trước một sau bước vào gian phòng xa hoa nhất ở cuối hành lang, Bùi Tình Uyên lập tức đóng chặt cửa phòng ngăn cản những ánh mắt bên ngoài.

Diệp Đàn nghi hoặc nhìn hân: “Ồ đây có người ngại không dám gặp hả?”

“Thật ra là không, chỉ là có người ta không muốn gặp thôi.”

Nàng ngạc nhiên hỏi: “Người mà cũng có người không muốn gặp á? Ta cứ tưởng chỉ có người khác không muốn gặp người thôi chứ.”

“Đừng có lúc nào cũng nói tuồn tuột hết cả ruột gan ra thế. Sống trên đời phải biết cách che giấu đúng lúc đúng chỗ chứ.”

“...Ồ, chẳng lẽ họ vẫn luôn có mặt?”

“Trước khi vào Di Hồng lâu, họ vẫn luôn bám theo chúng ta. Nàng là thích khách cơ mà, ngay cả chuyện này mà cũng không phát hiện ra à?”

Lại bị nghi ngờ thực lực, Diệp Đàn đành ngượng ngùng ra vẻ như không nghe thấy: “Vậy người có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là người không muốn gặp ai không?”

Bùi Tĩnh Uyên khẽ nhướn đôi mày kiếm, nụ cười tươi bắt gặp xen thêm chút tà khí: “Trong hoàng thành ai là người kiêng kỵ bản vương nhất?”

Nàng thật thà đáp: “Ta cảm thấy ai cũng kiêng kỵ người hết.”

“...” Đường như bị á khẩu bởi sự ngu xuẩn của nàng, lúc này Bùi Tĩnh Uyên cũng chẳng muốn nói nhiều nữa, chỉ chán nản phẩy tay, “Thôi quên đi, tương lai nàng cũng sẽ biết thôi.”

Lòng hiếu kỳ của Diệp Đàn không ngừng dâng cao, còn muốn nói thêm vài câu, ai ngờ chưa kịp lên tiếng đã nghe tiếng động vang lên ngoài cửa. Ngay sau đó, ba người thanh niên lập tức xuất hiện trong tầm mắt nàng.

Đôi bên sững sờ nhìn nhau như hóa đá một lúc lâu, tất cả đều đứng ngẩn người tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Đời Người Nơi Nào Không Gặp Lại

Rốt cuộc ba người thanh niên kia là ai? Không ai có thể biết rõ hơn Diệp Đàn.

Nói cách khác, là dù ba người họ có hóa thành tro bụi, nàng cũng có thể nhận ra được.

Có ai giải thích được cho nàng vì sao ba vị huynh trưởng xấu tính của Huyền Y Môn lại cũng chạy đến Đế đô chơi thanh lâu không? Không cần đi thực thi nhiệm vụ à?

Nhưng mà, nhìn sắc mặt của đối phương để phán đoán, thì chắc hẳn họ cũng đang nghĩ rằng: “Không phải muội muội nhà mình đi chấp hành nhiệm vụ ám sát à? Vì sao lại giả trai ngồi đây uống rượu hoa?”

Mọi người hiển nhiên đều rất hỗn loạn.

Ánh mắt Bùi Tĩnh Uyên đảo tới đảo lui quan sát hai bên, rồi nhìn Diệp Đàn như cười như không: “Mọi người quen nhau à?”

“... Không quen không quen!” Diệp Đàn vội vàng phủ nhận, lắc đầu như trống bỏi, “Làm sao mà ta quen được với hai người đàn ông đẹp trai như thế, lại còn thêm cả tên ẻo là không biết gái hay trai kia nữa chứ?”

Bị thẳng thừng gạt ra khỏi phạm vi ‘đẹp trai như thế’, còn bị khinh bỉ về giới tính, Thập Tứ tỏ ra vô cùng tổn thương, định xông lên tranh luận với nàng, thì lại bị Tiểu Bạch và Thương Thuật kéo mạnh lại.

“Đúng thế, ta cũng không quen tiểu công tử xinh xắn đáng yêu thế này, đúng không Thương Thuật?”

Thương Thuật bình tĩnh gạt đầu: “Xin lỗi đi nhầm phòng, làm phiền hai vị.” Nói xong, y và Tiểu Bạch cùng kéo Thập Tứ ngang nhiên đi thẳng.

Diệp Đàn cảm thấy tình cảnh hôm nay hơi kỳ quặc, vì sao công khai hay ngầm ngầm cũng đều gặp phải người không nên gặp chứ? Nhưng về phương diện nào đó, nàng lại thầm cảm thấy may mắn, may mà đám Tiểu Bạch không biết thật ra Bùi Tĩnh Uyên là đối tượng bị ám sát, nếu không, chưa biết chừng họ sẽ rút đao xử lý tại trận, đến lúc đó khó mà dàn xếp được.

Rượu và thức ăn dần được bày lên, nàng làm như không có chuyện gì, quay lại bàn, nhìn Bùi Tĩnh Uyên thong thả rót hai ly Lam Kiều Phong Nguyệt, rồi đẩy một ly cho mình.

“Ném thử đi.”

Trong khoảnh khắc đó, đột nhiên nàng nảy ra một ý tưởng mà nàng tự cho là cực kỳ sáng suốt — thừa cơ hội này để hạ độc gì gì đó thì cũng hay đấy chứ? Nếu thành công, còn có thể thuận tiện chạy sang khoe khoang với đám Tiểu Bạch nữa!

Nói là làm, vì muốn di dời sự chú ý của Bùi Tĩnh Uyên, Diệp Đan lập tức chỉ ra sau lưng hắn, nghiêm mặt nói: “Này! Ra đóng cửa sổ đi!”

Không ngờ lần này Bùi Tĩnh Uyên thoải mái đồng ý, gật đầu mỉm cười tươi rồi quay đi đóng cửa sổ. Nàng cố kiềm chế trái tim đập bình bịch trong lồng ngực, nhanh chóng rút gói đoạn trường tán trong ngực áo ra, chuẩn bị rắc vào ly rượu của hắn.

Tiếc là chất lượng đóng gói gói thuốc kia thực sự quá tốt, nàng ra sức xé mãi, lúc sau còn dùng cả răng cắn mà vẫn không làm nên trò trống gì cả — sao không thiết kế giấy gói thành loại gấp nước là tan chứ?!!!

“Tiểu thích khách, hạ được xong chưa?”

“Xong ngay đây, xong ngay đây!” Nàng đáp lại theo phản xạ, rồi lập tức cảm thấy là lạ gì đó, “... Này! Ai cho ngươi nhìn lên?!” Nàng trách móc như thật.

Bùi Tĩnh Uyên thân nhiên quay lại bên bàn, đôi mắt phượng như đang cười, nói: “Bản vương có phải là nàng đâu, làm sao ngốc đến mức không đoán ra được chút tiểu xảo ấy?! Hôn nữa, nàng chậm chạp lâu quá, bản vương còn tưởng nàng ngủ quên mất rồi.”

Nói thẳng ra là, hắn cố tình trêu chọc nàng cho vui thôi.

Diệp Đan bực bội ném gói thuốc lên bàn, chu đôi môi nhỏ xinh lên than phiền: “Sớm muộn gì ta cũng phải tính sổ với chủ tiệm thuốc đó!”

“Đi đi, bản vương sẽ đi cùng nàng. Nếu nàng thích nơi đó, thì mua luôn lại cửa tiệm cũng không sao.”

“... Ngươi có thể dùng khoe tiền khoe của thế được không?”

Hắn cười nói: “Giết cũng cho giết rồi, thể diện cần có bản vương cũng cho nàng luôn. Hiện giờ, có phải nàng cũng nên thể hiện lại chút gì đó không?”

“Ngươi muốn ta thể hiện gì?”

Lúc này, hai cô nương đầu bảng cũng ôm tỷ bà bước vào phòng. Bùi Tĩnh Uyên liếc nhìn đôi phương một cái rồi thoải mái đáp: “Cũng không mong nàng làm gì to tát, chỉ cần ngoan ngoãn ngồi hầu bản vương uống thỏa thích là được rồi.”

Về chuyện trưa hôm đó ở Di Hồng lâu, rốt cuộc hai cô hoa khôi hát bài gì, Diệp Đan đã quên từ lâu rồi, mà rốt cuộc rượu Lam Kiều Phong Nguyệt ngon đến mức nào, nàng cũng chẳng thưởng thức ra được vị gì hết.

Nàng chỉ nhớ lúc đó khi nàng ăn hết con gà nướng mật ong, rồi bị Bùi Tĩnh Uyên chế giễu, sau đó liền then hóa hóa giận ném cái đĩa trống không về phía hắn, rồi lại sau sau đó nữa, hắn tránh rất dễ dàng, nên cái đĩa mới đập thẳng vào mặt hoa khôi đang ngồi hát phía sau.

Hoa khôi: “...”

Khi quay về Vương phủ, Diệp Đan vẫn tâm tâm niệm niệm muốn giết chết Bùi Tĩnh Uyên như trước, không cần biết có thành công hay không. Dù sao, chân lý của cuộc đời cũng nằm ở việc không ngừng khiêu chiến và trải nghiệm mà. Sau khi rút kinh nghiệm xương máu, nàng quyết tâm muốn phá vỡ suy nghĩ truyền thống, tìm kiếm càng nhiều ý tưởng linh hoạt hơn, cố gắng gia tăng làm phong phú thêm những phương pháp ám sát kiểu mới, ví dụ như hương thuốc mê chẳng hạn.

Theo tính toán ngây ngô của nàng, thì Bùi Tĩnh Uyên ở trong vương phủ lâu ngày, chắc hắn cũng sẽ không hiểu biết gì về mấy loại thuốc chỉ giang hồ mới có này. Chắc chắn sẽ trúng kế.

Đêm xuống.

Khi nàng cực kỳ cẩn thận thổi mê hồn hương từ cửa sổ vào trong phòng Bùi Tĩnh Uyên, sau đó nhẹ chân nhẹ tay cầm côn sắt bước vào, nàng chợt cảm thấy vòng eo bị siết chặt, cơ thể lập tức bị một vị thân vương nào đó ở đối diện ôm ngang lên, rồi sau nữa, côn sắt cũng bị tước đoạt không chút nề nang.

Giọng đàn ông trầm thấp quen thuộc vang lên bên tai: “Lần sau có thể đổi loại vũ khí khác đến giết bản vương được không?”

Thực ra chính nàng cũng không muốn thế, nhưng đoán đao lại đem tặng người ta mất rồi, còn, xẻng sắt đã là vũ khí tốt nhất mà nàng có thể tìm được, chưa biết chừng lần sau nàng còn thể thăm đến mức dùng chân ghế ấy chứ!

“Dùng dùng dùng... dùng được là được rồi, ngươi đòi hỏi nhiều thế!”

“Nàng cũng vội vàng quá, chưa nghe thấy câu vội vàng khó thành việc lớn sao?” Bùi Tĩnh Uyên cười vô cùng quyến rũ, “Thật đáng tiếc, nếu đêm nay nàng đã chủ động dâng đến cửa, thì bản vương cũng không thể thả nàng về dễ dàng thế được.”

“Làm người đừng có vô lý như thế chứ?! Chính người cũng đã nói mình sẽ không tùy tiện làm bừa rồi cơ mà... Ừ!” Chưa nói hết, nàng đã bị hất ném thẳng vào giường lớn.

Ánh nến được châm sáng lên, dựa vào tia sáng leo lét trong phòng, Diệp Đan nhìn thấy lư hương vẫn còn đang đốt huân hương — chắc đó là thứ trung hòa hiệu lực của mê hồn hương. Như vậy, tên khốn này hẳn đã dự đoán trước là nàng sẽ đến rồi! Thất sách!

Bùi Tĩnh Uyên chỉ mặc một chiếc áo lót màu đen, mái tóc đen xõa xuống, xương quai xanh thanh tú như ẩn như hiện, khỏi nói cũng biết hẳn quyến rũ đến nhường nào. Nàng chợt nhận ra mình cứ nhìn hắn chăm chăm như thế thật mất mặt, vội vàng quay đầu đi, cổ tình thể hiện nét mặt khinh khinh coi thường.

“Nàng muốn ngắm thì cứ ngắm, cần gì phải giấu diếm, bản vương hiểu mà.”

“Cái gì chứ! Ta nhìn thấy nhiều mỹ nam lắm rồi, người thì đã là gì!” Nàng cố gắng cứu vãn thể diện của mình.

Hắn gật đầu đầy hứng thú: “Vậy thì nàng cứ nhìn thẳng vào bản vương đi xem nào, thẹn thùng gì thế?”

Diệp Đan thuộc thể loại vịt chết còn cái nước sôi, lập tức quay đầu trốn tránh nhìn hắn: “Vì trừ lấy mạng người ra, ta không có chút hứng thú nào với người cả, việc gì phải nhìn người chăm chăm từng thời từng khắc...” Còn chưa nói xong, Bùi Tĩnh Uyên đã khom người áp sát tới, thẳng tay đẩy nàng ngã xuống giường.

“Nàng không có chút hứng thú nào với bản vương cũng không sao, bản vương có hứng thú với nàng là được rồi.” Hắn chống một tay bên cạnh người nàng, đôi mắt phượng hẹp dài sáng như ánh sao trên bầu trời đêm, “Bản vương đã hy sinh thân mình cho nàng luyện tập ám sát rồi, ít nhiều gì nàng cũng nên báo đáp một chút chứ.”

Ở khoảng cách gần trong gang tấc này, Diệp Đan cảm giác tim mình căng lên như sắp nhảy cả ra ngoài vậy. E rằng hiện giờ nếu thực sự nhét dao vào tay nàng, chắc chắn nàng cũng không dám xuống nổi, đành phải xấu hổ nhắm mắt: “Chúng ta đã giao hẹn điều kiện giao dịch rõ ràng rồi cơ mà! Ta cũng đã đồng ý sẽ đóng kịch với người rồi còn gì.”

Bùi Tĩnh Uyên cười vô cùng tà khí: “Nhưng nàng càng đánh càng thua, còn không biết chọn thời gian dám quấy rối lúc bản vương nghỉ ngơi, xét theo tất cả các tội danh của nàng, bản vương quyết định đêm nay giữ nàng lại thị tẩm.”

Cả vú lấp miệng em!!

Nghe hắn nói vậy, Diệp Đan rất muốn bò xuống giường trốn chạy, ai ngờ sức không mạnh bằng hắn, vừa ngo ngoe đã bị hắn ấn lại chỗ cũ: “Đã nói sẽ không phá hủy sự trong sạch của ta cơ mà?!”

“Ai nói bản vương muốn đoạt sự trong sạch của nàng?”

“...” Nàng chớp mắt một cái, không hiểu gì cả, càng cảm thấy bản thân mình thực sự không thể đoán được tâm tư của hắn.

“Không sao, đêm còn rất dài, bản vương chỉ muốn kiểm một cái gối ôm vừa ý thôi mà.” Bùi Tĩnh Uyên thông thả lột áo khoác của nàng, ném sang một bên, sau đó dùng chân gói gọn nàng lại, nằm xuống bên cạnh thoải mái ôm nàng vào lòng, “Nàng ngoan ngoãn đi, đừng có nhúc nhích, chỉ cử động một chút thôi là bản vương cũng cảm nhận được đấy.”

Rốt cuộc tình tiết câu chuyện phát triển theo hướng nào thế này? Sur phụ, người mau quay lại đi, ở đây có tên biến thái nửa đêm đi chọc ghẹo đồ đệ của người đây này!!!

Đây là lần đầu tiên Diệp Đan tiếp xúc với đàn ông gần như vậy trong suốt 17 năm cuộc đời của nàng, còn bị ôm chặt ngủ suốt cả đêm. Dù hai người không xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đủ khiến tim nàng lạc nhịp, mặt đỏ bừng, trần trọc trọc.

Đương nhiên, chuyện trần trọc này cũng chỉ kéo dài khoảng nửa nén hương mà thôi.

Dù sao Diệp Đan cũng có tinh thần lạc quan dễ dàng thích ứng trong mọi hoàn cảnh bấp bênh rồi, một khi đấu tranh không có kết quả gì, hơn nữa lại tin rằng Bùi Tĩnh Uyên cũng không có ý đồ xấu xa gì với mình, nàng lập tức nhắm mắt chấp nhận số phận. Ai ngờ vừa nhắm mắt đã ngủ thẳng một giấc tới tận bình minh. Không chỉ có vậy, sáng sớm hôm sau, Diệp Đan phát hiện ra mình lại biến bị động thành chủ động, cánh tay đã vòng lên cổ Bùi Tĩnh Uyên, còn đôi phương đang nhìn nàng chăm chăm bằng ánh mắt cực kỳ quái dị.

“Ngủ ngon không?”

Thấy đêm qua hắn cũng không thực sự làm gì mình, Diệp Đan cảm thấy con người này coi như cũng chưa mất hết lương tâm, cảm tình lại tăng thêm vài phần, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn: “Cũng tạm tạm.”

Bùi Tĩnh Uyên mỉm cười: “Bản vương có thể nhìn ra điều đó. Thế nên, nàng có thể lau nước miếng đi trước được không?”

“...” Diệp Đan vô cùng xấu hổ, vội vàng che mặt chạy xuống giường tìm áo khoác.

Tiếp tục ở bên cạnh người đàn ông này, thật sự là từng giây từng phút đều phải đối mặt với sự nguy hiểm khiến tim ngừng đập.

Dậy không bao lâu, gia đình lập tức đưa bữa sáng thịnh soạn tới đúng giờ, cũng không quên tặng cho nàng ánh mắt ‘chúc mừng, giỏi quá’, cứ như là giả

cảm thấy bội phục vì nàng có thể giành được sự sủng ái của thân vương dài hạn vậy.

Diệp Đan thực sự rất muốn nói là: Rõ ràng ta đến để giết chủ nhân các người, xin các người đừng có nhiều chuyện như thế được không?

Bùi Tĩnh Uyên ngồi bên bàn, tao nhã tự mực cho mình một bát cháo sau đó đẩy hơn nửa tô còn lại về phía nàng: “Của nàng hết, đừng khách sáo.”

“... Người mới là heo, cả nhà người đều là heo.” Diệp Đan tức giận bẻ một cái bánh bao ra, thừa lúc hân không để ý, lén rắc bột độc được giấu trong móng tay vào, sau đó tinh bơ nhét vào tay hân, “Ta không ăn bánh bao nhân rau, người ăn giúp ta đi!”

“Ăn giúp nàng cũng được thôi, nhưng mà...” Hân cười khê, đưa bánh bao cho nàng xem, “Tiêu thích khách, nàng nhớ sau này hạ độc đừng dùng đoạn trường tán nữa, không chỉ bao bì quá tốt khó xé rách, còn có thể khiến rau biến thành màu đen, sinh ra những vị rất kỳ quái nữa. Nếu người ta không ngốc như nàng, thì làm gì có ai trúng chiêu chứ?”

“...” Diệp Đan xuất thần nhìn chằm chằm chiếc bánh bao một lúc lâu, cuối cùng thở dài thườn thượt, vùi đầu vào tô cháo to trước mặt, “Chúng ta nên quên hết mấy chuyện không vui, tận hưởng bữa sáng ngon lành này đi.”

Muốn ám sát thân vương, chẳng đường còn xa lắm...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiêu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một Nụ Cười Quyến Rũ Vạn Chúng Sinh

Lại một ngày mới bắt đầu, Diệp Đan tiếp tục với sự nghiệp ám sát vĩ đại của mình, thậm chí nàng còn tìm tòi học hỏi rất nhiều ý tưởng độc đáo. Ví dụ như cài một dây kẽm siêu mảnh ở trước cửa phòng Bùi Tĩnh Uyên để cắt cổ hân, hay là rải dây đinh sắt trong chăn của hân để thừa lúc hân ngủ trưa đâm chết hân gì gì đó — tuy đều thất bại, còn bị chọc ghẹo liên tục, nhưng ít ra cũng có thể để lại tư liệu sống cho đời sau tham khảo học tập.

“Nàng thú vị như vậy, ầu ơ đến mức này, không sợ làm cho ‘ngành nghề’ thích khách của nàng mất hết mặt mũi sao?”

Lúc ấy Diệp Đan đang nhón bánh hoa quế trong đĩa để ăn, nghe hân nói vậy liền trừng mắt: “Huynh có biết cái gì gọi là sáng tạo không? Biết đâu được vô tình lại có phương pháp nào đó có hiệu quả thì sao? Ta khuyên huynh đừng có mất cảnh giác, nếu không, kết cục chỉ có một con đường chết thôi!”

Bùi Tĩnh Uyên tủm tỉm cười hỏi lại: “Vậy ta có thể hỏi thêm một câu không? Rốt cuộc ai đã chi số tiền lớn như vậy để thuê nàng tới giết ta?”

“Ta biết làm sao được? Môn chủ bảo ta giết ai thì ta giết người đó thôi.”

Hân như ngầm nghĩ một chút rồi nói: “Xem ra nàng rất kính trọng môn chủ của nàng nhỉ.”

“Một người đàn ông mà ngay cả lộ mặt thật ra cũng không dám thì không thể nói là kính trọng hay không kính trọng được!” Diệp Đan thật thà đáp, “Chỉ có điều, ta mang ơn huynh ấy. Ai bảo huynh ấy cho ta ăn cho ta ở bao nhiêu năm nay, cũng không đuổi ta ra khỏi nhà vì ta không làm được trò trống gì chứ.”

“Điều đó cũng không thể chứng minh hân là người tốt được.” Bùi Tĩnh Uyên cười bí hiểm, “Còn có một khả năng, chính là hân nhìn trúng nàng.”

Diệp Đan ngó người một lúc lâu, rồi đột ngột đập bàn tinh nghịch: “Câu này cũng rất có lý! Môn chủ cứ mở miệng ra là chê ta ngốc, nhẽ lại khoan dung với ta lạ thường, có khi huynh ấy thích ta rồi!”

“... Bản vương chỉ vui mừng nói vậy thôi, tốc độ tin tưởng của nàng cũng hơi bị nhanh đấy.”

Diệp Đan cắn một miếng bánh hoa quế, giả vờ dè dặt nói: “Chờ đến khi ta giết huynh xong xuôi, sẽ quay về trò chuyện tâm tình với môn chủ của chúng ta, cũng có thể cân nhắc một chút chuyện gả cho huynh ấy.” Dù sao ở cái tuổi mười bảy này, về lý mà nói thì cũng nên thành gia lập thất rồi.

Có lẽ là quá bất ngờ trước sự thẳng thắn và bộc trực một cách quá đáng của nàng, nên Bùi Tĩnh Uyên đang uống trà lập tức bị sặc nước. Hân ngừng đầu nhìn nàng với vẻ bó tay, sau đó, ánh mắt hơi nhú lại, đột nhiên đưa tay ra sờ mặt nàng.

“Này này, huynh làm cái trò gì thế?” Diệp Đan còn chưa dứt lời, đã thấy ngón tay thon dài của hân phất nhẹ qua môi nàng rồi lập tức chậm rãi thu lại.

“Chưa từng thấy cô gái nào luộm thuộm như nàng, ăn có cái bánh thôi mà cũng để môi dính đầy đường thế này.” hân lấy khăn ra, nhã nhặn lau tay, “Môn chủ nhà nàng làm sao dám cưới nàng?”

Hình như hiện giờ tần suất hân làm mấy hành động vô cùng thân mật với nàng càng lúc càng cao thì phải, mà càng nguy hiểm hơn đó là hân lại làm cực kỳ tự nhiên, không hề cảm thấy có chỗ nào không ổn cả. Mặt Diệp Đan hơi nóng lên, nhưng vẫn hắng giọng nói rất hùng hồn: “Ai cần huynh lo! Có khi huynh ấy lại thích kiểu người như ta ấy chứ!”

“Ừ!” Bùi Tình Uyên bật cười gật đầu đồng ý, “Có lẽ thẩm mỹ của môn chủ nhà nàng lại vừa vận giống với bản vương ấy chứ.”

“...”

Diệp Đan không cẩn thận cắn ngay phải lưỡi mình, nàng bật mồm nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ quái, đang định nói gì đó thì gia đình đã vội vàng chạy vào bẩm báo.

“Khỏi bẩm vương gia, có quận chúa Lạc Mai tới chơi.”

“Mời vào.” Bùi Tình Uyên khẽ gật đầu, rồi lại quay sang nói với Diệp Đan đang ngo ngắc, “Vị này chính là thiên kim nhà Tướng quân, quận chúa Mai Phương Uyên.”

“... Quận chúa thì kệ quận chúa, huynh giới thiệu với ta làm gì? Ta có quen biết gì đâu.”

“Thì chính vì nàng không biết nên mới phải giới thiệu, bản vương sợ lát nữa nàng lại mất mặt thôi.”

Xưa nay hấn đều rất tích cực trong việc phi nhổ đầu óc không được tốt của nàng, Diệp Đan nghe cũng quen rồi, nên chẳng thèm phản ứng hấn nữa. Dù sao, có phản ứng cũng chẳng chiếm được chút lợi lộc nào.

Cô gái trẻ trung dung nhan tú lệ mặc một bộ xiêm y màu xanh nhạt nhanh chóng xuất hiện trong âm mắt, chậm rãi bước lại gần, chiếc đai vàng quấn quanh eo như mây trời, đôi môi anh đào chỉ hơi cong lên đã lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh.

Chắc hẳn đây chính là quận chúa Lạc Mai.

“Tình thân vương thật biết hưởng thụ, còn hẹn mỹ nhân thưởng thức trà xanh giữa buổi chiều nữa. Xem ra ta tới không đúng lúc rồi.” Giọng nói thanh thoát như chim oanh, đúng là có thể khiến người ta tê dại tới tận xương tủy.

Bùi Tình Uyên cười nói: “Bản vương không nghe nhầm đấy chứ, quận chúa gọi nha đầu này là mỹ nhân á?”

Mai Phương Uyên nhìn kỹ Diệp Đan một lát, rồi lại không khỏi bật cười: “Vị cô nương này có vẻ vẫn còn hơi nhỏ tuổi một chút, vậy mà Vương gia ngài cũng hạ thủ cho được.”

“... Ta mười bảy rồi.” Lời kháng nghị đến từ vị ‘cô nương non nớt’ nào đó.

Bùi Tình Uyên đáp không cần nghĩ: “Nàng muốn chứng minh chuyện bản vương hạ thủ với nàng là hoàn toàn hợp lý sao?”

Diệp Đan không còn gì để nói, Mai Phương Uyên lại nhỏ giọng cười duyên: “Quan hệ của hai người tốt thật đấy.”

Rốt cuộc cô nhìn thấy quan hệ của chúng tôi tốt ở chỗ nào vậy?

Có điều, gì thì gì Diệp Đan cũng vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, so với người ta, thì nàng đúng là không giống phụ nữ chút nào. Gương mặt, thân hình chưa phát triển đã đành, ngay cả khí chất cơ bản nhất cũng không có nữa — huống chi, vị quận chúa Lạc Mai này còn là hậu duệ của tướng quân, nàng lại là thích khách kém cỏi toàn thân đầy chất thổ phỉ, đứng trước mặt người ta đúng là một trời một vực.

Nàng còn đang cân nhắc xem có nên tránh mặt đi để đỡ phải xấu hổ khi ngồi cùng hai người này hay không, ai ngờ chưa kịp lên tiếng đã bị Bùi Tình Uyên đánh bay suy nghĩ kia đi: “Lạc Mai không phải người ngoài, nàng cứ ở lại trò chuyện với nàng ấy, tiện thể còn học hỏi người ta luôn xem làm thế nào mới có thể trở nên đoan trang quyền rũ hơn.”

“...” Nàng lườm hấn một cái, “Ta thuộc dạng đáng yêu rạng rỡ, cần huynh khen ta đoan trang quyền rũ chắc?”

“Nàng muốn gả cho môn chủ của nàng, thì phải học cách khiến đàn ông thích thú chứ.”

Diệp Đan rất muốn đáp lại rằng “Trước khi gả cho môn chủ, ta phải làm thật huynh trước đã, huynh còn bận tâm mấy chuyện ngoài lề này làm gì”, nhưng lời nói lên đến miệng lại bị nàng nuốt thẳng xuống. Không hiểu sao, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, nàng lườm hấn rồi đứng dậy muốn đi: “Huynh ấy không cưới thì sớm muộn gì cũng có người khác cưới, huynh đừng có lăm chuyệ! Hai vị cứ từ từ tâm sự, ta về ngủ bù cái đã.”

Bùi Tình Uyên cười không nói thêm nữa. Mai Phương Uyên chăm chú nhìn theo bóng nàng, hào hứng hỏi: “Chẳng lẽ cô nương cũng không quan tâm đến chuyện bệ hạ ban thưởng vũ nữ cho vương gia sao?”

Bước chân Diệp Đan hơi khựng lại, bức bối quay đầu nói: “Đó là chuyện ta cần phải quan tâm hay sao?” Nàng tới để giết người, chứ đâu phải tới tuyển vợ cho Bùi Tình Uyên?!

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, dân gian có đồn rằng cứ đúng kỳ hạn Hoàng đế sẽ đưa các kiểu mỹ nhân đến quý phủ Bùi Tình Uyên, thực sự cực kỳ dung túng vị thúc thúc ruột thịt này, xem ra, đó cũng là sự thật.

Chỉ hy vọng đến lúc đó Bùi Tình Uyên có thể đắm chìm trong nữ sắc không thể tự kiềm chế, như vậy xác suất nàng hạ thủ thành công cũng sẽ cao hơn một chút.

Ngày hôm đó, Diệp Đan không hề hay biết rốt cuộc Mai Phuong Uyên bàn bạc những gì với Bùi Tĩnh Uyên, nàng nằm dài trong phòng nghỉ ngơi, rảnh rỗi lại lôi mấy bộ quần áo mà Cẩm Tú phường vừa đưa tới ra thử — nàng chợt nhận ra rằng, người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phần, chừng diện vào một chút, không ngờ chính nàng cũng có chút cảm giác quốc sắc thiên hương... À vâng, đó là chỉ là ảo giác thôi...

Tuy miệng cứ ra rả nói là trước khi giết chết Bùi Tĩnh Uyên phải phá cho hấn tán gia bại sản, nhưng thực tế muốn làm như vậy cũng khá khó khăn, vì đột nhiên nàng lại có cảm giác cực kỳ tội lỗi.

Tuyệt đối không phải nàng mềm lòng, nhưng bảo nàng cứ yên tâm thoải mái hưởng thụ tất cả mọi ưu đãi mà Bùi Tĩnh Uyên dành cho mình, thì cũng rất trái với lương tâm.

Có điều, nàng nhanh chóng tìm ra được lý do an ủi mình: Bản tâm quá làm gì, Bùi Tĩnh Uyên phong lưu thành tính rồi, đối với hấn mà nói, tiền tài chỉ là con số mà thôi. Thực ra, đối với mỗi người phụ nữ bên cạnh mình, hấn đều luôn chu đáo tỉ mỉ, hề cần là có như vậy mà.

Không phải chính hấn cũng đã từng nói đó sao, chẳng qua hấn thích thú với cảm giác mới mẻ mà nàng mang lại thôi, thể giới của thân vương, nàng thực sự không thể hiểu được.

Chạng vạng ngày hôm đó, quả nhiên đúng như lời Mai Phuong Uyên nói, vương phủ nghênh đón bốn cô gái như hoa như ngọc, tóc mây bồng bềnh, mi cong mắt hạnh, dung nhan chim sa cá lặn, chỉ đứng im cũng đã đẹp như tranh vẽ rồi.

Phải nói là thẩm mỹ của Hoàng đế rất cao, cũng rất quan tâm thúc thúc của mình. Cứ thế này, e rằng toàn bộ những cô gái xinh đẹp của nước Tùy đều sẽ bị Bùi Tĩnh Uyên chà đạp hết.

Nàng vốn đứng nấp sau cây cột sơn đỏ trên hành lang nhìn lén, kết quả là chỉ một lát sau đã bị Bùi Tĩnh Uyên phát hiện.

“Bước ra.” Hấn nhẹ nhàng hạ lệnh.

Diệp Đan lâu bầu trong miệng “Việc gì ta phải nghe lời huynh”, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào vẫn lò dò đi ra: “Có chuyện gì hả?”

“Tư vấn cho bản vương chút đi.” Bùi Tĩnh Uyên ngồi trên ghế dài dưới gốc hoa lê, thản nhiên chỉ về phía đối diện, “Thấy họ xinh đẹp không?”

“Đẹp.” Hỏi câu gì mà ngu thế.

Ai ngờ, hấn nghe câu trả lời của nàng xong lại bật cười: “Nàng thấy đẹp à? Vậy thì bản vương không cần họ nữa.”

“...” Hấn nói thế là có ý gì? Khinh thường thẩm mỹ của nàng sao?!

Bùi Tĩnh Uyên phớt lờ sắc mặt bức bối của nàng, hất cằm với gia đình bên cạnh, như cười như không: “Lấy bạc ra đây, cho mỗi người ba mươi lượng, tự tìm đường mà sống.”

Rõ ràng là quyết định này cũng khiến bốn vị mỹ nhân đứng đây đều kinh ngạc, họ quay sang nhìn nhau không biết phải làm sao.

“Vương gia, bệ hạ ban dân nữ tới đây...”

“Bản vương biết, nhưng hiện giờ bản vương không có hứng triệu các ngươì đến làm ấm giường.” Ánh mắt của hấn lần lượt lướt qua bốn người, con ngươì đen lấy như ánh lên những tia sáng sắc bén, “Chắc hấn các ngươì cũng được chọn từ mấy phường ca múa ra, sau này tự tìm nhà nào tốt mà gả, an tâm sinh sống đi.”

Giọng điệu của hấn rất ôn hòa, nhưng lại đầy vẻ nghiêm khắc không cho phép phản kháng hay nghi hoặc. Bốn cô gái nhìn nhau, cuối cùng vẫn chọn cách thỏa hiệp, cùng quỳ xuống tạ ơn.

Bùi Tĩnh Uyên cho họ miễn lễ rồi nói thêm một câu: “Đêm nay cứ tạm thời ở lại trong vương phủ, sáng mai hãy đi. Nhớ kỹ, nếu sau này bệ hạ phái người đi hỏi các ngươì, thì đều phải nói bản vương đã sủng hạnh hết các ngươì rồi — nếu ai dám nói nửa câu sai lệch, thì đừng trách bản vương không cho các ngươì chết toàn thân.”

Nói tới câu cuối, giọng điệu của hấn thay đổi hấn, khiến lòng người lạnh run lên, ngay cả Diệp Đan đứng xem kịch thôi cũng không khỏi rung mình một cái.

“Dân nữ hiểu rồi, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa lời.”

“Tốt lắm.”

Thấy gia đình đưa bốn mỹ nhân ra sương phòng trước, Diệp Đan nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không kim được, liền lên tiếng: “Này, chuyện này không hợp với phong cách của huynh!”

Bùi Tĩnh Uyên nhướng mày hỏi ngược lại: “Nàng hiểu rõ phong cách của bản vương lắm sao?”

“Háo sắc, hoang dâm vô độ còn gì, dân chúng đều nói thế cả.”

“Dân chúng nói thế nào cũng không quan trọng, còn bản thân nàng cảm thấy thế nào?”

“Ta thấy à...” Nàng thật thà đáp, “Dáng vẻ vừa rồi của huynh rất đáng sợ, nhìn là biết không phải người lương thiện gì.”

Hắn vừa bực lại vừa buồn cười: “Hiện giờ người nàng muốn ám sát là bản vương, nàng đánh giá như vậy chẳng phải tự hạ thấp uy phong của mình sao?”

Diệp Đan thờ dãi: “Dù sao trước mắt cũng có thành công được đâu, đây là ta muốn mê hoặc huynh để huynh mất cảnh giác thôi.”

Bùi Tĩnh Uyên ra vẻ hiểu rõ: “Cảm ơn nàng đã giải thích chiến lược chi tiết như thế.”

“...” Vừa rồi có phải nàng lại nói ngu câu gì không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phũ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ta Chính Là Tân Sủng Của Huynh Ấy

Sau đó, Bùi Tĩnh Uyên cũng không thay đổi ý định, thật sự sai người đưa bốn cô gái được Hoàng đế lựa chọn kia đi, đối với việc này, phân tích của Diệp Đan là: Có thể do hắn không ‘lên’ được nên lo bị người ta phát hiện sẽ rất mất mặt đây mà.

Sau đó, một buổi chiều nào đó nàng vui mồm vui miệng, lại bất cẩn tiết lộ luôn suy nghĩ này cho Bùi Tĩnh Uyên, kết quả đương nhiên là lại bị hắn dè lên trên bàn đá.

“Có cần bản vương tự chứng minh với nàng một chút không?”

“Không cần không cần, chuyện này ở trước mặt mọi người kỳ cục lắm!” Nàng sợ đến mức hoàn toàn không còn biết mình đang nói gì.

Nụ cười trong đôi mắt dài của Bùi Tĩnh Uyên càng sâu hơn: “Nói vậy cũng có nghĩa là, nàng càng muốn vào phòng cùng bản vương hơn phải không?”

“... Ta chỉ muốn bình yên ăn hết đĩa điểm tâm này thôi!”

Hắn ung dung nói: “Khi nàng đặt điều về bản vương, thì cũng nên chuẩn bị sẵn tâm lý phải đón nhận hậu quả chứ.”

Diệp Đan tức giận phản kích: “Chẳng lẽ ta nói sai sao? Vậy huynh tự giải thích xem, vì sao lại không cần mấy cô nương nhà người ta?”

“Nàng nói vậy, có vẻ rất mong chờ bản vương giữ họ lại nhỉ?”

“Đương nhiên rồi, huynh không đắm chìm trong nữ sắc thì ta làm sao thừa cơ hạ thủ được?” Lại một lần nữa nói thẳng nói thật mà không cần suy nghĩ.

Bùi Tĩnh Uyên quan sát vị Diệp nào đó đang như động vật bị nhử lỏng, đôi môi mỏng cong lên cười đầy ẩn ý sâu xa: “Thật ra, nói cho nàng biết cũng chẳng sao, bản vương chê các nàng chưa đủ tuyệt sắc đấy. Những cô gái mà bệ hạ đưa tới, e rằng chính hắn cũng không thích thú gì, cố tình đưa cho bản vương cho chặt nhà thôi.”

Làm gì mà nghĩ Hoàng đế bị ỉn như thế chứ? Còn nữa... có thể có chút tín nhiệm cơ bản giữa thúc thúc và chất nhi được không?

“Toàn nói lung tung, ta thấy các cô nương đó đều rất đẹp mà.”

Hắn lại đáp rất nghiêm túc: “Đó là vì dung mạo của nàng không đủ tư cách/ không đạt yêu cầu, nên tiêu chuẩn đánh giá đương nhiên cũng thấp hơn rất nhiều.”

“Huynh mới xấu ấy.”

“Có chê nàng xấu đâu, ý của bản vương là đang khen tâm hồn nàng rất đẹp mà.”

“...”

Dường như Bùi Tĩnh Uyên rất thích thú với dáng vẻ tức giận như con mèo bị đập trúng đuôi này của nàng, hắn ngắm nghía một lúc lâu rồi mới nhón một miếng bánh hoa hồng trên đĩa, đưa tới bên miệng nàng: “Thôi được rồi, vậy để bản vương đổi cách nói khác. Là vì bản vương đã có nàng, nên không muốn những người con gái khác tới làm chướng mắt bản vương nữa.”

Diệp Đan không từ chối đồ ăn ngon, cắn một miếng bánh to, rồi nhồm nhoàm nói lúng búng: “Thì ra huynh sợ ta lỡ tay giết họ à? Huynh coi thường ta quá đấy, ta là một thích khách cực kỳ có phẩm hạnh nhé.”

Lần này thì đến lượt Bùi Tĩnh Uyên không còn gì để nói. Hắn cảm nhận một cách sâu sắc rằng, muốn khơi thông cô gái ngu ngốc đến một cảnh giới mới này, thực sự còn phải đi một con đường rất rất dài, mà hiện giờ, việc hắn có thể làm cũng chỉ là ngồi nhìn nàng tàn sát sạch cả một bàn điểm tâm này như gió cuốn mây tan mà thôi.

Ai ngờ, chưa chờ hắn cất tiếng trêu chọc nàng vài câu, đã nghe thấy gia đình bước vào bẩm báo, hơn nữa, còn không phải là tin tức tốt đẹp gì.

“Hồi Vương gia, bệ hạ giá lâm.”

Vừa rồi còn đang bàn tán về Hoàng đế, giờ chính chủ đã tới luôn rồi.

Diệp Đan ngăn người ngậm miếng bánh cuối cùng, do dự nói: “Ta có cần tránh mặt không?” Dù sao nàng cũng là thích khách đến ám sát thúc thúc ruột của Hoàng đế, cứ ở nơi này cũng khó tránh khỏi chột dạ.

“Tránh mặt cái gì, nàng quên nội dung giao dịch của chúng ta à?” Bùi Tĩnh Uyên nhấn mạnh từng chữ nhắc nhở nàng, “Đóng giả làm người con gái được bản vương sủng ái, diễn kịch trước mặt người ngoài.”

“Vậy người ngoài này chính là...”

Hắn thân nhiên đáp: “Đã đến rồi đấy thôi?”

Diệp Đan chợt cảm thấy hỗn loạn. Nàng có cảm giác chỉ số thông minh của mình lại bị Bùi Tĩnh Uyên chèn ép một lần nữa, vậy ra, người ngoài chính là đương kim hoàng đế, mà hắn, lại đi bảo nàng phối hợp diễn kịch với hắn trước mặt hoàng đế sao!!!

Nàng rất muốn từ chối, nhưng tiếc rằng không còn kịp nữa. Bùi Tĩnh Uyên bắt nàng chỉnh trang lại cho ra dáng, sau đó vác thẳng nàng tới đại sảnh.

Vì sao một thích khách như nàng lại cứ bị đối xử không công bằng thế này chứ?

Ở đại sảnh, lư hương đồng đỏ khảm vàng đang đốt huân hương an thần, Hoàng đế ngồi ở ghế chính vị, thấy Bùi Tĩnh Uyên vào liền khẽ gọi một tiếng “Vương thúc”.

Thực ra, nhìn bên ngoài thì tuổi của Hoàng đế có vẻ không kém Bùi Tĩnh Uyên là mấy, có lẽ cũng chỉ có Bùi Tĩnh Uyên chiếm lợi thế về vai về thôi. Mà, khác với Bùi Tĩnh Uyên mang khí chất tà ác quyền rũ ngông cuồng như trời sinh, Hoàng đế mang theo khí tức vương giả ung dung cao quý hơn mấy phần — đương nhiên, nếu bỏ qua cảm giác u tối không thể xóa nhòa trên dung mạo của hắn ta, thì sẽ hoàn mỹ hơn nhiều.

Đúng thế, đúng là cảm giác u tối. Diệp Đan cũng thấy rất kỳ quái, sao trên người của vị vua một nước lại xuất hiện luồng khí lạnh buốt và âm u như vậy?

Nhưng nàng còn chưa kịp nghĩ kỹ về vấn đề này, đã nghe Hoàng đế lãnh đạm nói: “Vương thúc, vị cô nương này nhìn lạ nhỉ, hình như trước đây trẫm chưa từng gặp bao giờ.”

“Bệ hạ không biết đó thôi, Diệp Đan cô nương là tân sủng của thần.”

Diệp Đan: “...”

Hoàng đế nhìn nàng một cái như cười như không: “Thật sao?”

“Hồi... Hồi bệ hạ, đúng là như thế. Có thể hầu hạ vương gia là phúc của dân nữ.” Đã đâm lao thì phải theo lao, đương nhiên Diệp Đan cũng không thể nói thật rằng mình không phải là tân sủng, mà là thích khách được, đành phải diễn cho tròn vai, giả vờ ngượng ngập nhích nhích lại gần bên Bùi Tĩnh Uyên. Đại khái là diễn xuất của nàng thật sự quá kém, nên vì muốn có hiệu quả chân thật hơn, Bùi Tĩnh Uyên liền đưa tay kéo thẳng nàng vào lòng.

Hắn đúng là loại người cuồng sảm sở người khác mà!!!

Hoàng đế có vẻ hơi ngạc nhiên, trầm ngâm gật đầu: “Vậy thì trẫm hiểu rồi, chẳng trách mấy hôm trước Vương thúc lại đuổi hết mấy vị vũ cơ trẫm đưa tới đi. Thì ra là tìm được người vừa ý rồi.” Quả nhiên hắn ta nhắc ngay đến bốn vị mỹ nhân đáng thương kia.

Bùi Tĩnh Uyên ung dung cười nói: “Đúng là bệ hạ cũng tặng cho thần rất nhiều giai nhân, tiếc rằng chưa được mấy ngày đã mất hết cảm giác mới mẻ, khó khăn lắm thần mới tìm được một người vừa ý, cũng muốn sủng hạnh nàng lâu lâu một chút rồi mới đổi người khác.”

“Ừm, xem ra, Diệp cô nương này quả thật có vài phần đặc biệt.” Giọng điệu của hắn ta rất kỳ quái, hiển nhiên không phải có ý khen ngợi thật lòng, chỉ e rằng trong lòng đang thâm nhạo báng khuôn mặt và thân hình như trẻ con của nàng mà thôi.

Chẳng lẽ... vị Vương thúc này của mình đột ngột thay đổi khẩu vị rồi?

Không thể không thừa nhận rằng mùi thụy nảo trên người Bùi Tĩnh Uyên kia cực kỳ dễ chịu, nhưng điều này cũng không thể trở thành nguyên nhân khiến Diệp Đan mượn cớ để rúc mũi trong ngực hắn không tránh ra. Nàng cũng không chú ý xem rốt cuộc Hoàng đế nói những gì, mà chỉ chăm chăm suy tư cân nhắc xem có nên thừa cơ này đâm hắn một dao không, hoặc là thiên phía dưới trước một cái chẳng hạn, dù sao đây cũng là cơ hội rất tốt. Nhưng nghĩ đến Hoàng đế đang ở ngay trước mặt, nàng vẫn phải bỏ qua tính toán này.

Hoàng đế kín đáo nhìn lướt qua Bùi Tĩnh Uyên: “Chỉ cần Vương thúc thích là tốt rồi, trăm cũng không can thiệp nhiều, lần này trăm đến vì có chuyện khác muốn hỏi Vương thúc — Nghe nói thời gian trước có thích khách đột nhập quý phủ, còn khiến Tề quân gia chết oan?”

“Chỉ là việc nhỏ thôi, đâu đáng để bệ hạ bận tâm?” Giọng điệu của Bùi Tĩnh Uyên rất thành khẩn, nghiêm nhiên biến thành một thần tử tốt trung quân ái quốc, “Về chuyện của Tề quân gia, thần thực sự cảm thấy hổ thẹn với bệ hạ. Bệ hạ phái tay sai đắc lực nhất của mình đến hầu hạ ở Vương phủ, ai ngờ lại gặp phải chuyện thế này, đây cũng là lỗi của thần.”

Diệp Đan ngồi nghe cuộc đối thoại này cũng cảm thấy mơ mơ hồ hồ. Nàng có cảm giác não bộ của mình thực sự không đủ để xử lý những tin tức phức tạp như vậy, không ngờ tay quân gia đã chết kia lại là do Hoàng đế phái tới. Hơn nữa, nghe câu nói này, thì có vẻ trước đây gã vẫn luôn âm thầm giám sát Bùi Tĩnh Uyên?

Ồ, thì ra tình cảm của hai thúc chất cũng không tốt như tưởng tượng nhỉ. Đúng rồi, phạm là vua một nước, đều khó tránh khỏi chuyện nghi kỵ những người xung quanh mình mà? Hơn nữa, chỉ nhìn cũng biết Bùi Tĩnh Uyên không phải là vị thúc thúc dễ đối phó.

Ánh mắt nàng quan sát qua lại cả hai người, cảm thấy bầu không khí đang dần phát triển theo hướng cực kỳ giương gao, nhưng nàng chỉ là người theo dõi cùng hẩn thôi, hoàn toàn không có quyền lên tiếng, chỉ đành để mặc bọn họ tung những nắm bóng giấu kim nhọn thăm dò nhau.

Có lẽ, nụ cười trên mặt là để giấu đi sự nghi kỵ thâm sâu như biển cả vậy. Người trong hoàng gia, sống thật mệt mỏi.

“Trăm sao có thể trách cứ Vương thúc được? Chỉ là một tên nô tài, chết thì thôi, tính mạng của Vương thúc không sao là tốt rồi.”

Chắc là ảo giác thôi nhỉ. Diệp Đan có cảm giác khi nói những lời này, hai mắt Hoàng đế hơi nheo lại, trong mắt còn thoáng có vẻ lạnh lùng tàn độc. Nhưng, giọng nói của Bùi Tĩnh Uyên cũng nhanh chóng kéo nàng về hiện thực.

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, hiếm khi bệ hạ giá lâm bi phủ, chỉ bằng đêm nay ở lại đây dùng bữa đi. Sau giờ Dậu thần sẽ phái người hộ tống bệ hạ hồi cung.”

“Nếu Vương thúc đã nhiệt tình mời mọc, vậy trăm cung kính không bằng tuân mệnh.”

Nếu chỉ hiểu theo nghĩa của câu chữ, thì có vẻ đây sẽ là một bữa tiệc gia đình vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Tay nghề của các đầu bếp trong Tĩnh vương phủ quả là không ai kém ai, các món ăn rực rỡ sắc màu, phong phú đa dạng lần lượt được bày lên bàn, đầy đủ cả sắc, hương, vị.

Thú thật, Diệp Đan thật sự không muốn ngồi ăn cơm cùng hai người đàn ông cao quý nhất nước Tùy này một chút nào, dù nàng có ham ăn đến đâu, thì đối mặt với bầu không khí thế này, cũng thấy cực kỳ khó nuốt.

Tên khốn kiếp Bùi Tĩnh Uyên chỉ sợ thiên hạ không loạn kia còn như không có chuyện gì xảy ra, gắp đùi gà vào bát nàng, vừa gắp, còn vừa trò chuyện vui vẻ với Hoàng đế, hoàn toàn không thêm để tâm đến ánh mắt ai oán của nàng.

Còn Hoàng đế, dù đang nói chuyện với Bùi Tĩnh Uyên, nhưng ánh mắt lại như vô tình hay cố ý liếc về phía Diệp Đan, bóng dáng nàng phản chiếu trong con ngươi đen như mực của hắn ta cũng càng lúc càng rõ ràng. Hắn ta uống một ngụm rượu, rồi như có điều gì suy nghĩ, nói: “Trẫm phát hiện ra, ánh mắt của Diệp cô nương rất giống với mẫu hậu. Vương thúc, thúc có thấy thế không?”

Động tác gắp rau của Bùi Tĩnh Uyên dừng lại trong giây lát. Ánh mắt hắn hơi sa sầm xuống, nhưng khi ngẩng đầu lên, vẫn cười tươi như không, nói: “Bệ hạ thật khéo đùa, nha đầu này làm sao so được với Thái hậu nương nương.”

Hoàng đế cũng cười: “Nói thì nói vậy, nhưng dù sao cũng khiến trăm cảm thấy vô cùng thân thiết.”

Không biết vì sao, nhưng câu cảm thán của hắn ta khiến Diệp Đan tự dưng thấy lạnh cả sống lưng, Diệp Đan nghĩ, có lẽ đây đại khái là ‘bản năng cảm nhận nguy hiểm của thích khách’ mà môn chủ đã từng nhắc đến, dù rằng từ trước tới giờ, nàng chưa từng có thứ đó trên người.

“Đó... đó là vinh hạnh của dân nữ.”

“Diệp cô nương có thể chiếm được tình cảm của Vương thúc, thì trừ dung mạo ra, chắc chắn cũng sẽ có điểm hơn người.” Hoàng thượng, tiếp tục ý đồ bắt chuyện với nàng, “Có thể cho trăm được thưởng thức một chút không?”

Diệp Đan thật thà nói: “Thật ra, dân nữ không biết gì cả.”

“Ồ?”

“Đúng là nàng không biết gì cả.” Bùi Tĩnh Uyên đáp, “Thần lưu lại nàng, hoàn toàn là vì nhìn trúng sự ngu ngốc khiến người ta phải kính nể của nàng mà thôi.”

Diệp Đan sực thì cảm thấy chiếc xương gà vừa gặm xong vào mũi hắn, chỉ vì trường hợp này không thể phát tác được, nên đành nghiêng răng nghiêng lợi mỉm cười nói: “Ha ha... đa tạ Vương gia khen ngợi...”

Hiển nhiên Hoàng đế cũng không để tâm xem Bùi Tĩnh Uyên nói gì, hắn ta chỉ vừa đắm chìm trong suy tư của mình, vừa tiếp tục hỏi nàng không chịu thôi: “Dù không biết cái gì khác, thì cũng biết xưng một vài câu chứ? Lúc trước khi trăm đến chỗ của Vương thúc, đều có mỹ nhân gảy đàn, ca múa. Trăm

không yêu cầu Diệp cô nương làm gì khác, chỉ cần xướng một vài đoạn dân ca để trợ hứng cho trâm uống rượu chắc là được chứ?”

Vì sao nàng đường đường là thích khách của Huyền Y môn mà lại suy bại đến mức phải đi xướng khúc trợ hứng chứ?! Uống rượu thì cứ an phận mà uống đi, nghĩ ra nhiều ý tưởng xấu xa thế làm gì? Mọi người trong Hoàng thất đều có tính xấu này à?!

Diệp Đan hơi bức tức, nhưng khi nhận thấy Bùi Tĩnh Uyên đang định lên tiếng giải vây cho mình, ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại đạp vào chân hấn một cái, ý bảo hấn đừng manh động.

Cũng chỉ xướng khúc dân ca thôi mà, thật ra cũng chẳng bớt đi miếng thịt nào, cũng còn tốt hơn là chọc Hoàng đế tức giận.

“Bệ hạ, nếu dân nữ xướng không hay...”

Hoàng đế thân nhiên nói: “Trẫm sẽ không phạt nàng.”

Lúc này nàng mới yên lòng một chút, quyết định hát nhanh cho xong rồi còn ăn com. Dù sao từ bé tới giờ, nàng cũng chỉ biết hát có một khúc duy nhất thôi.

Trời trong xanh, lá vàng rụng xuống, cảnh sắc mùa thu như dao động cả đất trời. Trong ánh tà dương, núi liền sông, cỏ cây vô tình trong chiều tà. Mây khói mờ ảo, đêm đêm người say mộng đẹp. Uống rượu một mình dưới trăng sáng, rượu cay nồng hóa thành lệ tương tư.

Giọng hát vẫn còn chút ngây ngô, lại thêm cảm giác kỳ ảo không có nhiều kỹ xảo gì đặc biệt. Đây vốn là ca khúc sư phụ nhà mình thường hay xướng, nàng nghe nhiều rồi dần dần cũng thuộc.

Bây tay cầm ly rượu siết càng lúc càng chặt. Hoàng đế chăm chú lắng nghe, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nàng càng lúc càng nóng bỏng. Hấn ta khề cong khóe môi, không hiểu sao lại chột nở nụ cười cực kỳ thâm sâu.

Nếu lúc này Diệp Đan ngẩng đầu lên, hấn cũng sẽ thấy giắt mình khi bắt gặp ánh mắt này của hấn ta.

Bùi Tĩnh Uyên ngồi quan sát toàn bộ tình hình vẫn không bật ra một câu này, nhưng trong đôi mắt phượng hẹp dài kia lại chột hiển hiện sự lạnh lẽo đến vô cùng...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Trong Mơ Không Còn Nhớ Mình Là Khách Nữa

Đó quả thật là bữa com khó chịu nhất từ trước tới giờ mà Diệp Đan từng ăn, nàng không hiểu vì sao sau đó, Hoàng đế lại hoàn toàn bỏ qua việc ôn chuyện với Bùi Tĩnh Uyên, mà lại cứ chăm chăm dồn hết sự chú ý về phía mình. Vẻ mặt như cười như không đó khiến nàng có cảm giác lạnh cả sống lưng, như ngồi trên đồng lửa.

Cho xin đi, chẳng lẽ trên mặt nàng có hoa sao? Hay là vì lâu lắm rồi Hoàng đế chưa nhìn thấy phụ nữ đến mức tự dung nổi máu hão sắc lên — à... mà chuyện này cũng không có khả năng lắm, dù sao nàng cũng tự hiểu bản thân mình thế nào, hoàn toàn không dám có ý đồ làm phượng hoàng hại dân hại nước tí nào.

Càng khiến nàng kinh hoàng hơn đó là, chờ mãi đợi mãi mới đến lúc Hoàng đế muốn về, ai ngờ trước khi về, chỉ trong chớp mắt nàng quý xuống hành lễ thôi, mà Hoàng đế lại mỉm cười bước tới tự đỡ nàng dậy, sau đó nắm chặt tay nàng một lúc lâu không chịu buông ra.

Này bệ hạ, có giờ trò sàm sỡ thì cũng phải để ý hình tượng chút chứ?!

Cuối cùng, nhờ Bùi Tĩnh Uyên kiên quyết kéo mạnh nàng ra đằng sau, phát tay áo trâm giọng nói: “Thần cung tiễn bệ hạ.” Hạ lệnh đuổi khách thẳng thừng.

Hoàng đế ngược mắt nhìn thẳng hấn, hai luồng lửa tóe lên, nhưng hai thúc chất vẫn không ai chịu nhường ai. Hấn ta khề hừ một tiếng, cười nham hiểm: “Bình thường Vương thúc cũng nên chú ý sức khỏe một chút.”

“Tạ ơn bệ hạ quan tâm”

Long liễn sa hoa cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt, Diệp Đan thở phào một hơi, bắt đầu ngó nghiêng khắp nơi tìm khăn lau tay, cuối cùng tìm không thấy, liền túm luôn ống tay áo của Bùi Tĩnh Uyên.

Bùi Tĩnh Uyên đứng im, kiên nhẫn chờ nàng lau tay xong: “Xem ra, nàng chê hấn bẩn à.”

“Suyt... Đừng có nói thẳng ra như thế chứ. Ta chỉ không quen bị hấn sờ sờ tay thế thôi.” Ai mà ngờ được Hoàng đế lại là người không biết e dè như thế

chứ, nàng ghê tởm đến mức nổi hết cả da gà rồi này.

“Ồ?” Bùi Tĩnh Uyên mỉm cười, “Vậy chắc nàng cũng rất phản cảm bản vương nhỉ?”

Diệp Đan thật thà trả lời hắn: “Dù sao sớm muộn gì ta cũng sẽ giết chết huynh, sớm muộn gì huynh cũng phải chết, sờ soạng một hai cái ta cứ coi như bị chó cắn thôi.”

Hắn gật đầu như thật: “So sánh rất thú vị, như vậy, để phối hợp với sự khích lệ của nàng, có phải bản vương cũng nên làm chút gì đó mới hợp tình hợp lý không nhỉ?”

“... Huynh đừng có nghĩ ra mấy cái ý đồ vớ vẩn nữa. Coi chừng ta dùng đao thiên huynh đấy!” Sự đe dọa không hề có chút uy lực nào.

“Nếu làm cho bản vương tuyệt tự, thì cả đời nàng cũng đừng mơ đến chuyện bước ra khỏi phủ Tĩnh vương.”

Diệp Đan lườm hắn một cái rồi quay người định về phòng, ai ngờ vừa đi chưa được hai bước đã bị hắn túm chặt góc áo, giằng dụa cỡ nào cũng không vùng ra được. Nàng thẹn quá hóa giận cúi đầu định cắn hắn, lại bị hắn thuận thế kéo luôn vào lòng.

“Họ Bùi kia! Sao hai thúc chết nhà huynh đều có tật xấu này thế hả?!”

“Đừng đánh đồng bản vương với hắn. Mục đích của bản vương và hắn là hoàn toàn khác nhau.” Đôi môi mỏng của Bùi Tĩnh Uyên khẽ mím lại, kéo luôn nàng ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn đá, nói rất tự nhiên: “Vừa rồi có Hoàng đế ở đây, uống rượu cũng chẳng vui vẻ gì, chỉ bằng nàng ngồi uống cùng bản vương mấy ly nữa đi?”

Diệp Đan gân cổ lên hừ khê đầy khinh bỉ: “Huynh có nhầm không đấy? Ta đến để giết huynh, có thể giúp huynh diễn trò một hai lần đã là tử tế lắm rồi, huynh lại còn được voi đòi tiên nữa à?”

Lúc này, dưới ánh trăng dịu nhẹ, khuôn mặt thanh tú của nàng càng khiến người ta muốn yêu thương hơn, nét mặt cổ tình giả vờ khinh bỉ và hung dữ này, thì hoàn toàn có thể lược bỏ không cần để ý đến, tất cả đều bị đánh về thiếu nữ yêu kiều mà nàng vô tình bộc lộ ra che mờ đi hết. Bùi Tĩnh Uyên nheo mắt ngắm một lúc lâu mới tươi cười nói: “Dù sao đêm nay nàng cũng có giết được bản vương đâu, đêm vẫn còn dài lắm, về phòng ngủ thì còn gì thú vị. Chi bằng ngồi đây chuyện trò có phải hơn không.”

“Sao ta phải trò chuyện với huynh chứ?”

“Vì bản vương thích nàng mà.”

Hắn thì đáp như lẽ đương nhiên, còn nàng nghe chỉ thấy toàn thân đều mất tự nhiên. Chẳng lẽ, đối với người đàn ông này, thì nói ra những lời tâm tình như vậy là chuyện rất dễ dàng, ngay cả người đối diện hắn là thích khách cũng không ngoại lệ?

“Ta cảm thấy huynh còn không đáng tin bằng Hoàng đế ấy, đừng nói đùa nữa được không? Huynh có nói đùa thì ta vẫn giết huynh như thường, không nương tay đâu!!!”

“Hoàng đế có hứng thú với nàng là vì từ nhỏ hắn đã ý lại Thái hậu nương nương, nếu không, thì nàng cho rằng vì sao đến hiện giờ hắn cũng chưa từng nạp phi?” Bùi Tĩnh Uyên nhướn đôi mày đẹp, bàn luận chuyện bí mật của Hoàng gia mà thần nhiên như đang nhận xét thời tiết, “Chỉ đơn giản là vì hắn cảm thấy nàng có phần giống Thái hậu nương nương, nên mới nổi ý đồ muốn chiếm đoạt. Bản vương giải thích như vậy rồi, nàng còn cho rằng hắn đáng tin cậy nữa không?”

Ý lại mẫu hậu của chính mình... Đây chẳng lẽ chính là ‘yêu mẹ’ trong truyền thuyết? Nghe có vẻ không bình thường lắm nhỉ, quả nhiên các bậc đế vương đều có chút tính cách kỳ quái không thể ghi vào sử sách thì mới gọi là hoàn chỉnh được.

Nhưng Diệp Đan vẫn là Diệp Đan, lúc nào nàng cũng có thể đẩy trọng tâm của câu chuyện đi lệch sang một hướng khác: “Huynh nói xấu Hoàng đế như vậy có thấy mình ngây thơ lắm không hả? Chẳng có chút phong độ của bậc trưởng bối chút nào!”

Bùi Tĩnh Uyên cầm bầu rượu rót đầy ly, ngược mắt nhìn nàng, thông thả nói: “Hắn còn dám có ý định cướp người phụ nữ của bản vương rồi, bản vương không được nói hắn vài câu sao?”

“... Ai là người của huynh chứ? Huynh có biết xấu hổ không thế hả?” Cách dùng từ của hắn quá nhạy cảm khiến trong lòng Diệp Đan hơi khó chịu, nhưng trong khoảnh khắc đó, không hiểu sao lại nảy sinh chút cảm xúc rất lạ lùng. Nàng không hiểu được cảm xúc đó từ đâu ra, nên đành phải cảm niếng bánh trên bàn cắn một miếng thật to, chăm chú ngời nhai để giấu đi cảm giác hoang mang mơ hồ trong lòng: “Ai mà không biết các tiểu mỹ nhân được đưa đến phủ Tĩnh Vương nhiều đến mức có thể lập thành một đội chứ. Huynh đã bước qua cả vụn bụi hoa, thành hàng phế thải từ lâu rồi, ta thêm mới là lạ ấy!”

Có lẽ từ ‘hàng phế thải’ lọt tả quá trần trụi, nên khoe môi Bùi Tĩnh Uyên khẽ run lên một chút. Hắn không nói câu gì, chỉ trầm mặc lẳng lặng nhìn nàng chăm chú, đôi mắt phượng sâu thẳm như muốn hút nàng vào trong vậy.

Ánh mắt này khiến Diệp Đan hơi sợ hãi, thẳm chột dạ không kim được khẽ lùi lại phía sau, nhưng giọng vẫn cố ra vẻ cứng cỏi: “Sao hả, ta nói sai à? Huynh dám làm mà còn không dám nhận à?”

“Chẳng lẽ nàng tận mắt nhìn thấy bản vương sùng hạnh người khác sao?” Hắn bỗng đưa tay ra nheo cái mũi nhỏ của nàng, đến khi nàng đau kêu lên

thành tiếng mới bỏ tay ra, “Bản vương vẫn là hàng nguyên đai nguyên kiện, không phải loại hàng nào cũng có thể leo lên giường bản vương đâu, biết chưa hả?”

Nàng kinh ngạc nói: “Huynh vẫn là hàng nguyên đai nguyên kiện á? Bao nhiêu mỹ nhân vờn xung quanh mà huynh vẫn nguyên đai nguyên kiện á?” Thật sự khó có thể tin nổi.

Bùi Tĩnh Uyên dở khóc dở cười: “Đối với bản vương mà nói, chỉ có cô gái phù hợp để sống với nhau cả đời mới có thể có được sự đãi ngộ đó.”

Không ngờ nhìn hần luôn có vẻ phóng túng bất kham, nhưng trong lòng lại vô cùng bảo thủ truyền thống như thế. Nói vậy là tất cả những tin đồn trước kia đều chỉ là vô ngoài, là do hần cố tình giả vờ cho Hoàng đế xem sao?!

Diệp Đan cảm thấy rất khó tin: “Chắc huynh cũng gặp đủ các kiểu phụ nữ rồi đúng không? Sao tới bây giờ vẫn chưa tìm được người phù hợp... A, quả nhiên là huynh không lên được phải không?!”

Về mặt đặc ý như thể ‘cuối cùng huynh cũng bị ta nhìn thấu bộ mặt thật’ của nàng khiến vị thân vương nào đó chột nhướn mày.

“Ý nàng là bản vương phải tự chứng minh sao? Nàng có muốn thưởng thức một chút không?”

“... Không... Không muốn.”

Bùi Tĩnh Uyên cười nói: “Đám sơn phần tục tăng đó bản vương muốn bao nhiêu là có bằng ấy, nhưng nếu nói là ở bên nhau cả đời, thì họ không đủ tư cách.”

“Hừ, tiêu chuẩn của huynh cũng cao quá nhỉ! Vậy huynh thích kiểu người thế nào?”

“Kiểu giống nàng ấy.”

Bốn chữ nhẹ nhàng bay ra lại khiến Diệp Đan muốn cắn lưỡi lần nữa. Nàng cảm thấy cứ tiếp tục tán chuyện nhằm vào tên này cũng chẳng có ý nghĩa gì, nếu không bị hần trêu chọc thì cũng là nghe hần nói vớ nói vẩn, thà quay về phòng suy nghĩ phương pháp ám sát mới còn hơn. Nghĩ vậy, nàng ngâm miếng bánh lá sen, đứng dậy rời đi, vừa nhỏ giọng lầu bầu: “Đấy cũng không phải là điều khiến người ta vui vẻ đâu. Dù sao lý tưởng hiện giờ của ta cũng là gả cho môn chủ, ai thừa hơi mà dây dưa với huynh...”

“Tốt nhất là nàng nên cân nhắc thử một chút, biết đâu môn chủ của các nàng còn không phù hợp với nàng như bản vương thì sao.”

“Không cần cân nhắc, đánh chết ta cũng không thích dạng đàn ông phóng túng nghĩ một đằng nói một nẻo như huynh.”

Hần thông thả đứng dậy, neho mắt cười bước tới gần nàng: “Đó là vì nàng còn chưa hiểu rõ bản vương, lâu dần hiểu rõ con người bản chất, thì chưa biết chừng một ngày nào đó nàng lại nảy sinh tình cảm với bản vương mà ngay cả chính bản thân nàng còn không phát hiện ra ấy chứ.”

Diệp Đan dừng lại, tức giận quay đầu lườm hần: “Vì sao ta phải nảy sinh tình cảm với huynh chứ? Huynh đã từng thấy có thích khách nào nảy sinh tình cảm với đối tượng ám sát chưa? Lẽ nào ta chỉ ăn của huynh hai bữa cơm mà đã bị huynh mua chuộc? Huynh cho rằng ta là người thiếu nguyên tắc như thế à... A!”

Còn chưa dứt lời, nàng đã thấy trước mắt tối sầm lại, chỉ nhìn thấy Bùi Tĩnh Uyên chột khom người về phía trước, đột ngột hôn vào khóe môi mình.

Cảm giác hơi lạnh lạnh mang theo vị cay nồng của rượu, dù chỉ nhẹ thoáng qua trong chớp mắt cũng đủ khiến hai gò má nàng ửng hồng lên, tim đập điên cuồng. Nàng cuống cuống đẩy hần ra, lao đảo lùi lại mấy bước. Khi ngẩng đầu, trong mắt nàng thậm chí còn ngập nước, đẩy về tức giận: “Khốn kiếp! Ai cho huynh sàm sỡ ta?!”

Đó là nụ hôn đầu tiên của nàng mà!!! Chẳng phải nụ hôn đầu tiên nên để dành cho phu quân tương lai sao? Giờ lại lãng phí mất rồi!

“Đó là do nàng nói không có lý do nảy sinh tình cảm, nên bản vương đành phải cho nàng một cái mà.” Bùi Tĩnh Uyên đưa ngón tay thon dài lên xoa nhẹ khóe môi, trong mắt còn vương lại nụ cười, như đang hồi tưởng lại cảm giác khi nãy, “Nàng ngốc như thế, chắc trí nhớ cũng không được tốt. Có lần này rồi, nàng sẽ nhớ bản vương thật kỹ thôi.”

Ba phần như trêu chọc, lại có cảm giác bảy phần thật lòng.

Cho đến tận đêm khuya nằm trên giường, Diệp Đan vẫn trần trọc suy nghĩ câu nói đó của Bùi Tĩnh Uyên. Dựa theo tình hình hiện tại, thì dù thế nào nàng cũng đang đóng vai người bị hại đúng không? Sao tự dưng lại như bị chụp cái mũ ‘bạc tình bạc nghĩa’ lên đầu thế này?

Đừng đùa chứ, rõ ràng là nàng đến để ám sát, đâu phải đến sáng tác tiểu thuyết tình cảm đâu?! Khụ khụ, tuy là việc bắt đầu một tình cảm tươi đẹp cũng rất có sức hấp dẫn đối với nàng...

Chờ chút, không thể đánh mất giới hạn và phẩm hạnh của bản thân như thế được! Nàng muốn trở thành nữ anh hùng vì dân trừ hại làm về vang Huyền Y môn, sau có thể chịu thua mỹ nam kế, cam tâm tình nguyện rơi vào tay giặc được chứ?!

Có điều, không thể không thừa nhận, dù có tự ám chỉ mình hàng ngàn hàng vạn lần, cũng không thể ngăn được ý chí ban đầu của nàng đang dần dần bị mài mòn đi, cái gọi là nhiệm vụ ám sát ấy cũng càng ngày càng gian nan hơn — mà mức độ gian nan này, cũng hoàn toàn xuất phát từ sự dao động trong

nội tâm của nàng.

Có lẽ Bùi Tĩnh Uyên cũng không ác độc như lời đồn, dù đôi lúc hần hơi khốn kiếp một chút, nhưng ít ra cũng được coi là người đàn ông bình thường. Môn chủ đã dạy nàng rồi, ánh mắt không biết nói dối.

Xét một cách công bằng, thì ánh mắt của Bùi Tĩnh Uyên sạch sẽ hơn Hoàng đế nhiều, dù chỉ là nhằm vào nàng, thì điều đó cũng có thể nói lên một số chuyện...

Diệp Đan biết, việc một thích khách nảy sinh suy nghĩ muốn bao biện cho đối tượng ám sát ở trong đầu, dù chỉ là một chút, thì cũng là việc không thể tha thứ được. Học được cách từ bỏ tạp niệm chẳng phải là phẩm hạnh cần có của một thích khách sao?

Mang tâm trạng bối rối lộn xộn như vậy, nàng trần trọc đến quá nửa đêm rốt cuộc mới ngủ được. Có điều tiệc vui thì chóng tàn, nàng chỉ vừa bước chân vào giấc mộng đã bị cảm giác nóng hừng hực đánh thức dậy.

Diệp Đan bừng dậy mở mắt, kinh hãi nhận ra không biết căn phòng của nàng đã bị người ta châm lửa đốt từ bao giờ, khói nồng nặc len qua khe cửa, ngọn lửa đang lan mạnh tới gần giường, cả căn phòng đều bị ánh lửa nhuộm đỏ rực.

“Người đâu! Cháy!!!!” Giọng nói trẻ con yêu kiều chột vang lên rất cao, nàng vội vàng nhảy xuống giường muốn lao ra cửa, ai ngờ chưa được hai bước đã bị luồng nhiệt nóng rực ép quay trở lại, “Môn chủ, muội sai rồi! Muội không nên phớt lờ lời dạy của huynh, không chịu học hành cần thận!”

Tình hình trước mắt xem ra nàng trốn cũng không thoát rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Rung Động

Diệp Đan trốn trong góc phòng, lo lắng nhìn ngọn lửa đang ùn ùn kéo đến, đã đến nước này rồi, trừ khi kỳ tích xảy ra, nếu không thì không thể thoát ra khỏi biển lửa này được.

Nàng thực sự cảm thấy bội phục tố chất tinh thần vượt xa người bình thường của mình, trong tình huống cái chết cận kề trước mắt mà nàng còn có thể nghiêm túc suy nghĩ về triết lý đời người, ví dụ như sau khi chết, thích khách liệu có bị xuống địa ngục không, hay sau khi thành ma rồi nàng có nên kéo Bùi Tĩnh Uyên theo làm đệm lưng hay không v.v...

Nhưng cuối cùng, nàng chỉ kết thúc bằng một tiếng gào xé gan xé ruột: “Không ai đến nữa thì phòng sẽ cháy sạch mất ——”

Như để đáp lại tiếng kêu của nàng, ngoài cửa loáng thoáng có động tĩnh, dường như có rất nhiều người hoảng hốt cuống quýt muốn lấy nước dập lửa. Diệp Đan kích động thả chiếc áo khoác đang che mũi che miệng xuống, vừa định kêu cứu tiếp đã thấy cửa phòng bị ai đó đá văng ra. Bóng người cao lớn của Bùi Tĩnh Uyên chột xuất hiện trong tầm mắt, hần liền tiếp đỡ những mảnh xà nhà cháy rơi xuống người, không ngừng lao về phía nàng. Ánh lửa bùng lên khiến khuôn mặt hần càng tuần tú vô song hơn, thậm chí còn có cảm giác đẹp đến yêu mị. Ánh mắt của hần nhìn chăm chăm về phía nàng không chớp mắt, cho đến tận khi hai người gần trong gang tấc, hần mới cởi áo khoác quăng nàng lại không chút do dự, sau đó ôm thẳng nàng vào lòng.

“Bản vương tưởng nàng dũng cảm thế nào cơ, hóa ra lá gan cũng nhỏ như vậy, không thấy mắt mất à?”

“... Hay là ta nhốt huynh vào phòng rồi nướng nửa ngày thử xem nhé? Huynh cứ làm như ta là lợn sữa càng quay càng thơm ấy?” Vị tiểu thích khách nào đó hoàn toàn phát điên.

Bùi Tĩnh Uyên trầm giọng cười nói: “Lần này nàng nợ ân tình của bản vương, bản vương rất muốn chờ xem sau này nàng làm thế nào mà hạ thủ được.”

“...” Dù đầu đang bị áo khoác trùm kín, Diệp Đan vẫn cố húc đầu vào ngực hần, nghiêng răng nghiêng lợi, “Mấy chuyện này có thể chờ ra ngoài rồi hãy nói không? Huynh muốn ta cảm ơn huynh vì đã lon ton chạy tới chôn cùng ta à?”

“Nàng coi thường bản vương quá đấy.” Một tay hần ôm nàng, tay kia rút bội kiếm bên hông, đôi môi mỏng cong lên cười đầy quyến rũ, “Ôm cho chặt, chúng ta đi ra ngoài từ bên trên.”

Diệp Đan ngạc nhiên hỏi: “Làm sao ra từ bên trên được... Ồi!” Còn chưa dứt lời, nàng đã bị hần ôm rời khỏi vị trí, lao thẳng lên nóc nhà.

Cây kiếm trong tay Bùi Tĩnh Uyên giống như cuồng phong bão tố xuyên thủng nóc nhà. Mái ngói sập xuống, hần che chở cho nàng, thi triển khinh công lao ra khỏi nguy hiểm, đáp vững vàng xuống đình viện trong ánh lửa ngút trời.

Từ đầu đến cuối, Diệp Đan vẫn được hần ôm trong lòng, khuôn mặt nhỏ xinh đầy vẻ mơ hồ đến một lúc lâu sau cũng chưa hồi thần lại được.

Lần này coi như... sống lại nhỉ?

Bùi Tĩnh Uyên thuận tay lau vết nhọ trên hai má giúp nàng, rồi lạnh lùng nhìn sang cách đó không xa, giọng điệu bình thản nói: “Tìm được người chưa?”

“Hả? Tìm được ai?”

“Nàng nghĩ là tìm ai?” Hần nhìn nàng một cái như nhìn kẻ ngốc, “Đương nhiên là tìm người phóng hỏa muốn lấy mạng nàng rồi.”

“... À.”

Thật ra Diệp Đan cũng rất nghi hoặc, dù sao mình ở trong vương phủ cũng rất thận trọng, trừ việc ám sát Bùi Tĩnh Uyên theo định kỳ ra thì không đắc tội ai cả, sao tự dưng lại dẫn đến họa sát thân?

Khi nàng nhìn thấy người phụ nữ bị thị vệ vương phủ dẫn tới, suy nghĩ trong đầu nàng càng mãnh liệt hơn — không ngờ đối phương lại là nữ đầu bếp bình thường rất ít nói chuyện trong vương phủ, rõ ràng nàng còn chưa nói được câu nào với nữ đầu bếp này mà?!

“Hồi Vương gia, có người tận mắt thấy nữ đầu bếp này châm lửa đốt phòng Diệp cô nương, hoàn toàn chính xác!”

Bùi Tĩnh Uyên khẽ gật đầu, rồi lại nhìn về phía nữ đầu bếp như cười như không: “Bản vương cho người một cơ hội giải thích nguyên nhân. Nói đi.” Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh nhưng lại khiến đáy lòng người ta lạnh đến khó hiểu.

Nữ đầu bếp kia rõ ràng rất sợ hãi, từ cơ thể run lẩy bẩy không ngừng của cô ta là có thể nhận ra được, nhưng cô ta vẫn ngược mắt nhìn hắn, lấy hết dũng khí nói: “Người giết Tề quân gia được thì sao ta không thể giết cô gái mà người thích? Người nghĩ mình là Vương gia thì có thể không chế được mọi việc sao?”

“Tề quân gia?” Lần thứ hai nghe đến tên người đã chết, sắc mặt Bùi Tĩnh Uyên lạnh đi, “Xem ra giữa hai người các người có nhiều chuyện mà bản vương không biết nhỉ?”

“Đúng thế! Ta thích y, thì sao chứ?”

“Vậy nên người cho rằng bản vương giết y?”

Diệp Đan đứng bên cạnh len lén lau mồ hôi, nàng cảm thấy đúng là bị báo ứng, Tề quân gia là do nàng giết, dù nữ đầu bếp này muốn trả thù Bùi Tĩnh Uyên, nhưng cuối cùng người chịu trừng phạt vẫn là nàng. Đề cục diện không hỗn loạn hơn, trước mắt xem ra vẫn nên giữ yên lặng là tốt nhất.

Nữ đầu bếp giận dữ nói: “Người khác không biết, chẳng lẽ ta cũng không biết sao? Tề quân gia là người do bề hạ phái tới, từ đầu tới cuối người luôn luôn cảnh giác y, cuối cùng người vẫn hạ độc thủ với y! Người thậm chí... thậm chí còn không an táng y cho tử tế!”

Cô ta chỉ là một hạ nhân nhỏ bé, dù ôm hận trong lòng nhưng cũng không có năng lực để cứu vãn điều gì, oán hận tích tụ từng ngày từng ngày khiến cô ta mất đi lý trí, mất đi khả năng suy xét, cuối cùng mới lựa chọn quyết định nguy hiểm nhất — cô ta không giết được Bùi Tĩnh Uyên, nhưng có thể giết người con gái mà hắn yêu, để hắn nếm thử mùi vị mất đi người thương yêu nhất.

Chỉ tiếc rằng, kết quả cũng chỉ là công dã tràng, tự dưng lại trở thành trò cười ngu xuẩn.

“Bản vương không có thói quen nương tay nhân từ với kẻ phản bội, đối với Tề quân gia như vậy, và với người cũng thế.” Bùi Tĩnh Uyên mỉm cười, vẻ tàn độc ẩn sâu trong mắt, “Nếu người dám làm ra chuyện thế này, chắc hẳn cũng đã xác định trước kết quả của mình. Coi như nể tình người đã cống hiến cho vương phủ nhiều năm, bản vương sẽ cho người được toàn thân.”

Một câu quyết định sinh tử nhưng vang lên từ miệng hắn lại nhẹ tựa lông hồng.

Thị vệ vương phủ cung kính hành lễ rồi lùi nữ đầu bếp đã mất hết sức sống xuống. Thấy ngọn lửa đã gần được dập tắt hẳn, Bùi Tĩnh Uyên rất tự nhiên đưa tay về phía Diệp Đan: “Đi, đêm nay nghỉ tạm trong phòng bản vương vậy.”

Diệp Đan xấu hổ nói: “Không đi.”

“Nàng cũng không thể bắt bản vương mất cả đêm để thu dọn cho nàng một căn phòng mới được đúng không tiểu thích khách yêu quý?”

Cách xưng hô buồn nôn đó khiến nàng nổi da gà: “Ta thà ngủ ngoài trời cũng không ngủ cùng phòng với huynh!” Ai mà biết được hắn lại nổi ý đồ gì.

“Bản vương cũng có bắt nạt nàng đâu, nàng lo gì chứ.” Hần nhìn nàng chăm chú như ngẫm nghĩ gì đó, “Hay là, hành động vừa rồi của bản vương khiến nàng sợ hãi?”

Đường đường là thích khách xem giết người thì có gì mà sợ. Thần kinh Diệp Đan vốn thô ráp, lập tức không cần nghĩ ngợi nhiều, đang định lắc đầu phủ nhận lại chợt nhìn thấy tay phải đang thả xuống bên hông, liền kêu lên: “Ôi, tay huynh bị thương à?”

Đúng là hắn bị thương thật, vừa rồi hắn chỉ tập trung chú ý đến nữ đầu bếp kia, không phát hiện ra vì muốn chọc thủng mái nhà cháy, nên bàn tay cầm kiếm của hắn bị mái ngói đập cháy đen, còn chảy máu ròng ròng.

Hần liếc nhìn mu bàn tay không mấy bận tâm: “Không sao, lát về phòng băng bó chút là ổn thôi.” Lạnh nhạt như người bị thương không phải là hắn vậy.

Lòng hần cũng rộng rãi quá nhỉ.

Diệp Đan chán nản thở dài: “Thôi thôi, huynh làm sao mà làm được mấy việc tí mĩ này, để ta làm vậy.”

“Hả? Nàng băng bó cho bản vương á?”

“... Huynh đừng có nghĩ lung tung, ta chỉ muốn trả lại ân tình cho huynh thôi.” Nàng lúng túng phẩy tay, quay người đi về phía phòng hần, “Người giang hồ chúng ta ân oán phân minh, ghét nhất là nợ người khác.”

Rõ ràng là nàng muốn tỏ ra thoải mái hào phóng, ai ngờ vừa mở miệng lại bất giác mang theo chút ngượng ngùng và áy náy. Bùi Tĩnh Uyên đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn chăm chú vào bóng lưng mảnh mai của nàng, một lúc lâu sau, sắc mặt cũng trở nên ảm áp hơn.

Ánh nến trong phòng lay động khiến bầu không khí vô cùng ảm cúng, cũng khiến người ta quên đi trận hỏa hoạn kinh hoàng vừa rồi.

Diệp Đan khẽ nhủ đôi lông mày thanh tú, cẩn thận phân biệt các loại thuốc trị thương trong hòm thuốc. Không thể không nói, khi nàng chăm chú, khuôn mặt nhìn nghiêng của nàng rất đẹp, bớt đi vẻ mơ hồ và ngốc nghếch thường ngày, nhưng lại thêm phần mê hoặc đến khó tả.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải lờ đi khả năng cao thần luôn miệng của nàng kia.

“Huynh nói xem huynh khiến bao nhiêu người oán hận hả, ngay cả nữ đầu bếp cũng muốn trả thù huynh, ác danh của huynh lan truyền cả ngàn dặm, e rằng mười năm nữa cũng không thay đổi được...”

“Bản vương không cần.”

“... Hả?”

“Mọi người đều cho rằng bản vương là một kẻ hoang dâm vô độ không hơn không kém, tất cả những chuyện ác độc nào mà dính dáng đến bản vương dường như đều có thể trở nên dễ hiểu.” Bùi Tĩnh Uyên cười tự giễu, “Mà họ lại không biết rằng, ngay cả sử sách ghi lại cũng không hoàn toàn là sự thật, huống chi đến lời đồn đại của thế gian? Chẳng qua, chỉ là một màn kịch do đế vương thao túng mà thôi.”

Diệp Đan cẩn thận bôi thuốc trị ngoại thương cho hần, còn rất tinh tế ghé miệng vào thổi thổi nhẹ sau đó mới chậm rãi băng lại, thuận miệng đáp: “Nói cũng có lý, nhưng ai chịu tin huynh? Trên thực tế, có không biết bao nhiêu người muốn giết huynh ấy chứ.”

“Ừ, trong đó cũng có nàng.”

“Nhận tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta, chúng ta làm theo ý của người ủy thác thì có gì sai.”

Bùi Tĩnh Uyên thấp giọng nói: “Đúng vậy, mỗi ngành nghề đều có nguyên tắc của riêng mình, bản vương chỉ cảm thấy tiếc vì người đến giết bản vương lại là nàng.”

Hần nói tiếc vì nàng đến ám sát, những lời này, nghe còn giống lời tâm tình thực lòng hơn cả mọi lần hần trêu chọc nàng.

Ngón tay Diệp Đan bỗng run lên, khiến nàng không nắm chắc được lực tay mình, bất giác siết chặt khiến vết thương của Bùi Tĩnh Uyên tứa máu. Thấy Bùi Tĩnh Uyên hít một hơi lạnh, nàng cũng không khỏi hoảng hốt, vội cúi đầu xem: “Không sao chứ? Ta không cố ý...”

Hần hơi khựng lại, rồi ngược mắt nhìn nàng, cong môi cười nói: “Sao nàng còn căng thẳng hơn cả bản vương thế? Một chút vết thương nhỏ thôi mà, cần gì phải lo?”

“Ai căng thẳng?” Nàng trừng mắt lườm hần, cố gắng lý sự: “Ta chỉ đang nghĩ xem có nên thừa cơ giết huynh luôn để quay về báo cáo kết quả công tác không ấy.”

“Vậy sao nàng còn chưa động thủ?”

Hần hỏi rất nghiêm túc, trong một khoảnh khắc, Diệp Đan cảm thấy như mình sắp rơi vào trong con ngươi sâu thẳm kia vậy. Nàng chợt nghẹn lời, do dự một lúc lâu cũng không đáp lại được câu gì. Cuối cùng, nàng tức tối quay người sang chỗ khác: “Ta cũng là người có tinh thần trọng nghĩa chứ? Giờ phát hiện ra huynh cũng không đáng chết, nếu giết huynh cứ cảm thấy lương tâm bị cắn rứt...”

Tay phải bị thương nhói nhói đau. Bùi Tĩnh Uyên trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn đưa tay lên gạt tóc mai bay trước trán ra sau vành tai cho nàng, giọng nói trầm thấp quyền rũ lộ ra chút vẻ cung chiêu không dễ nhận thấy: “Không giết bản vương, thì làm sao nàng quay về gả cho môn chủ nhà nàng được?”

“... Ai cần huynh xen vào!” Mỗi khi chưa ra được quyết định rõ ràng, Diệp Đan cảm thấy trong lòng mình vô cùng rối loạn. Nàng né tránh tay hần, vội vàng thu dọn hòm thuốc, “Ta chỉ cần nhắc tạm thời giữ lại mạng huynh thôi, không có nghĩa là hoàn toàn tha cho huynh! Còn về chuyện thành thân gì gì đó, huynh cứ phải quan tâm tâm hảo làm cái gì nhỉ?”

Hần đáp rất đương nhiên: “Để còn xác định nếu môn chủ các nàng không cần nàng, thì bản vương nên làm thế nào để chiếm nàng làm của riêng thôi.”

“Chiếm ai làm của riêng?! Huynh coi ta là xấu mứt quả bán ven đường đấy à?” Nàng tức tối vỗ bàn, “Cứ đùa giỡn người khác như thế thú vị lắm sao? Vậy huynh thử nói xem, thích ta ở điểm nào? Hay là huynh cuồng bị ngược đãi, ai muốn giết huynh thì huynh thích người đó?”

Những lời này nghe như cổ tình gây sự, nhưng chỉ có nàng biết rõ rằng, thời khắc này, thực ra nàng đang thật sự mong muốn có một câu trả lời xác thực.

Đây là lần đầu tiên trong đời có nam giới chính thức tỏ lộ, dù thật hay giả, thì ít nhất cảm giác động lòng trong chớp mắt đó là không thể phủ nhận được.

Ai ngờ, Bùi Tĩnh Uyên nghe vậy liền đưa tay ra kéo nàng vào cạnh mình, hơi cúi đầu đón nhận ánh mắt nghi hoặc, e ngại của nàng, nở nụ cười đầy ẩn ý.

“Muốn biết vì sao bản vương thích nàng à?”

“...”

“Đơn giản lắm.” Hắn thân nhiên nói, “Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, bản vương đã nghĩ, bản vương, muốn có tiểu thích khách này!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Huynh Đệ Hảo Hữu Cùng Ra Trận

Từ sau ngày đó trốn thoát được khỏi biển lửa, thái độ của Diệp Đan đối với Bùi Tĩnh Uyên thay đổi rõ rệt, hoặc nên nói là, mỗi lần nhìn thấy hắn, nàng đều gượng gạo hơn trước kia rất nhiều.

Thử hỏi, đã chuẩn bị tốt tâm lý để toàn tâm toàn ý ám sát đối tượng bị cho là ‘tội ác tày trời’, nhưng đột nhiên lại cho nàng có cảm giác ‘thực ra hắn cũng không xấu xa tội lỗi như tin đồn’, thì nàng biết lựa chọn thế nào? Nghe theo suy nghĩ cảm nhận của mình, hay vẫn kiên trì phục tùng mệnh lệnh của môn chủ?

Đầu óc Diệp Đan không đủ dùng, nên thời gian gần đây nàng luôn sống trong sự rối bời, ngay cả cơm cũng sai người bê vào phòng tự ăn một mình, kiên quyết không nhận bất cứ lời mời nào của Bùi Tĩnh Uyên.

Vì ban ngày cứ rúc trong phòng nghiền ngẫm về cuộc đời, nhân tiện tránh mặt Bùi Tĩnh Uyên, nên nếu muốn ra ngoài hít thở khí trời thì chỉ có thể chờ đến tối. Vì vậy, nửa đêm, nàng bê đĩa bánh ngồi bên cạnh miệng giếng cạn trong Vương phủ, vừa nhai nhóp nhép vừa than thở.

“Môn chủ ơi... Muội vô dụng quá, muội không xuống tay được... Lần này chắc lại hỏng việc rồi, đến lúc đó huynh đừng có trách muội nhé...”

“Đừng có mơ, chắc chắn sẽ bị môn chủ chửi cho xem.”

Giọng nam quen thuộc còn mang theo chút thâm trầm bất chợt truyền từ trong giếng ra, nhất thời khiến Diệp Đan sợ đến mức nhảy vọt lên ba thước, đĩa bánh rơi xuống đất vỡ nát. Nàng kinh ngạc quay lại, thấy một bóng người màu đen nhẹ nhàng lướt ra khỏi giếng, đáp vững vàng xuống trước mặt nàng, mặt mày tuấn tú, chẳng phải Tiểu Bạch thì là ai?!

“Tiểu Bạch ca... huynh có thể đừng xuất quỷ nhập thần như thế được không?!”

“Muội không hiểu à?! Một thích khách vĩ đại phải học được cách ẩn nấp chính mình, dưỡng thành thói quen tốt có thể ẩn nấp bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu.” Tiểu Bạch vỗ vỗ vai nàng, nói sâu nói xa, “Cho nên, lúc rảnh rỗi đừng có suốt ngày nghĩ đến chuyện ăn như thế, phải bồi dưỡng bản lĩnh thực sự.”

Nghe hắn nói câu này, Diệp Đan hoàn toàn không còn đất phản bác, dù sao người ta cũng là sát thủ vương bài của Huyền Y môn, còn nàng lại là thành phần chuyên làm hỏng việc, chỉ có thể thụ giáo thôi.

“Vậy rốt cuộc huynh tới đây làm gì? Không có nhiệm vụ nên rảnh rỗi tới chơi à?”

Tiểu Bạch tròn trừng mắt: “Ca là người làm việc thiếu nghiêm túc như thế à? Ta tới là để giám sát nhiệm vụ của muội!”

“...Muội... làm việc rất tốt mà, huynh đừng lo.”

“Rất tốt à? Thật sao?” Hắn hơi nheo mắt nhìn nàng. “Muội nghĩ ca đây ngu sao? Bao nhiêu lâu như vậy, chưa giết được người ta đã đành, lại bồi dưỡng tình cảm tốt quá ấy nhỉ?! Môn chủ giữ muội cho chặt vào, cuối cùng lại đi tặng không cho phủ Tĩnh vương, mất luôn cả phúc lợi của huynh đệ trong Huyền Y môn, muội thử nói xem, muội có còn nhân tính không?”

Bị hắn trách móc, Diệp Đan chợt cảm thấy như mình vừa phạm một lỗi lầm khó có thể tha thứ được, mặt nàng nhăn lại rất đáng thương nói: “Muội có bồi dưỡng tình cảm đâu, muội chỉ đang suy nghĩ chút thôi mà...”

“Làm nhiệm vụ thì làm nhiệm vụ, giết người thì lo giết người đi, muội còn nghĩ với ngòi cái gì? Bình thường ca dạy muội thế nào hả?” Tiểu Bạch vỗ vào

đầu nàng một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Muội có thể sửa cái tật hơi tí là mềm lòng này đi được không? Sau này mà không kiểm ra tiền thì đừng có trách ca không nuôi muội... Ồi, được rồi được rồi, không được ầm ức, không được khóc, ca nuôi muội là được chứ gì...”

Thật ra Diệp Đan có khóc đâu, nhưng chỉ cần mặt mũi nàng ỉu xiu xuống là lập tức có cảm giác như một con thú nhỏ bị bỏ rơi vậy, chiều thức này gần như là sát chiêu, sử dụng với tiểu Bạch sẽ phát huy hiệu quả cao nhất.

“Tiểu Bạch ca, huynh cho muội hai ngày nữa đi, muội sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, được không?”

Tiểu Bạch do dự, rõ ràng cũng hơi nghi hoặc: “Thật sao?”

“Thật mà thật mà!”

“Haiz, mau quay về nhé, ca chờ tin tốt của muội, có điều...”

“Có điều cái gì?”

Hắn thở dài thườn thọt: “Cửa ải sau sẽ không qua dễ dàng như thế này đâu.” Nói xong, không chờ nàng kịp hỏi, hắn đã quay người ẩn nhanh vào trong bóng đêm, biến mất không còn chút dấu vết.

Có vẻ đúng là huynh ấy chỉ đến vì muốn thúc giục nàng thôi nhỉ, áp lực quá!!!

Cho đến lúc tin chắc rằng hắn sẽ không quay lại nữa, Diệp Đan mới thu dọn đồ rơi trên nệm đất rồi uể oải quay về phòng.

Ai ngờ vừa về đến trước cửa phòng, một chuyện đáng sợ hơn lại xảy ra, người đàn ông đang đứng nghiêm trang vòng hai tay trước ngực ở trong viện kia, không phải Thương Thuật thì còn ai vào đây nữa?

Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ câu ‘cửa ải sau không qua dễ dàng’ của tiểu Bạch là thế nào, chẳng lẽ mọi người tổ chức đến hỏi tội nàng tập thể sao?

“Thương Thuật ca, muội sai rồi!” Quả nhiên, bước đầu là phải phát huy ngay đức tính biết tự kiểm điểm tốt đẹp của mình!

“Mỗi khi muội nói như vậy, thì đại đa số đều không biết mình sai ở đâu, hoặc là không nghĩ rằng mình sai.”

“...” Sao tất cả mọi người đều hiểu nàng hơn chính nàng vậy?

Thương Thuật bình tĩnh đặt tay lên vai nàng, lãnh đạm nói: “Thấy Tinh thân vương phong độ, tuấn tú, bệnh mê trai tái phát nên mềm lòng không ra tay được phải không?”

“Huynh nói gì thế! Muội là người thiếu nguyên tắc như vậy sao?!”

“Ừ!” Một chữ rất quyết đoán.

Diệp Đan đưa hai tay lên che mặt, tuyệt vọng: “Thương Thuật ca, muội không bao giờ thêm đề ý đến huynh nữa, huynh chỉ biết nghĩ xấu về muội thôi, rõ ràng là muội chỉ đang tìm kiếm chính nghĩa thôi mà!”

Thương Thuật như nghĩ ngợi gì đó: “Mấy thứ sâu sắc như vậy, muội khó mà tìm thấy được, nói huynh nghe thử xem, vì sao?!”

“... Vì muội chợt nhận ra Tinh thân vương cũng không đáng chết như trong lời đồn, trên những phương diện khác, hắn cũng rất tốt.”

“Dung mạo rất tốt?”

Diệp Đan chợt nổi điên: “Ca, huynh đừng có nông cạn như thế được không?” Mấy huynh đệ này, ngoài việc bêu xấu nàng ra thì có làm được gì khác nữa không?

“Chúng ta là thích khách, thích khách phải có giác ngộ của thích khách. Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng.” Mỗi câu mỗi chữ của Thương Thuật đều vô cùng khí phách, “Môn chủ đã từng nói, nếu muội hoàn thành nhiệm vụ lần này, huynh ấy sẽ cân nhắc đến chuyện cưới muội.”

“...” Nàng không nghe nhầm chứ? Chính môn chủ nói sẽ cưới nàng sao? Ồi... Không đúng, rốt cuộc là mình cao hứng cái gì chứ?! “Thương Thuật ca, tự dung huynh nhắc đến chuyện này với muội làm gì, có khi môn chủ đoán trước được là muội sẽ không hoàn thành nhiệm vụ lần này nên mới nói đùa thế thôi chứ gì?”

May mà mặt Thương Thuật thuộc dạng bị tê cơ, nếu không thì không biết lúc này sẽ bộc lộ ra vẻ mặt khinh bỉ đến mức nào: “Môn chủ là người không đáng tin như muội sao? Tuy cũng có lúc huynh ấy nói chuyện không đáng tin lắm, nhưng nói đùa kiểu mất nguyên tắc thế này làm gì chứ? Chẳng lẽ là vì muốn gia tăng cảm giác tồn tại của muội sao?”

Ca à, phi nhỏ người khác bằng khuôn mặt không chút cảm xúc ấy không được phù hợp lắm đâu!

Diệp Đan sắp phát khóc vì bị hắn chỉ trích rồi, nghĩ ngược nghĩ xuôi không nghĩ ra được cách nào thoát thân, đành phải chìa đĩa bánh nát vụn trong tay ra đưa cho hắn: “Ca, huynh ăn không?”

Nếu người khác làm thế này, có khi Thương Thuật đã tung một đòn đập bay đi rồi, nhưng xét thấy đối phương là muội muội ngoan của mình, vị thích khách như núi băng đó quyết định áp dụng chính sách vỗ về: “Ta không ăn, nhưng ta có thể xử lý giúp muội.”

“... Cảm ơn ca.” Nàng vồn vã đưa đồng đồ nát bấy trong tay cho hắn, sau đó lại nở nụ cười lương thiện nhất, vô hại nhất, ngoan ngoãn gật đầu, “Muội sẽ cố gắng hết sức mình tiếp tục sự nghiệp ám sát, huynh cho muội thêm mấy ngày được không? À, không còn sớm nữa, cứ đứng đây thế này e sẽ đánh rần động có mất, huynh về nghỉ ngơi trước đi nhé!”

Thấy đáng về bất an của nàng, Thương Thuật cũng không tiện dồn ép nàng quá, liền hơi gật đầu đồng ý, rồi buông thêm một câu, “Muội tự giải thích với những người khác đi.” Sau đó lặng lẽ thi triển khinh công biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Lại một lần nữa Diệp Đan không hiểu gì cả. Nàng thực sự không hiểu vì sao các ca ca nhà mình đều rất thành thạo kỹ năng úp úp mở mở này thế nhỉ. Nhưng vấn đề này, sau khi mở cửa phòng, nàng lập tức có được câu trả lời, hơn nữa, còn là câu trả lời có cảm giác vô cùng chân động.

Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, Thập Tứ mặc trường sam sắc sỡ, ngồi tạo dáng vô cùng quyền rũ bên cạnh bàn nước, đang tự rót trà cho mình, tự nhiên như ở nhà không hề khách sáo chút nào.

“Thập Tứ tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng đi cùng mọi người sao...”

“Này này, người ta không thích nghe câu này đâu nhé, cái gì mà ‘đi cùng mọi người’, người ta không được đến sao?” Thập Tứ bất mãn đặt tách trà cách một tiếng xuống mặt bàn, “Còn nữa, đã nói bao nhiêu lần rồi, sau này không được gọi tỷ nữa, phải gọi ca!”

Diệp Đan ôm trán khổ sở nói: “Ca, muội van huynh về đi, muội sẽ giết Tinh thân vương, chỉ là vấn đề thời gian thôi mà.”

“Ai tin được muội?” Nghe vậy, Thập Tứ lườm nàng một cái, “Đến người ngu cũng đoán được là muội có ý với Tinh thân vương, có điều, muội cũng là một kẻ ngốc, nên không tự hiểu được thôi.”

“...”

“Môn chủ còn nói hoàn thành nhiệm vụ sẽ cưới muội, muội muốn môn chủ hay là Tinh thân vương?”

“... Đừng ép nàng chứ! Vì sao mọi người đều nhắc đến chuyện này vậy?!”

Thấy nàng không nói được câu nào, Thập Tứ dứt khoát khom người về phía trước kéo tay nàng, nghiêm túc nói: “Như vậy là hai người đó muội đều không thích đúng không, vậy thì chỉ còn lại có Thập Tứ ca thôi, hay là muội thử cân nhắc một chút?”

Diệp Đan cúi đầu nhìn bàn tay ‘lan hoa chi’ vĩnh viễn không thể thay đổi được của hắn, lặng lẽ rút tay lại: “Cảm ơn ý tốt của tỷ, nhưng mà Thập Tứ tỷ này...”

“Gọi ca!”

“Ca, khi nào huynh trả ta ba lượng bạc kia?”

Thập Tứ chột á khẩu, do dự một lát mới miễn cưỡng đáp: “Chuyện đó... có thể chờ đến sau này ca tặng muội sinh lễ rồi thanh toán cả thể không?”

“Huynh định tặng sinh lễ cho ai? Ai đồng ý nhận sinh lễ của huynh chứ?!”

Ngay khi Diệp Đan chán nản muốn áp dụng phương thức bạo lực để đẩy hắn ta ra khỏi phòng thì chợt nghe tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa truyền đến, sau đó, tiếng gõ cửa vang lên rõ rệt, vào tai nàng, tiếng gõ cửa này chẳng khác nào lệnh truy hồn.

Mà rõ ràng là sau khi nghe thấy tiếng cười của Bùi Tĩnh Uyên, cảm giác sợ hãi kia thực sự đẩy lên đến tận đỉnh điểm.

“Tiểu nha đầu, muộn thế này còn chưa ngủ, là vì chờ bản vương sao?”

Không biết vì sao, nhưng cảm giác này cực kỳ giống bị... bắt gian tại trận.

Vào thời khắc đó, chiến lược của Diệp Đan gần như bùng nổ, nàng túm áo Thập Tứ, lôi mạnh hắn ta ra khỏi ghế, cũng lộ ra nét mặt hung ác nhất từ trước tới giờ, muốn ra hiệu cho hắn ta mau trốn lên trên xà nhà. Chờ đến khi Thập Tứ rút cuộc cũng miễn cưỡng nghe lời, nàng mới hít thở sâu vài hơi lấy lại bình tĩnh, rồi ra về không có chuyện gì bước ra mở cửa.

Ở ngoài cửa là thân hình cao to của vị thân vương nào đó, khuôn mặt tuấn tú như yêu nghiệt phóng to cực đại trước mặt nàng. Diệp Đan lùi về sau theo phản xạ, thực sự có cảm giác muốn đóng sập cửa lại ngay lập tức.

Quả nhiên, có tật giật mình chính là cảm giác thế này đây!!!

“... Nửa đêm nửa hôm, tự tiện xông vào phòng người khác là mất lịch sự!”

Bùi Tĩnh Uyên như cười như không: “Bản vương có gõ cửa!”

“Gỗ cửa cũng quấy rầy ta nghỉ ngơi chứ!”

“Thế nên nàng không định mời bản vương vào uống tách trà sao?!”

Diệp Đan tiếp tục chặn cửa trừng mắt nhìn hấn: “Uống trà sẽ mất ngủ, mau về phòng ngủ đi, làm loạn cái gì nữa?”

Nhưng rõ ràng hấn không hề có ý định để cho nàng toại nguyện, chỉ rất kiên nhẫn đẩy từng ngón tay của nàng ra, sau đó ngang nhiên bước vào phòng nàng, còn tiện tay đóng cửa phòng lại.

“Hai hôm nay cứ thấy bản vương là vòng đi lối khác, cả cơm tối cũng không chịu ra chính sảnh ăn, chẳng lẽ nàng làm chuyện gì khuất tất sao?”

Nàng tức tối nói: “Ta vốn đến đây để giết huynh, còn có chuyện gì khuất tất được chứ? Chỉ tại ta nhìn huynh không vừa mắt thôi!”

“Ồ, vậy cũng dễ giải quyết.” Hấn gạt gù ra vẻ nghe lời, “Không sao, chờ đến khi nàng ở vương phủ này lâu ngày, bồi dưỡng tình cảm với bản vương, từ từ rồi nhìn sẽ thuận mắt thôi.”

Bình thường hấn trêu chọc nàng quen rồi, nói những câu này cũng quen miệng, nhưng lúc này, Thập Tứ lại đang trốn trên xà nhà, thấy hấn công khai đùa giỡn muội muội nhà mình, hấn ta nhất thời tức giận đến mức muốn lao ngay xuống quyết sống mái một phen. May mà Diệp Đan phát hiện kịp thời, lập tức kéo Bùi Tĩnh Uyên ra chỗ khác, lại ngẩng đầu ra sức nháy mắt ra hiệu cho Thập Tứ để hấn ta không nên hành động lỗ mãng.

Bùi Tĩnh Uyên bức bối muốn nhìn theo ánh mắt của nàng lên trên: “Sao thế?” Còn chưa dứt lời đã bị nàng đưa tay lên bịt mắt.

“Không có gì! Bụi bay vào mắt ta!” Hiển nhiên là đáng về giấu đầu lòi đuôi.

“Hay là bản vương thôi giúp nàng nhé?” Hấn cũng không để ý đến sự khác thường của nàng, chỉ mỉm cười nắm tay nàng, khom người xuống càng lúc càng gần, “Này, trốn gì chứ, bản vương có làm gì nàng đâu.”

Khoảng cách gần trong gang tấc, hơi thở như hòa vào nhau, tư thế mờ ám thế này, nhìn thế nào cũng thấy giống chuẩn bị hôn nhau. Thập Tứ ở trên xà nhà rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa, phất tay áo định nhảy xuống đánh người, ai ngờ, tốc độ phản xạ của Diệp Đan lúc này lại chợt bạo phát lên đến tầm cao mới, nàng ấn đầu Bùi Tĩnh Uyên ‘bộp’ một cái xuống, sau đó điên cuồng xoa tóc hấn: “Ôi chao, chất tóc của huynh tốt thật đấy, dùng xà phòng thơm của Tây Vực tiến cống để gội à? Lúc nào cho ta xem thử chút nhé, ha ha ha...” Vừa nói, nàng còn không quên hất tung giấy ra đập thẳng vào khuôn mặt to của tay huynh trưởng xui xẻo nhà mình.

Đây là lần đầu tiên thấy nàng chủ động như vậy, Bùi Tĩnh Uyên thoáng kinh ngạc một chút rồi nhanh chóng vui vẻ đón nhận, vòng tay ôm lấy nàng trầm giọng cười nói: “Nàng thích thử gì bản vương cũng sẽ cho nàng hết. Có điều, nàng nên nói trước cho bản vương biết, chẳng lẽ chỉ trong chớp mắt nàng đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

“... Huynh thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ như vậy đi!” Nàng tiếp tục ôm đầu hấn không chịu buông tay, ra sức ngăn cách phạm vi quan sát của hấn, đồng thời quay đầu sang dùng ánh mắt dữ tợn để ra hiệu cho Thập Tứ khôn kiếp mau cút đi.

Nàng không muốn bị lộ ngay trước mặt Bùi Tĩnh Uyên, chỉ sợ tên này mà biết được đêm nay tự dưng có ba tay thích khách xông vào vương phủ, không khéo sẽ nổi sát khí lên, chưa biết chừng lại xử lý nàng ngay tại trận mất — mà tạm thời nàng hoàn toàn không nắm chắc phần thắng.

Đại khái Thập Tứ cũng lo hành động thiếu suy nghĩ sẽ chọc cho muội muội luôn mơ mơ hồ hồ của mình bùng nổ, nên do dự một lúc lâu, cuối cùng đành phải chịu thua trước ánh mắt chăm chăm không chịu bỏ qua của nàng, hấn ta chán nản ra hiệu ‘hiểu rồi’, sau đó phi thân qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Trước lúc đi còn không quên ném lại cho nàng một ánh mắt đầy ai oán.

Diệp Đan rợn hết cả người, nhưng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, dù thế nào thì tay phiên phức nhất cũng đã đi, giờ nàng có thể bình thường lại được rồi.

“Này, huynh về đi, ta muốn đi ngủ.”

Ai ngờ, nàng vừa buông tay ra đã bị Bùi Tĩnh Uyên giành thế chủ động, hấn cầm chắc lấy cổ tay nàng, như rồng đòi mảy đẹp lên cười bí hiểm: “Bản vương là người dễ dàng gọi thì tới, đuổi thì đi sao?”

“... Ai gọi huynh chứ? Rõ ràng là tự huynh tới mà.”

“Không quan trọng.” Hấn thản nhiên lắc đầu, “Xem xét biểu hiện vừa rồi của nàng rất nhiệt tình, bản vương quyết định đêm nay sẽ ngủ ngay ở đây.”

“...”

Có ai có thể giải thích cho nàng nghe một chút, vì sao đêm nay nàng lại xui xẻo như thế được không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngày Tốt Cảnh Đẹp, Ngủ Không Được

Chiếc giường nga chạm trổ tinh xảo, chiếc chăn gấm thêu mẫu đơn hoa lệ, chiếc gối thơm khảm ngọc mát lạnh... Thôi được rồi, thật ra căn phòng mà Diệp Đan ngủ hàng ngày cũng đều có những vật này cả, nhưng thời khắc này, mỗi một thứ đều như có vẻ đầy nguy hiểm.

Nhìn Bùi Tĩnh Uyên đang ngồi bên giường chậm rãi cởi áo khoác, Diệp Đan vô cùng hối hận sao vừa rồi lại đi đuổi Thập Tứ đi mất chứ? Thà để đối phương ở lại đây hù dọa vị thân vương vô lương này một chút còn hơn, cho hắn đỡ phải nảy sinh ý đồ bất chính!

“Này này, Bùi Tĩnh Uyên, ta cảnh cáo huynh, ngủ thì ngủ, nhưng huynh phải ngủ dưới đất!”

“Thất lung bản vương không được tốt.” Hắn vô sỉ nói dối không biết ngượng mồm, trên mặt lại vẫn tươi cười, “Hon nữa, trước đây đâu phải chưa từng ngủ với nhau, nằng căng thẳng làm gì?”

Trước đây đâu phải chưa từng ngủ với nhau... đâu phải chưa từng ngủ với nhau...

Diệp Đan xù lông: “Rõ ràng đêm đó hoàn toàn trong sáng, chỉ nằm chung giường đắp chung chăn mà thôi, huynh đừng có cố tình đặt điều! Coi chừng ta thiên huynh bây giờ!”

Bất cứ một lời đe dọa nào được phát ra bằng chất giọng trẻ thơ của nàng, cũng đều khó tránh khỏi việc khuyết thiếu hẳn lực uy hiếp, ngược lại còn thêm vài phần nũng nịu. Bùi Tĩnh Uyên neho neho mắt nhắm nhìn nàng một lúc lâu, nụ cười càng lúc càng sâu thêm.

“Bản vương đã nói gì khác đâu, chẳng qua, ta cảm thấy ôm nàng ngủ rất thoải mái, nên muốn ôn lại một đêm nữa thôi.”

Hắn coi nàng là cái gì? Là cái đệm thịt sao?!

“Im ngay!!! Ai thêm đề ý tới tên biến thái nhà huynh chứ.” Diệp Đan ra vẻ muốn đẩy hắn xuống giường, kết quả lại bị hắn dễ dàng khống chế được. Nàng thẹn quá hóa giận, lật tay dùng móng tay dài cào vào lòng bàn tay hắn, ai ngờ lại cào đúng vào bàn tay bị thương của Bùi Tĩnh Uyên. Hắn lập tức rụt tay lại, hẳn là rất đau đớn.

“... O?! Xin lỗi... ta không cố ý!”

Nàng lúc nào cũng vậy, cảm xúc giận dữ đến nhanh rồi đi cũng nhanh, hơn nữa, lúc nói xin lỗi cũng vô cùng chân thành, thậm chí còn không cần suy xét kỹ càng xem đúng sai ra sao, chỉ cần là chuyện có liên quan đến mình, nàng sẽ không ngừng nhận hết trách nhiệm về phần mình.

Không thể không thừa nhận rằng, nàng như thế này luôn đáng yêu nhất.

“Bản vương có trách nàng đâu, có điều, ít ra nàng cũng phải thể hiện thành ý một chút chứ, nàng muốn bù đắp thế nào đây?”

Diệp Đan đang nín thở nhìn xem vết thương của hắn có chảy máu không, nghe hắn nói vậy lại không kìm được, lườm hắn một cái: “Huynh nói không trách ta cơ mà?”

Bùi Tĩnh Uyên gật đầu như lễ dĩ nhiên: “Đúng thế, nhưng bản vương lo nàng sẽ áy náy trong lòng, nên quyết định cho nàng một cơ hội để sửa sai.”

“...” Nàng đỏ mặt đẩy tay hắn ra, bực bội xoay người, quay lưng về phía hắn, “Ai thêm áy náy vì chút chuyện con con này chứ? Huynh mau cút đi, đừng để ảnh hưởng đến giấc ngủ của ta.”

“Nàng lại xấu hổ đấy à?”

Tại sao phải dùng từ ‘lại’??? Diệp Đan nổi trận lôi đình rút cây trâm trên tóc xuống, kẻ đầu trâm sắc nhọn vào cổ hắn: “Còn dám nói nhảm nữa ta sẽ giết huynh ngay lập tức, huynh có tin không?”

Đầu mũi trâm hơi lạnh, nhưng vẫn có thể khiến người ta nhận ra tay đối phương khẽ run rẩy. Bùi Tĩnh Uyên cup mắt xuống trầm mặc một lúc lâu, rồi đột nhiên như muốn thử một chút, hơi nhô người về phía trước, kết quả là lại thấy Diệp Đan quả thực rút cây trâm về phía sau theo phản xạ, rõ ràng rất sợ sẽ đâm phải hắn thật.

Tiểu nha đầu chỉ biết ra oai.

Hắn mỉm cười, thông thả để tay nàng xuống rồi vòng tay ôm bà vai nàng vỗ về: “Nàng ấy, cứ không chịu nghe lời bản vương, ngọc thể này còn làm thích khách cái gì, nên tìm một người đàn ông tốt rồi gả đi thôi.”

“Huynh đừng có vỗ nữa, huynh coi ta là con gái nhà huynh đấy à?” Diệp Đan tức giận kéo tay hắn ta, bấu môi nói, “Chỉ cần ta giết được huynh là có thể nghĩ đến chuyện gả cho môn chủ. Môn chủ nhà chúng ta vẫn đang chờ cưới ta kia kìa!” Hoàn toàn là mấy câu tự biên tự diễn để tăng cường khí thế của mình.

“Ồ? Vậy bản vương hỏi nàng, vì sao sớm không cưới, muộn không cưới, lại cố tình chờ đến khi người khác nhắc nhở rồi nàng mới có suy nghĩ này? Rốt cuộc là nàng thực sự thích môn chủ của nàng, hay chỉ muốn trốn tránh vấn đề này thôi?”

“...” Nàng lại không biết đáp trả lại câu gì.

“Tiểu nha đầu, nàng có dám vỗ ngực nói thật không? Đã lâu như vậy rồi, chẳng lẽ nàng hoàn toàn không hề nảy sinh tình cảm với bản vương sao? Chẳng lẽ trong đầu nàng chưa từng có ý định muốn bỏ qua chuyện ám sát sao?”

Cách hỏi thẳng thừng của hắn luôn có khả năng khiến nàng trở tay không kịp. Diệp Đan thừa nhận, thật ra ngay vào thời khắc hắn ôm nàng lao ra khỏi biển lửa đỏ, nàng cũng đã chân chừ do dự. Nhưng nàng không thể thuyết phục được chính mình, hay nói đúng hơn, là không muốn đối diện với sự yếu đuối và thiếu quyết đoán của mình.

Là thích khách, nàng nên giải quyết dứt khoát nhanh gọn, chứ không phải là dùng trăm phương nghìn kế để tìm cơ cho mình trì hoãn — có lẽ Bùi Tĩnh Uyên nói đúng, nàng thực sự không hợp làm thích khách.

“Nếu thật sự bỏ qua chuyện ám sát, ta quay về biết phải nói thế nào? Ta bắt đầu học võ từ năm 8 tuổi, tuy rằng học cũng chẳng đến đâu, nhưng ít ra cũng coi như có bản lĩnh để sống yên ổn trong giang hồ. Nếu không làm thích khách, ta còn biết làm gì để sống tiếp đây?”

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói: “Bản vương nuôi nàng, được không?”

“Không được! Ta không thể phản bội môn chủ được!” Nàng quả quyết lắc đầu, “Dù lần này thực sự không giết được huynh, ta cũng sẽ đích thân quay về chịu tội với môn chủ. Ta không có thực lực gì, nhưng ít nhất vẫn còn có cốt khí — à, đó cũng coi như là thứ duy nhất mà ta còn có đi.”

Bùi Tĩnh Uyên kiên nhẫn nghe nàng tự thuật, một lúc lâu sau mới chậm rãi thở dài: “Nói vậy là bản vương không có cơ hội sao?”

Diệp Đan ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt hơi mơ hồ nhưng lại vẫn sáng ngời như trước: “Vậy huynh giải thích cho ta nghe trước đi, vì sao xung quanh huynh nhiều tiểu mỹ nhân như vậy, mà huynh lại chỉ thích ta?”

“Câu hỏi nàng, nàng đã từng hỏi bản vương rồi.”

“Vì ta không chấp nhận được câu trả lời của huynh mà. Đúng là ta không được thông minh lắm, nhưng cũng không đến mức tin rằng lý do mà huynh thích ta là vì ta ngọc.” Nàng khẽ hừ một tiếng, “Hon nữa, sự tồn tại của ta cũng chẳng đem lại lợi ích gì cho huynh, huynh cần gì phải đối xử tốt với ta như vậy?”

Điều này cũng là lý do khiến cho nàng vẫn không thể thoải mái được. Những ngày sống không lo ăn không lo mặc trong vương phủ, tuy thì thoả mãn luôn bị hắn trêu ghẹo quá đáng, nhưng lại cũng được hắn chiều chuộng vô điều kiện, có đôi khi, thậm chí ngay cả chính nàng cũng phải trầm nghĩ hoặc, mình thật sự là thích khách uy hiếp đến tính mạng của hắn sao?

À, đương nhiên, có lẽ đối với hắn mà nói, chút năng lực đó của nàng căn bản cũng không đủ để vào mắt, nhưng điều này chắc chắn cũng không đủ để trở thành nguyên nhân khiến hắn giữ nàng lại.

“Nàng muốn nghe bản vương nói gì? Thích một ai đó làm sao có thể giải thích rõ ràng như thế được.” Bùi Tĩnh Uyên cảm thấy hơi khó xử, “Nhưng có một điều nàng nói đúng, bản vương thích nàng cũng không phải vì nàng ngọc.”

Diệp Đan ngẩng vụt lên: “Vậy là vì sao?”

“Sau này có dịp, ta sẽ từ từ nói cho nàng nghe.” Hắn không nói thêm câu gì, ôm nàng nằm xuống giường, nhướn mày cười xấu xa, “Nàng chỉ cần nhớ kỹ là, bản vương thực sự cảm thấy, sống cùng một tiểu thích khách cả đời cũng rất thú vị.”

Cả đời, hắn nhấn mạnh từng chữ một, là cả đời...

Diệp Đan không dám nhìn thẳng hắn, chỉ ngượng ngùng cúi đầu muốn trốn tránh ánh mắt của hắn, ai ngờ, không cúi thì không sao, vừa cúi xuống lại chợt nhìn thấy ngay cơ ngực rắn chắc xinh đẹp lộ ra ngoài cổ áo đang mở rộng của hắn... Dáng người này... dù lần trước đã nhìn thấy một lần rồi, nhưng vẫn không thể nào kháng cự nổi — a... không được!!! Không được háo sắc!!!

“Huynh là Vương gia, ta là thích khách, sống bên nhau cả đời gì đó chẳng phải là trêu chọc ta sao?” Nàng xấu hổ quay đầu đi, “Huynh thích ngủ ở đây thì cứ ngủ, chỉ cần không nảy ý đồ xấu xa lung tung là được, coi như ta tạ ơn huynh vì đã không giết đi.”

Cuối cùng nàng vẫn phải chọn cách nói thật. Dù sao, với công phụ của nàng, qua mười năm nữa cũng không lại gần người hắn được, nhưng hắn lại dùng phương thức đặc biệt nhất để đàn cho nàng một giấc mơ hảo huyền hoàn toàn không thực tế.

Bùi Tĩnh Uyên không nói nữa, hắn ôm lấy nàng từ đằng sau, để mặc cho nàng co người lại y như con mèo con khiến người ta yêu thương.

Mùi hương thủy não trên người hắn dịu nhẹ mà quyến rũ, bầu không khí ấm áp quấn quanh, Diệp Đan nằm trong lòng hắn khép mắt lại, lần đầu tiên muốn quên đi hết mọi toan tính trong đầu, chỉ muốn đắm chìm trong cảm giác ấm áp bình yên mà hắn đem lại cho nàng.

Đêm nay, lòng đầy tâm sự, chắc chắn sẽ không ngủ được.

Nếu được chọn lại, chắc hẳn Diệp Đan sẽ không tùy tiện đồng ý với yêu cầu ‘tùy ý giết thân vương’ của môn chủ. Nàng thà làm một thứ đồ phế phẩm cả đời ở Huyền Y môn, cũng không muốn nắm lấy cơ hội này để chứng minh chính mình nữa.

Nàng nhận ra bản thân mình đã nhảy xuống hố sâu khó có thể thoát thân được, mà người đã đào ra cái hố đó, lại chính là Bùi Tĩnh Uyên.

Khi một thích khách bất chợt nảy sinh cảm tình với đối tượng ám sát, nửa đêm sẽ lưu luyến vòng tay ấm áp của hắn, ban ngày lại có lúc nhớ đến ánh mắt như cười của hắn, rõ ràng là không bình thường chút nào, về cơ bản, tính chất của việc này cũng chẳng khác với làm phản là bao.

Ít nhất thì nàng cho rằng như vậy.

Ngay cả hiện giờ thôi, bảo nàng giết Bùi Tĩnh Uyên, dù thế nào nàng cũng không xuống tay được. Nhưng nàng không ra tay, không có nghĩa là có thể lờ đi nhiệm vụ của Huyền Y môn.

Cho nên nàng quyết định sẽ thoát ra rồi quay về chịu tội, dù môn chủ có tình đối người khác đến để hoàn thành nhiệm vụ ám sát thì nàng cũng phải chấp nhận.

Không còn dùng thân phận ngại ngùng này để đối mặt với Bùi Tĩnh Uyên nữa, nàng cũng coi như không có lỗi với chính nội tâm của mình.

Lại một đêm dài đằng đẵng, ngoài cửa sổ, trăng sáng vắng vặc, gió nhẹ thổi, có vẻ là một đêm rất phù hợp để chạy trốn.

Diệp Đan thu dọn xong hành lý đơn giản, nhờ bóng đêm, nàng để lại một phong thư rồi vội vàng treo tường trốn đi. Vừa ra khỏi cửa, nàng liền chạy điên cuồng, đầu cũng không dám quay lại. Nàng chỉ lo Bùi Tĩnh Uyên sẽ đuổi theo. Với bản lĩnh của hắn, chỉ cần phát hiện ra nàng chạy trốn, chắc chắn sẽ có thể đuổi theo tóm nàng về vương phủ chỉ trong giây lát. Nhưng chính nàng cũng không hiểu được, ở sâu trong thâm tâm mình, thật ra nàng có thoáng mong chờ hắn có thể tới tìm nàng.

“Tên khốn kiếp đó... chắc chỉ vài ngày là quên bống mặt mình thôi...” Nàng nhỏ giọng lầm bầm, nhưng ngay lúc đó lại dừng bước giữa đường.

Trước mặt nàng, cách đó không xa có một người đàn ông đang chặn đường nàng, quần áo màu đen, tóc buộc gọn trên đầu, nhìn có vẻ rất giỏi giang, đương nhiên, cũng có luồng khí tàn bạo mãnh liệt đặc trưng của người tập võ.

“Xin Diệp cô nương dừng bước.”

Đối với Diệp Đan mà nói, người nàng không biết lại biết nàng thì đại khái chỉ có thể phân thành hai loại, một là ngưỡng mộ nàng, hai là kẻ thù của nàng. Nàng tin chắc rằng người như nàng không thể nào có người ngưỡng mộ được, thế nên, nàng lập tức định rút đao, tiên hạ thủ vi cường, xử lý đối phương — nhưng nàng cũng chợt nhớ ra, hình như đao của mình đã tặng cho người ta lâu rồi, giờ muốn dùng cũng chỉ còn có túi hành trang này thôi.

“... Xin hỏi các hạ là người ở đâu?”

Nàng cũng không biết rằng, vào lúc này, Bùi Tĩnh Uyên tới phòng tìm nàng cũng đã nhìn thấy lá thư kia. Số chữ thanh tú ít ỏi trong thư cũng đủ lột tả toàn bộ cảm xúc rối rắm của người viết thư lúc ấy.

“Thân vương vô liêm sỉ, tuy không xác định được huynh nói là thật hay giả, nhưng nếu đã phải chia tay, ta tin huynh một lần cũng được. Ta quyết định sẽ không giết huynh, nhưng tương lai còn có thể có nhiều người đến giết huynh, chuyện đó ta không quản được, chỉ có thể chúc huynh phúc lớn mạng lớn, chúng ta, sau này gặp lại.”

Có lẽ, nàng thực sự mong chờ sẽ gặp lại lần nữa.

“Sau này gặp lại sao? Nha đầu ngốc.” Hắn cong môi cười khê, trầm ngâm một lúc lâu rồi chợt quay người đi ra ngoài cửa, tay áo bay lên, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đã Nghèo Còn Gặp Cái Eo.

Diệp Đan và người áo đen thần bí vẫn còn đang đứng giằng co, nàng không biết rõ lắm lai lịch của đối phương, còn đối phương rõ ràng cũng không có ý định động thủ với nàng. Sau đó, tình cảnh hiện tại liền biến thành hình ảnh kỳ dị hai bên đứng trợn trừng mắt nhìn nhau.

Cảm thấy không khí quá nghiêm túc, Diệp Đan che tay lên miệng ho khê một tiếng, quyết định mở miệng trước: “... Vị huynh đài này, ta và huynh trước không thù sau không oán, sao cứ phải đeo bám không chịu buông thế này chứ?”

“Hình như Diệp cô nương hiểu lầm rồi, ta không định đeo bám cô.” Hắc y nhân trả lời bình tĩnh đến lạ thường.

Nàng không kìm được, lờm y một cái: “Vậy tự dung huynh lên lút tìm hiểu tên ta làm gì? Đêm hôm còn theo dõi làm phiền ta nữa?”

Hắc y nhân vẫn bình tĩnh ung dung như cũ: “Chắc Diệp cô nương không nhớ ta, ta tên Phương Hoài, là ám vệ của đương kim Thánh thượng.”

“... Nói vậy là lần trước huynh cũng đến phủ Tĩnh vương?” Đúng là tin tức bất ngờ.

“Đúng vậy.”

Diệp Đan thờ dãi: “Có rất nhiều người cảm thấy ta ngốc nghếch, nhưng giờ thì xem ra huynh cũng chẳng thông minh hơn ta đâu, Phương huynh. Huynh là ám vệ, đương nhiên hôm đó ngay cả mặt cũng chẳng lộ ra, làm sao ta nhớ huynh được?”

“Cô nương nhầm rồi, ngày ấy ta vẫn luôn đứng sau lưng bệ hạ, là tự cô không chú ý tới thôi.”

“...” Lời phản bác tự cho là chính xác bị chen ép một cách vô tình, khuôn mặt trẻ con của nàng chợt cứng lại, “Thôi được, chúng ta chuyển chủ đề, đêm hôm rồi Phương huynh còn đến đây chẳng lẽ chỉ vì muốn nói cho ta biết huynh là người của bệ hạ sao?”

Phương Hoài thần nhiên lắc đầu: “Thực ra ta cũng rất thắc mắc vì sao Diệp cô nương phải chọn canh giờ tế nhị thế này để rời khỏi phủ Tĩnh vương, chẳng lẽ cô có chuyện quan trọng gì cần giải quyết gấp sao?”

“Câu này cũng do bệ hạ bảo huynh hỏi à? Bệ hạ có cần quan trọng thế không? Ngay cả hành tung của nữ quyến vương phủ cũng phải điều tra chi tiết?”

“Bệ hạ cũng vì lo cho an toàn của Diệp cô nương thôi, hơn nữa, nếu để Tĩnh thân vương biết được, chắc chắn thân vương sẽ rất lo lắng.”

Diệp Đan trầm nghĩ, có phải người bên cạnh Hoàng đế, người nào cũng nhanh nhẹn nhanh miệng, nói còn hay hơn hát không? Tuy đầu óc nàng không được nhanh nhạy cho lắm, nhưng cũng không phải ngu thật, chẳng lẽ còn không đoán ra ai là người tốt ai là kẻ xấu sao?!

Ám vệ của Hoàng đế, lại có thể đón lồng nàng dễ dàng, chứng tỏ là vẫn luôn giám sát phủ Tĩnh vương — rốt cuộc là có ý gì?! Nghĩ thôi cũng khiến người ta sợ hãi.

“Ta có thể tự chịu trách nhiệm cho sự an toàn của mình, cảm ơn bệ hạ quan tâm. Vậy... giờ ta đi được rồi chứ?” Nàng cũng không muốn trì hoãn ở đây nữa.

Phương Hoài cười đậm chiêu: “Nhìn Diệp cô nương có vẻ rất nóng lòng muốn thoát khỏi phủ Tĩnh vương, ta đoán không sai chứ?”

Ai cần người đoán đúng? Không đoán mò thì người chết chắc?

Diệp Đan hơi tức giận, cuộc đời nàng ghét nhất là bị người khác chơi chữ với mình, cho nên, giọng điệu cũng không tử tế gì: “Phương ám vệ, có lời gì thì huynh nói thẳng đi, ta sẽ chăm chú lắng nghe, đừng có vòng vo nữa.”

“Nếu Diệp cô nương đã phân phó, ta đành nói thẳng vậy.” Phương Hoài rất biết nghe lời, giải thích với nàng, “Đây cũng là ý của bệ hạ, ngài nói nếu Diệp cô nương chán ghét cuộc sống ở phủ Tĩnh vương, muốn đổi một môi trường khác thì có thể cân nhắc đến việc vào cung sống thử.”

Vào cung sống? Nàng không nghe nhầm, đúng là Hoàng đế muốn nàng tiến cung, nói cách khác, lần này Phương Hoài tới đây cũng là muốn đưa nàng về.

Đùa đấy à?! Một thích khách như nàng vừa ra khỏi Vương phủ lại tiến vào Hoàng cung là sao, muốn chết chắc?!

“Không không không, cảm tạ ý tốt của bệ hạ, ta tự do hoang dã quen rồi, không quen với môi trường trong Hoàng cung.”

Phương Hoài lặng lẽ tiến gần lại nàng, khuôn mặt tuấn tú không chút kích động, thần nhiên nói như đang tâm sự chuyện vu vơ vậy: “Diệp cô nương định từ chối sao? Vậy thì cũng nên tới trước mặt bệ hạ để từ chối chứ, dù sao thân phận của ta cũng chỉ là một ám vệ hèn mọn, không quyết định được, thứ duy nhất ta có thể làm là phục tùng và chấp hành thôi.”

Vì thế, câu này có thể được hiểu là: Không cần biết cô cảm thấy thế nào cũng vẫn phải tiến cung cùng ta, đến lúc đó, thả người hay không là chuyện của Hoàng đế, dù sao hiện giờ cô cũng chẳng chạy đi đâu được.

Diệp Đan suyết phát khùng: “Ta có thể phản kháng không? Phương ám vệ, huynh làm thế này có khác gì cưỡng bức dân nữ?”

“Diệp cô nương quá lời, chuyện này làm sao có thể đánh đồng với cưỡng bức dân nữ được? Được bệ hạ chọn là vinh dự rất lớn, dù chỉ bị bắt làm thị nữ bên cạnh ngài thôi, cũng đủ để cam đoan cô sẽ có vinh hoa phú quý cả đời rồi.”

Thu làm thị nữ hầu cận sao... Thôi xin đi, nàng còn muốn trở thành niềm vinh dự và kiêu hãnh của Huyền Y môn cơ mà, đâu có rảnh mà làm thị nữ cho Hoàng đế!

Thấy tình thế đã định, trong lúc cấp bách, Diệp Đan áp dụng biện pháp đánh lạc hướng ngu ngốc nhất trong lịch sử, lập tức chỉ vào phía sau lưng Phương Hoài, hét to: “Ai ở đó?!” Sau đó định chạy biến đi như bôi dầu dưới chân.

Chỉ tiếc sự thật đã chứng minh rằng, đẳng cấp của Phương Hoài cao hơn nàng không chỉ một bậc, y thậm chí còn không thèm quay đầu lại, lóe người

bay thẳng đến căn đường của nàng. Diệp Đan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, đưa tay ra đỡ theo phản xạ, ai ngờ chưa đến mười chiêu đã bị y chế ngự hoàn toàn, khóa chặt hai tay ra sau lưng y như phạm nhân.

Có còn thiên lý nữa không?!!!

“Đắc tội!” Phương Hoài nói xin lỗi, nhưng giọng điệu không có chút thành ý nào. Y khiêng thẳng nàng lên vai rồi thi triển khinh công nhanh chóng biến mất trong bóng đêmมืด mịt.

Hoàng thành rộng lớn quanh co vòng vèo, dọc theo đường đi từ ngoài thành vào đến hoàng cung, Diệp Đan vẫn luôn cố gắng ghi nhớ địa hình cụ thể, nhưng sau đó nàng lập tức bỏ cuộc, nàng phát hiện ra rằng, thân là thích khách, mà ngay cả kỹ năng cơ bản đó nàng cũng chưa học thuần thục, nếu để môn chủ biết được, không biết sẽ bị mắng thế nào nữa.

Nhưng mà, nàng thả bị môn chủ mắng, cũng không muốn bị cưỡng ép đi gặp Hoàng đế thế này, sự nguy hiểm không lường trước được là đáng sợ nhất.

“Này này, Phương ám vệ, huynh có thể thả ta xuống trước đã được không? Cứ dốc đầu thế này, đầu ta sẽ bị nhồi máu mất.”

Phương Hoài trầm giọng cười: “Nếu Diệp cô nương chạy lung tung ở nơi này, e sẽ chuốc lấy phiền phức không đáng có. Vì lý do an toàn, cô vẫn nên chịu đựng một chút thì hơn.”

“...”

Khoảng một nén nhang sau, điện Thừa Quang.

Là tấm điện của hoàng đế, nơi này được trang trí rất xinh đẹp, nhìn qua cũng biết đó là kiệt tác của vô số những người thợ giỏi giang. Thế nhưng, những đồ trang trí hoa lệ rườm rà, tất cả đều là đồ quý giá thượng đẳng, ngay cả lư hương cũng đều được đúc từ vàng ròng, khám bảo thạch mất mề, có thể thấy ngay được sự sa hoa lãng phí của Hoàng đế.

Phương Hoài đưa người vào xong liền lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ để lại mình Diệp Đan đứng trong đại điện trống trải chép miệng lẩm nhẩm nhìn bốn phía, nàng cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình đúng là dạng què mùa mới lên tỉnh, không chịu nổi sự kích thích mạnh mẽ từ tiền tài vật chất này.

Còn đang ngẩn người, nàng chợt nghe thấy giọng nam trầm thấp vang lên ở phía sau, dù là cười, nhưng lại vẫn mang theo cảm giác u ám quen thuộc: “Diệp Đan, chắc hẳn không nhớ nhầm tên nàng chứ?”

“...” Nàng chán nản quay người lại, vung về hành lễ, “Tham kiến bệ hạ, bệ hạ không nhớ nhầm, đó đúng là tên dân nữ.”

Hoàng đế mặc long vào màu vàng sáng, dáng người cao to rắn rỏi, nếu bỏ qua những phương diện khác, chỉ xét riêng về diện mạo, thì khi hắn ta đứng yên cũng là một vị công tử hào hoa phong nhã, chỉ tiếc rằng vẻ sắc bén trên khuôn mặt kia lại khiến người ta không thể không dè chừng, giữ khoảng cách.

“Tối nay trẫm mời nàng qua đây, có phải có chút không quen không?”

Hắn ta không phải là người đàn ông có tính cách tốt, bầu không khí xung quanh hắn ta thậm chí cũng không thể coi là sự uy nghiêm của bậc đế vương xưa nay thường có, ngược lại lại khiến người ta có cảm giác vụn vặt đến khó tả, hơn nữa, khi hắn ta chăm chú nhìn nàng không chớp mắt thì tâm trạng đó lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Diệp Đan hơi căng thẳng, lùi về phía sau mấy bước theo bản năng, cẩn thận đáp: “Dân nữ không dám.”

“Có gì mà không dám?! Trẫm thấy ở phủ Tĩnh vương nàng đâu có gò bó như vậy, sao thế, vì sợ trẫm à?” Hoàng đế chợt cong môi cười, “Trẫm và vương thúc là thúc cháu ruột thịt, tính cách cũng không khác nhau là mấy, thế nên nàng không cần phải căng thẳng.”

Không khác nhau là mấy cái gì? Rõ ràng là khác xa ấy chứ! Dù Bùi Tĩnh Uyên bụng dạ đen tối, vô lương tâm, nhưng ở bên cạnh hắn ít ra trong lòng nàng cũng không nảy sinh ra cảm giác bài xích, ánh mắt hắn nhìn nàng thường rất sạch sẽ, nụ cười cũng lộ ra vẻ ấm áp chứ không phải như Hoàng đế đang đứng trước mặt đây, cứ khiến nàng rợn người đến khó hiểu.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Diệp Đan lại nhỏ giọng trả lời: “Nói là nói vậy, nhưng bệ hạ cũng nên biết rằng, dân nữ là của Tĩnh thân vương...”

“Trẫm biết chứ.” Hắn ta thản nhiên đáp, “Nhưng chẳng phải bây giờ nàng cũng trốn khỏi phủ Tĩnh vương sao, chắc hẳn cũng là vì có vướng mắc gì đó với Vương thúc hả? Như vậy, trẫm đón nàng về bên mình, hình như cũng không có gì không hợp lý.”

Án ý của hắn ta là, bản thân nàng muốn chạy trốn, từ thời khắc chạy trốn đó coi như không còn quan hệ gì với phủ Tĩnh vương nữa rồi — có điều, rốt cuộc đây là kiểu logic gì thế này? Ngang nhiên đào tẩu thúc thúc nhà mình mà còn coi như hợp tình hợp lý nữa à?!

“Dân... dân nữ vô phúc, e rằng không chịu nổi sự ưu ái của bệ hạ.”

Trong lòng Diệp Đan như sắp phát điên, nàng không hiểu rốt cuộc mình đã làm gì mà được Hoàng đế yêu thích chứ — ôi trời ơi, chẳng lẽ là vì một điệu hát dân gian tối hôm đó sao?!

Ngay sau đó, Hoàng đế như cười như không cho nàng câu trả lời: “Trẫm rất thích ánh mắt nàng, cũng rất thích nghe nàng hát.”

Quả nhiên, đúng như lời Bùi Tĩnh Uyên nói lúc trước, sở dĩ hấn ta cảm thấy hứng thú với nàng tất cả đều xuất phát từ sự ỷ lại đến cố chấp của hấn ta dành cho mẫu hậu, do đó bất cứ một người phụ nữ nào giống thái hậu nương nương cũng khó tránh khỏi độc thủ của hấn ta.

Đây chẳng phải là biến thái à?! Nếu như lúc đó nàng còn có thể tìm chút lý do bào biện cho hấn ta, thì hiện giờ hoàn toàn biến thành ghét cay ghét đắng, thực sự chỉ muốn đẩy hấn ta ra khỏi điện Thừa Quang ngay lập tức.

Nhưng tính thực tiễn của suy nghĩ này vô cùng nhỏ bé, dù sao, ở trên địa bàn của Hoàng đế mà muốn thoát thân thì còn khó hơn lên trời.

“Bệ hạ, nếu để Tĩnh thân vương biết chuyện này, dân nữ sẽ bị phạt mất.”

“Ồ? Nếu nàng sợ bị phạt thì tối nay đã không chạy trốn khỏi vương phủ. Nếu đã trốn ra ngoài, tức là nàng cũng đã suy nghĩ kỹ hậu quả rồi chứ?!” Hấn ta bước từng bước tới gần nàng, đuôi lông mày hơi nhướng lên, ngón tay thon dài chậm rãi đưa tới nút thắt trên áo của nàng. “Thật ra, rời khỏi Vương thúc ở lại bên cạnh trăm cực kỳ tuyệt vời. Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, trăm sẽ không bạc đãi nàng, nàng muốn gì cũng đều có thể có được, cố sao nàng không làm nào?”

Diệp Đan rất hoang mang, chẳng lẽ trong mắt người đàn ông này, chỉ cần có lời hứa vinh hoa phú quý là cũng đủ để khiến phụ nữ một lòng một dạ với hấn ta sao? Tạm thời chưa xét đến chuyện nàng cũng coi như người giang hồ, mà ngay cả cung nữ bình thường e rằng cũng chẳng cam lòng trở thành một thứ đồ thay thế hay đồ chơi như vậy đúng không?

Đối với nàng, cách xưng hô ‘đồ chơi của Hoàng đế’ chắc chắn còn khó có thể chấp nhận hơn danh xưng ‘tân sủng của Thân vương’.

“Bệ hạ, ngài đừng vội kích động.” Nàng bướng bỉnh né tránh tay hấn ta, lảng lạng dịch người về phía tủ bách bảo, “Thực ra, dân nữ không muốn ở lại đâu cả, chỉ muốn lặng lẽ tìm nơi nào đó để ở ẩn thôi...”

Ai ngờ động tác của hoàng đế còn nhanh nhẹn hơn nàng, nhanh nhẹn linh hoạt đưa tay ra ấn nàng vào cánh tủ bách bảo, hai người vẫn duy trì khoảng cách cực kỳ ngại ngùng, hiện giờ ngay cả việc lông mày của đối phương có bao nhiêu sợi, họ cũng có thể nhìn rõ mồn một.

“Không thể ở ẩn được, như thế thì trăm biết tìm đâu ra một người phụ nữ phù hợp như nàng.” Hấn ta hơi nheo mắt ngắm nàng thật kỹ, con người thâm trầm, giống như muốn hút nàng vào trong, “Nếu như nàng thích ở ẩn, trăm sẽ tìm một nơi hẻo lánh ít người qua lại ở trong cung cho nàng, hiệu quả cũng đều như nhau, không ai đến quấy nhiễu nàng. Ý nàng thế nào?”

Diệp Đan chỉ muốn khóc ròng, nếu biết trước thế này, thì thà ngoan ngoãn ở trong phủ Tĩnh vương còn hơn, tự dung lại điên điên khùng khùng sống chết đòi trốn làm gì có chứ?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tâm Tư Đế Vương Sâu Như Biển

Hoàng đế cũng không định buông tha cho Diệp Đan, ngược lại, dường như hấn ta có vẻ rất thích thú với vẻ mặt hoảng sợ này của nàng.

“Mùi hương trên người nàng rất quen thuộc, là mùi trầm hương hải đường sao?”

“À, hoi bệ hạ, đúng thế ạ.”

“Hương liệu bình thường nhất cũng có thể tạo ra mùi hương mê hoặc lòng người nhất, đương nhiên, điều này cũng còn tùy vào từng người nữa.” Hấn ta cúi đầu xuống, vùi mặt vào cổ nàng khẽ ngửi, hơi thở ấm áp, giọng nói xa xăm như đang nhớ lại chuyện từ rất lâu trước kia, “Năm xưa mẫu hậu trăm cũng rất thích loại hương liệu này, khi đó, trăm còn nhỏ, thường ôm bà ngủ, trong giấc mơ đều ngập tràn mùi hương ấm áp như vậy, đủ để khắc ghi đến tận ngày hôm nay.”

Đại khái là giọng điệu của hấn ta thể hiện sự khao khát quá rõ ràng, khiến Diệp Đan chợt nổi hết cả da gà, nhưng vẫn phải miễn cưỡng mỉm cười nói: “Tình cảm của bệ hạ và Thái hậu nương nương tốt thật đấy.”

Hấn ta khẽ cười như đồng ý nói: “Đương nhiên, không ai có thể thay thế vị trí của mẫu hậu trong lòng trăm.”

“... Đây cũng là lý do đến tận bây giờ bệ hạ cũng không nạp phi sao?” Nói xong, nàng cũng thấy hối hận, đây chẳng phải là hỏi thăm chuyện riêng tư của hoàng đế à? Lỡ mà hấn ta tự động nổi giận muốn chém đầu nàng thì biết làm sao bây giờ?

Nhưng nàng còn chưa kịp lên tiếng xoa dịu, lại nghe Hoàng đế thân nhiên đáp: “Đúng thế, thực ra, trăm chỉ cần một mình mẫu hậu là đủ rồi, đám son phấn tục tằng trên thế gian, hoàn toàn không đủ để hấp dẫn ánh mắt trăm.”

“...” Chuyện này có gì đáng để kiêu ngạo đâu?

“Nhưng có lẽ nàng cũng có thể trở thành ngoại lệ, dù sao nàng cũng cho trầm cảm giác quen thuộc đã từ lâu rồi.” Hắn ta không bận tâm đến sự né tránh của nàng, cố tình đưa tay xoa nhẹ gò má nàng, “Dù không thể cho nàng danh phận, nhưng trầm đảm bảo sẽ đối xử với nàng thật tốt.”

Diệp Đan khóc không ra nước mắt: “Bệ hạ, ngài đã có thái hậu nương nương rồi mà...” Thế nên đừng gieo họa thêm cho nàng nữa.

Hoàng đế khẽ thở dài: “Chỉ tiếc gần đây mẫu hậu bận bịu với việc ăn chay niệm phật, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, trầm cũng không đành lòng quấy rầy bà.”

Nói cách khác là không gặp được Thái hậu nương nương, cảm thấy vô cùng cô đơn trống trải, nên mới vội vàng tìm vật thay thế để giết thời gian sao?

“Hon nữa...”

Nghe thấy hắn ta vẫn còn có câu sau, Diệp Đan vội vểnh tai lên, kết quả là lại nghe thấy một câu: “Hon nữa, tương lai trầm cũng cần có người nói dối tông đường, so với việc để những người phụ nữ khác được lợi, thì chi bằng tìm một người hợp ý mình có phải hon không?”

Không! Nàng có định sinh con cho hắn ta đâu, dù rằng sau này đứa bé kia có thể leo lên ngôi vị hoàng đế thì cũng không được!

“Bệ hạ, trên người dân nữ vốn nặng khí giang hồ, e sẽ làm xấu mặt hoàng thất, ngài có muốn nghĩ kỹ hơn một chút không...”

“Không sao, giang hồ và triều đình đâu có mâu thuẫn với nhau. Hon nữa, trầm chọn trúng người nào cũng không cần hỏi ý kiến ai hết. Nàng cứ yên tâm ở lại là được rồi.” Hắn ta vỗ nhẹ vào vai nàng rất thoải mái, “Yên tâm, chắc chắn trầm đáng tin cậy hơn Vương thúc, những gì hắn có thể cho nàng, trầm cũng đều có thể cho nàng, mà những thứ hắn không thể cho nàng, trầm cũng có thể.”

Ta van người, đừng có cô tình chà đạp bồi nhọ thúc thúc nhà mình nữa! Dù nhìn từ góc độ nào thì việc tranh cướp người phụ nữ mà thúc thúc mình thích cũng đâu có gì về vang chứ?

Diệp Đan chợt thấy rất thông cảm với Bùi Tĩnh Uyên, người cháu này của hắn bán đứng hắn không nương tình chút nào cả, nhưng nàng cũng biết thảo luận về vấn đề nguyên tắc với đối phương là vô dụng. Người ta là Hoàng đế, mỗi một lời vàng lời ngọc là đại biểu cho luật lệ của nước Tùy, nàng muốn phản kháng chỉ có một con đường chết mà thôi.

Kế sách hiện giờ, là tạm thời làm Hoàng đế yên lòng đã rồi tính tiếp!

“Dân nữ tạ long ân của bệ hạ!” Dù trong lòng thầm mắng hắn ta đến hàng ngàn hàng vạn lần.

Hoàng đế cười vui vẻ thâm trầm: “Trầm lập tức sai người sắp xếp chỗ ở cho nàng, mấy ngày nữa trầm sẽ tới thăm nàng.”

“...” Tâm tư đế vương, đúng là khó dò được nông sâu.

Phía Tây hoàng cung, điện Khúc Đài.

Về lý mà nói, thì địa thế ở đây rất đẹp, có nước chảy, có cầu kiều, có cây cối xung quanh, rất thích hợp để ở — nhưng điều kiện tiên quyết là phải lờ đi đám thị vệ đeo kiếm khi thể hùng hực ngoài cửa kia đi.

Họ định làm gì đây? Coi nàng thành phạm nhân bị giam giữ à?!

Nhưng cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo Hoàng đế coi nàng như đồ riêng tư, sợ đánh mất cũng là hợp lý thôi, dù sao nàng cũng từng có kinh nghiệm chạy trốn khỏi phủ Tĩnh vương ngay hôm trước đây còn gì, phải đề phòng.

Có lẽ chỉ có ở trong hoàn cảnh tứ cố vô thân này, nàng mới nhớ tới những điểm tốt của người kia. Diệp Đan ló đầu ra ngoài cửa sổ, ngăn người ngắm cảnh sắc xa xa, trong đầu bất giác chợt hiện lên khuôn mặt tươi cười của Bùi Tĩnh Uyên.

So ra mới thấy, sự nhân nhượng và khoan dung của người đàn ông kia dành cho mình là khó hiểu đến mức nào. Rốt cuộc hắn mong muốn điều gì?!

Nhưng dù hắn có mong muốn gì đi chăng nữa, thì nàng cũng biết ơn hắn từ tận đáy lòng. Hiện giờ, nàng vững tin rằng, mấy tin đồn Tĩnh thân vương hoang dâm vô độ, háo sắc, độc ác, thủ đoạn đều là vô căn cứ, còn Hoàng đế mới là kẻ biến thái nhất, ai mà biết được bình thường hắn ta âm thầm gài bẫy giờ trò sau lưng thúc thúc nhà mình như thế nào?

“Tuồng đồng vách sắt thế này, chạy làm sao bây giờ...”

Nàng chán nản lắm lắm, chợt thấy vô cùng hối hận vì trước đây không chú tâm học bản lĩnh của sư phụ, nếu không thì hôm nay đã có thể thoải mái đơn thương độc mã lao ra khỏi hoàng cung chơi rồi.

Thế nhưng, giả thuyết cũng chỉ có thể là giả thuyết, hiện giờ sư phụ nhà mình còn đang bận rộn du sơn ngoạn thủy, đến cái bóng còn chẳng thấy đâu, làm sao trông chờ gì được. Mà các huynh đệ Huyền Y môn thì chắc cũng không thể nào biết được tin nàng bị nhốt trong hoàng cung, muốn thoát thân đành phải dựa vào chính mình vậy.

Có điều, nàng còn chưa kịp nghĩ ra ý kiến gì hay, cũng đã có người tìm tới tận cửa.

“Diệp cô nương.”

Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú lại vô cùng lãnh đạm kia, trầm mặc một lát mới miễn cưỡng trả lời: “Phương ám vệ có chuyện gì vậy?”

“Ta nhận lệnh của bệ hạ, đến đưa Diệp cô nương tới cung Loan Hoa.”

Diệp Đan bức bối: “Cung Loan Hoa là nơi nào?”

Phương Hoài lễ phép đáp: “Là tẩm cung của Thái hậu nương nương.”

“...”

Đúng là càng ngày nàng càng không thể nào hiểu nổi phương thức tư duy của Hoàng đế, đang yên đang lành gọi nàng đến tẩm cung Thái hậu làm gì? Chẳng lẽ cho nàng gặp Thái hậu để nhìn thử xem hai người có mấy phần giống nhau à?

“Lẽ nào Diệp cô nương định từ chối?” Phương Hoài quan sát sắc mặt nàng, bình tĩnh nhắc nhở, “Bệ hạ đang chờ ở cung Loan Hoa, nếu không nhìn thấy Diệp cô nương, e rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Uy hiếp một cách trắng trợn!!!

Diệp Đan chán nản đứng dậy, nhỏ giọng đáp: “Ta đi là được chứ gì. Phương ám vệ, huynh đừng có hù dọa người khác nữa, mau dẫn đường đi.”

Ở dưới hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Đi khoảng chừng nửa canh giờ, hai người một trước một sau đến cung Loan Hoa.

Cung Loan Hoa được trang trí rất giản dị, tuy không nhiều đồ vật sa hoa như các cung khác, nhưng rất lịch sự, nhã nhặn, chắc hẳn cũng là do sở thích cá nhân của Thái hậu. Nếu không, với tính cách của Hoàng đế, nhất định sẽ cải tạo tẩm cung của mẫu hậu mình thành tiên cảnh Dao Trì mất.

Trong điện thoang thoang mùi hương thơm ngát, quả nhiên là mùi trầm hương hải đường. Nói chung, mọi thứ ở nơi đây đều khiến con người ta cảm thấy rất thoải mái.

Hương trà thơm nhẹ, dường như là Thiết quan âm được ngâm đã lâu, Thái hậu mặc y phục lụa là, sắc màu âm áp, nghiêng người dựa vào giường sập, mái tóc dài như mực xõa xuống hai vai, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp y như bước ra từ bức họa. Năm tháng không hề để lại nhiều vết tích trên mặt bà, ngược lại còn cho bà một phong thái dịu dàng thuần thực không gì sánh được. Ngón tay dài mảnh dẻ chạm rai lần chuỗi Phật châu, thấy Diệp Đan bước vào, bà khẽ nhấp máy môi dịu dàng cười nói: “Đây là Diệp cô nương mà Hoàng nhi nhắc tới sao? Quả nhiên dễ thương hiếm có.”

Diệp Đan rất muốn nói rằng “Ngài đừng trái lương tâm mà khen ta như thế. Ta hiểu rõ bản thân mình thế nào mà”, có điều, nàng biết vào thời điểm thế này không thể nào nói thật được, đành phải khom người hành lễ: “Tham kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương vạn phúc kim an.”

“Miễn lễ.” Hiển nhiên khi ở bên Thái hậu, tâm trạng của Hoàng đế rất tốt, nhìn nét mặt tươi sáng rạng rỡ hẳn, “Diệp Đan, hôm nay trẫm gọi nàng tới đây cũng không có chuyện gì nghiêm trọng, chỉ là lo mẫu hậu sống một mình khó tránh khỏi cô đơn, nên mới gọi nàng tới bầu bạn với người, kể chuyện của mình cho người nghe.”

Thái hậu dịu dàng nói: “Hoàng nhi đừng làm khó nàng, ai gia đã sớm quen một mình rồi, cần gì phải trói buộc cả Diệp cô nương ở đây?”

Hoàng đế mỉm cười: “Mẫu hậu không biết đó thôi, Diệp Đan rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, biết cách làm người khác vui, rất phù hợp để ở bên cạnh người, không chỉ có vậy, ngay cả ca khúc dân gian mà người dạy nhi thần, nàng cũng biết hát. Phật nói, người với người có duyên với nhau, chưa biết chừng nàng và mẫu hậu cũng có duyên với nhau đấy.”

Xin ngài đừng dùng giọng điệu như vậy để khen ngợi ta, ta đâu có ngoan ngoãn hiểu chuyện gì gì đó chứ?! Còn nữa, bệ hạ, ngài dùng Phật giáo để lừa gạt Thái hậu như thế mà không thấy xấu hổ à?!

Trong lòng Diệp Đan thầm gào thét, nhưng vẫn phải thể hiện ra ngoài mặt như thế rất tri thức lễ nghĩa. Có trời mới biết, nàng là thích khách Huyền Y môn, cần gì phải tri thức với lễ nghĩa chứ?!

“À... Dân nữ bằng lòng nghe theo sự sắp đặt của bệ hạ, ở lại làm bạn với Thái hậu nương nương, đây là phúc của dân nữ.” mới là lạ ấy!!!

Trên mặt Hoàng đế như viết một hàng chữ lớn “Thấy chưa, bị trẫm nói trúng rồi kìa”, hẳn ta nhắc ngón tay đặt lên mu bàn tay của Thái hậu, khẽ xoa qua xoa lại vô cùng thân mật, thực sự khiến người khác không nở nhìn thẳng: “Mẫu hậu không cần lo lắng, nhi thần sẽ thu xếp thỏa đáng hết.”

Thái hậu kín đáo né tránh tay hắn ta, rõ ràng cũng có chút chống đối với hành động của hắn ta, bà khẽ nhủ đôi mày thanh tú, hỏi: “Nhưng ai gia vừa nghe con nói, trước kia Diệp cô nương là ở... phủ Tĩnh vương?”

“Không quan trọng, dù sao hiện giờ Diệp Đan đã không còn liên quan gì đến phủ Tĩnh vương nữa.” Hoàng đế mỉm cười, “Dù là sau này Vương thúc phát hiện ra, tin rằng thúc ấy cũng sẽ không so đo gì đâu, cũng chỉ là một người con gái thôi mà.”

“Một người con gái thì thế nào? Bao nhiêu năm nay Tinh thân vương chưa từng thành thân, khó khăn lắm mới gặp được đối tượng vừa ý, con chiếm đoạt người thương của người ta như vậy, hoàn toàn không phải việc của một quân tử nên làm.”

Có lẽ vì nghe được sự tức giận trong giọng nói của Thái hậu, Hoàng đế như hơi bất an, vội vàng thanh minh cho mình: “Mẫu hậu, người không biết rõ ngọn nguồn đây thôi, nhi thần làm thế này cũng không phải chỉ vì tâm tư của riêng mình, giữ Diệp Đan ở lại trong cung còn có tác dụng khác nữa. Dù sao người cũng biết rõ, thế lực trong triều của Vương thúc quá lớn, nhi thần cũng cần phải nắm giữ được chút gì đó đủ để kiềm chế lợi thế của hắn...”

Những lời này như sấm sét đánh ngang tai Diệp Đan, nàng hít sâu một hơi lạnh theo bản năng, chậm chạp phát hiện ra rằng, hình như mình đã trở thành một thứ công cụ đáng ngại gì đó rất khó gọi rõ tên.

Lẽ nào... Hoàng đế vẫn còn giữ ý đồ dùng nàng để uy hiếp Bùi Tĩnh Uyên sao?

Nghe vậy, Thái hậu trầm giọng thở dài, cuối cùng gật đầu thỏa hiệp: “Ai gia biết rồi, con còn chính sự phải xử lý, cứ lui trước đi, để Diệp cô nương ở đây là được rồi.”

“Nhi thần tuân mệnh. Vậy... lúc khác nhi thần sẽ quay lại thăm mẫu hậu.”

Trước khi đi, ánh mắt Hoàng đế nhìn về phía Thái hậu khiến lưng Diệp Đan lạnh toát. Đó không phải là ánh mắt nhìn mẫu thân, mà ngược lại càng giống như ánh mắt lưu luyến tình cảm của tình nhân dành cho nhau vậy — Có một đứa con trai mang tâm tư không đàng hoàng thế này, thật không biết mấy năm nay Thái hậu nương nương làm thế nào mà chịu đựng nổi.

Nàng thở dài, mặt ủ mày chau nhìn về phía Thái hậu: “Thái hậu nương nương có uống trà không ạ? Dân nữ... à, nô tỳ rót trà cho ngài.” Bất chợt nhận ra phải thay đổi cách xưng hô.

“Lúc có mình ai gia cũng không cần phải câu nệ phép tắc như thế. Nơi này của ai gia không cần nghi lễ phiền phức.” Thái hậu chăm chú ngắm nàng một lát rồi mỉm cười đầy vẻ từ ái của bậc trưởng bối, “Nói cũng lạ, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, ai gia đã có cảm giác như gặp người quen cũ rồi. Có lẽ đây đúng là duyên phận.”

Chắc vì từ nhỏ chưa từng được gặp mẫu thân, nên đối với người phụ nữ lớn tuổi lại hiền hòa như Thái hậu, Diệp Đan hoàn toàn không có sức chống cự, nhưng điều này cũng không thể trung hòa hoàn toàn sự cảnh giác của nàng. Nàng đứng yên tại chỗ do dự một lúc lâu mới miễn cưỡng cười nói: “Là vinh dự của ta.”

Thái hậu không khỏi mỉm cười: “Cô không cần phải căng thẳng, ai gia không như hoàng nhi, sẽ không làm khó cô.”

Bị nhìn thấu suy nghĩ, Diệp Đan càng lúng túng hơn: “Không phải, chẳng qua là ta cảm thấy...”

“Vi Tinh thân vương à?” Một lời vạch trần tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Không Trốn Thoát Được Lòng Bàn Tay Hắn

Đứng nhìn vẻ ngoài của Thái hậu mà tưởng bà dịu dàng nhu nhược, thật ra bà rất tinh mắt, vừa nhìn thấy ý đồ bất chính của con trai mình, cũng có thể nhìn rõ được tâm trạng sợ hãi ẩn giấu dưới sắc mặt trấn tĩnh của Diệp Đan, chứng tỏ, người ta có thể làm mẫu nghi thiên hạ cũng là có lý thôi.

Đối mặt với vấn đề mà Thái hậu đột ngột đưa ra, Diệp Đan nhất thời im lặng, một lúc lâu mới do dự lắc đầu: “Ta không dám nói bừa.”

“Có gì mà không dám nói bừa, thích một người nào đó là chuyện hợp tình hợp lý, bình tâm xem xét, thì ai gia cũng không tin hoàng nhi thực sự vì tôn trọng ý muốn của cô mới đưa cô vào cung, chắc hẳn, hoàng nhi đã dùng thủ đoạn vô lễ nào đó phải không?”

“... Thái hậu, sao ngài biết?” Quả nhiên, không ai hiểu con bằng mẹ!

Thái hậu mỉm cười khó xử: “Từ nhỏ Hoàng nhi đã bị ai gia làm hư, nên mới dẫn đến tính cách cố chấp ích kỷ như thế này. Ham muốn chiếm đoạt của hoàng nhi rất mạnh, nếu đã vừa ý với ai hoặc vật gì thì nhất định phải giành được, nếu không giành được thì sẽ hủy hoại. Đây vốn là phong cách của hắn từ trước tới giờ.”

Diệp Đan rung mình một cái: “Vậy liệu hắn có hủy hoại ta không?”

“Nói vậy là cô cũng đã xác định trước sẽ không tuân theo ý của hoàng nhi à?” Thái hậu có vẻ hơi suy tư, “Thì ra cuối cùng ai gia cũng đoán đúng.”

Chuyện đoán đúng đó, đương nhiên là chỉ chuyện về Bùi Tĩnh Uyên.

“Chuyện đó chẳng liên quan gì đến chuyện không tuân theo ý của hoàng thượng cả. Chẳng qua là ta không muốn ở lâu trong hoàng cung mà thôi.

“Dù sao cũng phải có lý do chứ, ví dụ như, thật ra cô cũng thích Tĩnh thân vương như đệ ấy thích cô chẳng hạn?”

Cứ như là ảo giác ấy, Diệp Đan phát hiện ra, lúc nói mấy lời này, trong đôi mắt hạnh xinh đẹp duyên dáng của Thái hậu như thoáng có ý cười — cả Thái hậu cũng thích buôn chuyện như thế sao?

“Thái hậu quá lời. Tĩnh thân vương không thích ta, mà ta cũng không định thích hắn.” Sự thực chứng minh rằng, nàng thực sự không hợp nói dối, nói xong mà ngay cả một kẻ ngốc cũng nghe ra lời này là giả.

Thái hậu dụ giọng nói: “Ai gia cũng không có ý gì, chỉ không muốn cô phải làm trái với con tim mình, bị nhốt trong nơi này thôi. Gặp được người mình thích là chuyện tốt, chẳng có lý nào mà lại để con đường tình cảm chết yểu vì một nhân tố nào đó cả.”

Từng từ từng chữ như châu như ngọc, quả nhiên, phải là một người rất sáng suốt, hiểu lẽ nghĩa mới có thể nói ra được, cũng là sự cảm thán mà chỉ những người đã trải qua biết bao thăng trầm trong cuộc sống mới có.

Hai mắt Diệp Đan sáng lên, chợt ngừng đầu như nắm được bùa cứu mạng: “Vậy Thái hậu có thể khuyên nhủ bệ hạ giúp ta không? Bệ hạ nghe lời ngài nhất, chỉ có ngài khuyên mới có tác dụng nhất, đúng không?”

“Cô nhầm rồi, lời khuyên của ai gia là vô dụng nhất.”

“...” Mặt nàng đầy vẻ hoang mang.

“Ai gia mà khuyên hoàng nhi, trừ việc khiến hắn giận cá chém thớt lên người khác ra, thì hoàn toàn không có tác dụng gì cả.” Nói tới đây, sắc mặt Thái hậu rầu rĩ hẳn, “Tuy hắn nói rằng sẽ chiều ý ai gia, nhưng nếu chạm đến vảy ngược của hắn, tâm trạng hắn sẽ bất ổn một cách khác thường, nếu để ai gia nhắc đến, e rằng chuyện cần khuyên can sẽ trở nên càng nghiêm trọng hơn mà thôi.”

Diệp Đan sụt khóc: “Vậy phải làm sao bây giờ? Thái hậu, ngài cũng biết bệ hạ muốn làm gì đúng không ạ? Mấy chuyện như thúc chất tranh chấp này, nếu tránh được thì tốt nhất nên tránh chứ?”

Xét về mong muốn cá nhân, nàng thực sự không muốn khiến Bùi Tĩnh Uyên tự dưng phải chịu sự toan tính, âm mưu của Hoàng đế, nhất là trong kế hoạch lần này, hoàng đế còn lôi cả nàng vào nữa.

Không cần biết Bùi Tĩnh Uyên có thể vì nàng mà thay đổi dự định ban đầu hay không, nàng cũng không muốn dính vào mớ bòng bong này, hiện giờ, nàng chỉ muốn quay về Huyền Y môn mà thôi.

“Ai gia không có cách nào khiến hoàng nhi thả cô ra khỏi cung, nhưng cô đã là người trong giang hồ, vậy nếu có điều kiện, cô cũng có thể dựa vào thực lực của chính mình để đi ra ngoài chứ?”

“...”

Nhìn vẻ mặt lập tức xù xuống của nàng, Thái hậu bình tĩnh tiếp tục nói ra suy nghĩ của mình: “Ai gia sẽ giả vờ như không phát hiện gì cả, vẽ cho cô bản đồ hoàn chỉnh của hoàng cung, như vậy là có thể rồi chứ?”

Diệp Đan ngừng phát đầu lên: “Thật sao ạ?”

“Đương nhiên là thật, đây cũng là điều duy nhất ai gia có thể làm cho cô.”

Nàng chần chờ một lúc lâu, ngón tay thon dài siết chặt lại sau lưng, cuối cùng vẫn quyết định gật đầu một cái. Coi như đánh cược một lần đi.

Năng suất làm việc của Thái hậu cực kỳ cao, cùng trong đêm đó bà cũng đã vẽ xong bản đồ chi tiết của hoàng cung, và giao luôn cho Diệp Đan.

“Từ đây đi đến cửa Minh Quang là đường ngắn nhất, nếu có thể tránh thoát được thủ vệ ám vệ của hoàng cung, cô sẽ được tự do.” Hai chữ tự do được bà nhấn mạnh lên rất nhiều.

Thật ra, Diệp Đan không hề có chút lòng tin nào với năng lực của mình, nhưng từ sâu trong đáy lòng, nàng vẫn rất biết ơn Thái hậu có thể ra tay giúp đỡ. Dù sao Thái hậu cũng là mẹ đẻ của Hoàng đế, giờ lại giúp một người ngoài như nàng, nói thế nào cũng vẫn đáng để vui mừng.

“Thái hậu nương nương, ta có thể hỏi một câu được không?”

“Nói đi.”

“Vì sao... à, ý ta là, ngài không lo lắng bệ hạ sẽ nổi giận sao?”

Thái hậu mỉm cười: “Có lẽ hắn sẽ trút lửa giận lên người khác, nhưng đối với ai gia, chắc chắn hắn sẽ không nói nặng nửa lời — cô không cần lo lắng, chẳng qua, ai gia cảm thấy là, bản thân mình trải qua hơn hai mươi năm cũng không trốn thoát được chiếc lồng son hoàng cung nàng, có thể hoàn thành nguyện vọng của cô, cũng coi như tích thêm một chút công đức.”

Gìong điệu dịu dàng lại chất chứa sự đau thương yếu đuối không che giấu được. Dường như... trong lòng mỗi người đều có những tâm sự riêng của chính mình.

“Đa tạ Thái hậu nương nương.” Diệp Đan cầm bản đồ trong tay, dập đầu vái chào, cung kính hành đại lễ, “Ta dùng tính mạng để đảm bảo, dù có bị bắt về cũng sẽ không để ngài bị liên lụy.”

Thái hậu gật đầu, thở dài không trả lời nữa, chỉ lần lần ngón tay theo từng hạt phật châu, quay người đi, ý bảo nàng có thể rời khỏi đây được rồi.

Ngoài đình, ánh trăng mờ mờ ảo ảo, tiếng gió rít lên từng trận, chính là thời cơ tốt nhất để chạy trốn.

Nhờ bóng đêm yểm trợ, Diệp Đan thay y phục dạ hành vội vã chạy từ trong cung Loan Hoa ra, chạy thẳng về hướng Tây theo bản đồ vẽ, trên đường cũng mạo hiểm trốn tránh được rất nhiều thị vệ tuần tra, ần ần nấp nấp mãi, cuối cùng cũng nhìn thấy một chút tia nắng ban mai.

Hình như càng ngày càng đến gần cửa Minh Quang rồi, nhảy ra khỏi bức tường rất cao kia, là mình có thể thoát khỏi sự khống chế của Hoàng đế đúng không?

Nàng ngồi xổm sau núi giả, không ngừng lên dây cót tinh thần cho mình. Đại khái là càng vào những lúc như thế này, sự thấu hiểu và nỗi nhớ nhà lại càng sâu đậm thêm, lúc đầu nàng còn luôn miệng oán trách môn chủ không tạo điều kiện tốt cho nàng, nhưng giờ nghĩ lại mới cảm thấy mình đúng là vô lương tâm.

Có chuyện gì hạnh phúc hơn việc được đoàn tụ với các huynh đệ nhà mình sao? Không có.

Chỉ là, xưa nay cuộc đời vốn gian truân đau khổ, muốn đoàn tụ cũng chẳng hề dễ dàng chút nào.

Khi nàng lại đứng lên một lần nữa, chuẩn bị lợi dụng lúc bốn phía không một bóng người để chạy ra ngoài, thì giây tiếp theo, một thanh đao thép đã kề sát vào cổ nàng.

“...” Diệp Đan vừa ngược mắt lên, thấy ngay gương mặt tuần tú của vị ám vệ họ Phung kia. Nàng đơ người một lúc, cuối cùng thở dài chấp nhận số phận, “Huynh có thể đừng ám ta như âm hồn không siêu thoát thế được không?”

Phung Hoài hừ khẽ một tiếng, ánh mắt lại liếc về phía bản đồ trên tay nàng: “Cái gì đây?”

“À, đây là đồ ăn.” Lúc nói câu này, nàng căn bản không kịp suy nghĩ gì, lập tức nhét cả tấm bản đồ vào miệng, ra sức nhai nhóp nhép: “Huynh quên đi là được!”

Phung Hoài đi theo hoàng đế quanh năm suốt tháng, có chuyện gì mà chưa từng nhìn thấy, chút tiểu xảo này đương nhiên không lừa được y, nhưng y cũng rất thông minh, hiểu được lúc nào thì cần giả vờ hồ đồ — Dù sao, nếu để Hoàng đế biết Thái hậu giúp Diệp Đan chạy trốn, thì chưa biết chừng người xui xẻo phải chịu đựng lửa giận rất có thể là y.

“Diệp cô nương nói là cái gì thì là cái đó đi. Nhưng mấy chuyện kiểu nửa đêm chạy trốn này, cô phải tự đi thú nhận với bệ hạ thôi.”

“... Trước lúc đó, huynh có thể giải thích cho ta trước một chút xem vì sao cứ phải giám sát ta không quản ngày đêm như thế không?”

“Đâu có, lúc trước Diệp cô nương ở trong cung Loan Hoa, ta làm sao dám giám sát cung Loan Hoa?!” Sắc mặt Phung Hoài rất bình tĩnh, “Có điều, bệ hạ dự đoán như thần, lo tới nay sẽ có chuyện xảy ra, nên cố tình gọi ta đến xem thế nào. Ai ngờ vừa đến đã phát hiện Diệp cô nương cô bất ngờ chạy trốn thôi.”

Diệp Đan suýt bị mấy câu nói đầy vẻ châm chọc này của y đập thẳng xuống lỗ rồi. Nàng chán nản ôm hai tay lên đầu, uể oải nói: “Vậy huynh nói thật cho ta biết, nếu hai ta thực sự ra tay, thì phần thắng của ta là bao nhiêu?”

Phung Hoài hơi buồn cười nhếch khóe môi: “Diệp cô nương đang hỏi phần thắng của cô sao?”

“Đúng thế, lẽ nào không thế sao?”

“Nếu cô có thể đổi cách hỏi, thì có lẽ ta có thể trả lời thoải mái hơn một chút.” Y nói, “Ví dụ như, hỏi ta xem khả năng còn sống sót của cô là bao nhiêu, thì ta có thể trả lời cho cô biết.”

Diệp Đan ngẩn người, lại ngây ngậy ngô ngớ thật lòng hỏi: “Vậy được bao nhiêu?”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì hẳn là số không.”

“...”

Y túm cổ áo nàng, quay người, thản nhiên nói: “Nhưng cô cũng đừng quá căng thẳng. Bệ hạ thích cô, đương nhiên ta cũng không thể dễ dàng ra tay được, cùng lắm là đánh cô ngất xỉu rồi vác về thôi.”

Nàng có nên cảm ơn sự thẳng thắn đáng đánh đòn này của y không?

Diệp Đan loạng choạng mấy bước, bị kiềm chế ra sau lưng y không gãy dựa được. Nàng tròn trĩnh đôi mắt to lên, tức tối nhìn chăm chăm vào lưng y. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì nàng thực sự muốn băm vằm y thành trăm nghìn mảnh.

Thế nhưng, nàng nhanh chóng ý thức được đây không phải là chuyện quan trọng nhất. Phương Hoài cũng chỉ tuân theo mệnh lệnh mà thôi, khó khăn nhất là phải đối mặt với tên hoàng đế biến thái không thời khắc nào là không thấu tóm mọi hành tung của nàng kia.

Hiện giờ, nàng thực sự không còn chút nghi ngờ nào về thuộc tính biến thái của Hoàng đế nữa.

Trong điện Thừa Quang, trầm hương hải đường đang được đốt rất nồng, Hoàng đế ngồi trong long ý, lạnh lùng nhìn Diệp Đan bị mang vào. Nàng cũng ngược mắt nhìn hắt ta, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều mải mê với suy nghĩ riêng của mình, sắc mặt hơi cứng ngắt.

“Sao thế, không hài lòng với sự đãi ngộ của trẫm à?”

“Đãi ngộ của bệ hạ đều là ưu tú trong ưu tú, dân nữ sao dám không hài lòng.”

Hắn ta cười lạnh: “Vậy sao còn lén chạy trốn? Chẳng lẽ chạy trốn là thú vui của nàng à?”

“Dân nữ chỉ không muốn ở lại trong cung khiến bệ hạ thêm phiền phức thôi.” Diệp Đan nhỏ giọng nói, “Bệ hạ nên dành thời gian rảnh rỗi của mình để bầu bạn với Thái hậu nương nương thì hơn, cần gì phải lãng phí với dân nữ chứ?”

“Trẫm muốn giữ ai lại là do trẫm quyết, không tới phiên nàng nhiều chuyện.”

“...”

“Trẫm hỏi lại nàng một lần nữa, nàng cứ tâm tâm niệm niệm muốn chạy trốn khỏi hoàng cung, chẳng lẽ còn vương vấn Vương thúc sao?”

Câu hỏi này quá nhạy cảm, Diệp Đan lại nhất thời không thể đáp lại được. Không thể không thừa nhận rằng, sở dĩ nàng cứ kiên trì muốn mạo hiểm chạy trốn, trừ việc muốn nhanh chóng quay về Huyền Y môn ra, cũng có tồn tại một phần nguyên nhân là do không muốn trở thành nhân tố gây họa cho Bùi Tĩnh Uyên.

Nhớ tới chuyện trước đây nàng phụng mệnh đi ám sát Bùi Tĩnh Uyên, kết quả là hiện giờ lại bắt đầu suy nghĩ toan tính thay cho hắn, đúng là buồn cười.

“Bệ hạ nghĩ nhiều quá, chỉ do dân nữ quen tự do rồi, không muốn bị ràng buộc lâu dài ở một nơi thôi.”

Hoàng đế nghe vậy liền đứng dậy, như cười như không bước tới gần nàng, sau đó ở ngay trong khoảnh khắc nàng cảnh giác muốn né tránh, hắn ta đưa tay ra kéo nàng tới trước mặt: “Trẫm không tin lý do quen với tự do của nàng, dù bất cứ chuyện gì hay vật gì cũng đều có giá trị riêng, chỉ có do mình muốn hay không mà thôi — Nàng không chịu ở lại, có lẽ là vì thấy điều kiện mà trẫm đưa ra vẫn chưa đủ, chỉ bằng chúng ta thương lượng chút gì đó thú vị hơn đi?”

“... Dân nữ không hiểu ý bệ hạ.”

“Thiên hạ đồn rằng Vương thúc háo sắc hoang dâm vô độ, có phải người đàn ông như hắn càng khiến phụ nữ thích thú hơn không?” Nụ cười của Hoàng đế càng sâu hơn, thấp thoáng lộ ra sự lạnh lùng, “Nàng nghĩ, nếu trẫm chiếm được thân thể của nàng, có phải cũng sẽ thuận lợi nắm bắt được trái tim của nàng hơn không?”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phũ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Kêu Trời Trời Không Thấu, Kêu Đất Đất Chẳng Linh

Nghe câu cuối cùng của Hoàng đế, Diệp Đan như sụp đổ hẳn, nhưng nàng hoàn toàn chưa kịp có cơ hội phản kháng đã bị đối phương kéo tay áo ném lên long sàng. Nếu không phải vì đánh không lại, thì nàng thực sự muốn thiến luôn gã đàn ông khốn kiếp này!

“Bệ hạ, ngài bình tĩnh một chút, có chuyện gì chúng ta cứ từ từ thương lượng...” Nàng không còn hiểu được mình đang nói gì nữa rồi.

Hoàng đế đứng bên giường, chậm rãi cởi áo trong ra, ánh mắt không có chút ý đồ tốt nào, nhìn nàng chăm chăm, trong con ngươi sâu thẳm tràn đầy dục vọng, vừa khiến con người ta mơ mơ hồ hồ, lại khiến trái tim người ta lạnh đi.

Hoàn toàn không cần nghĩ cũng biết hắn ta đang muốn gì.

“Nàng đừng căng thẳng, trẫm sẽ không để nàng đau quá đâu.” Hắn cong môi cười gian tà, “Đừng nói là nàng cũng không có đến nửa phần kinh nghiệm nào đấy nhé? Ở lại quý phủ của Vương thúc bao nhiêu lâu, chẳng lẽ hắn chưa từng chạm vào nàng lần nào sao?”

“...” Dù sao Diệp Đan cũng là người giang hồ, không đến mức nghe mấy lời ngả nón bốn cột này mà giận dữ lao đầu đi tự tử như mấy cô gái trung trinh tiết liệt kia, nhưng cũng không thể nói là không hề tức giận. Có điều, bản khoản đến chuyện thực lực của hai người quá cách biệt, nàng liền ngửa đầu nằm đơ như khúc gỗ già chết, không thêm phản ứng lại hấn ta.

“Không sao, hấn chưa từng chạm vào nàng thì quá tốt rồi, để trẫm hoàn thành chuyện này thay hấn là được.” Hoàng đế ngồi xuống cạnh người nàng, đầu ngón tay nóng rực chậm rãi lướt qua gò má nàng, dường như trong ánh mắt hấn ta phản chiếu lại không phải là hình ảnh của nàng, mà là dung mạo của một người con gái khác, không sai, hấn là của Thái hậu nương nương.

Diệp Đan chợt cảm thấy vô cùng buồn nôn, nàng phát hiện ra, những chuyện mình vừa trải qua thực sự có thể lấy ra để biên soạn kịch dân gian được. Nói gì thì nói, vì ngại miệng lưỡi người đời và đạo đức lễ nghĩa mà không thể bắt kính với mẫu hậu của mình, nên mới chiếm đoạt nàng coi như vật thay thế sao? Lẽ nào nàng đáng bị hủy hoại à?

“Bệ hạ, ngài không định hỏi ý kiến dân nữ sao?”

Tiểu nha đầu vốn không giỏi giấu diếm tâm trạng, một khi tức giận lên cũng có thể dễ dàng nhìn thấy qua nét mặt được, Hoàng đế chăm chú nhìn nàng một lát mới nhường mày giễu cợt: “Nàng không muốn? Khắp thiên hạ có biết bao nhiêu cô gái muốn bò lên long sàng của trẫm, vậy mà nàng lại định từ chối trẫm?”

Diệp Đan trầm nghĩ, đó là vì họ không biết ngươi là tên biến thái, nếu không, thì làm gì có ai muốn gả cho ngươi nữa chứ? Ngươi nghĩ làm Hoàng đế thì hay lắm à?

Thấy nàng không nói gì, Hoàng đế cũng không muốn nhiều lời nữa, đưa tay lên tháo thắt lưng của mình ra, sau đó lại muốn cỡi y phục của nàng. Diệp Đan hét hoảng, không ngờ vào lúc như thế này nói lý lẽ gì với hấn ta cũng thành vô dụng hết. Hoặc là chấp nhận số phận, hoặc là sống chết chống cự, nếu không đến cuối cùng chỉ có chính nàng thiệt thòi mà thôi.

“Xin bệ hạ đừng cưỡng ép ta!” Nàng cuống cuống chạy vào góc giường, túm chăn quấn chặt lấy cơ thể mình, “Ngài nhìn khuôn mặt của ta đây này, y như chưa trưởng thành vậy, có gì đáng để khiến ngài hao tâm tổn sức như thế này chứ?” Nàng đã rơi vào tình thế không ngại tự bôi nhọ hình tượng chính mình nữa rồi.

“Nếu trẫm nhớ không nhầm, thì nàng cũng đã mười bảy tuổi. Tuổi này nếu ở gia đình bình thường cũng đã sớm có con có cái nói dối tông đường.” Hoàng đế khẽ cười, động tác vẫn không ngừng lại, vẫn muốn đi cỡi nút thắt của nàng, “Chẳng lẽ nàng còn chưa hiểu rõ sao? Điều thực sự khiến trẫm vừa ý, chính là khuôn mặt này của nàng mà.” Chính khuôn mặt này có thể khiến hấn ta nhớ đến gương mặt của mẫu hậu nhà mình.

“... Dừng tay!!! Dù ngươi có cố tình cưỡng bức ta cũng chẳng có tác dụng gì. Nếu ta không muốn ở lại đây thì cũng vẫn sẽ không muốn ở lại, chuyện này hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Đã đến nước này, không còn đường cứu vãn nữa, nàng cũng thẳng thừng luôn không thêm khách sáo, ngược lại cũng bất chấp tất cả, không cần thận trọng lời ăn tiếng nói nữa. Con thỏ cầu lên còn cắn người, con chó tức lên còn nhảy qua tường... À không, ví dụ này không hợp cho lắm.

Sắc mặt Hoàng đế hơi sững sờ, dường như không thể tin nổi nàng lại có thể phản đối mình kịch liệt như thế vậy. Hấn ta ngẩng đầu nhìn nàng chằm chằm, ánh mắt sa sầm xuống.

“Thứ trẫm muốn có được, thì không lý nào lại vượt khỏi tay, huống chi, nàng còn vốn là người của Vương thúc.” Hấn ta cười lạnh, “Nói trẫm sẽ thua Vương thúc à, điều đó càng hoang đường hơn.”

“...”

“Trẫm hỏi một câu cuối cùng, có phải vì Vương thúc, nên nàng mới kiên quyết không chịu nghe theo trẫm không?”

Diệp Đan khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hấn ta, trả lời rõ từng từ từng chữ: “Xin lỗi bệ hạ, dù không có Tình thân vương, dân nữ cũng sẽ không ở lại bên cạnh ngài.”

Câu trả lời này còn khiến người ta tức giận hơn cả một lời khẳng định, hoàng đế sa sầm mặt kéo nàng tới trước mặt mình, nhưng lại bị cô nàng Diệp ăn gan hùm mặt gấu kia đẩy ra. Hấn ta chậm rãi gật đầu nói ba chữ ‘giỏi’ liên tục, nụ cười cũng nhuộm đầy sát khí.

“Diệp Đan, nàng thành công rồi. Tình hình này thực sự khiến trẫm mất hứng thú lắm hạnh nàng.” Hấn ta ngồi dậy, buộc chặt lại thắt lưng, quay đầu hướng ra ngoài điện gọi to: “Người đâu!”

Thủ vệ bên ngoài nhanh chóng lao vào trong điện, nín thở chờ chủ nhân phân phó.

Diệp Đan cuống quýt sửa lại y phục của mình để tránh bị nhìn thấy, thú thật là, khi nàng nghe thấy hoàng đế lạnh giọng hạ lệnh “Đưa nàng đi tư lao Thiên phủ”, thì nàng thực sự thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Không cần biết sẽ như thế nào, dù sao cũng bảo vệ được trinh tiết rồi!

Tư lao Thiên phủ, nghĩa như tên, là lao tù mà hoàng đế cố tình thiết kế riêng biệt — có người nói, nơi này còn đáng sợ hơn cả lao tù đại nội, có cất chứa rất nhiều những dụng cụ khổ hình kinh dị, thậm chí còn có rất nhiều những con trùng độc, thú dữ mà Hoàng đế đưa từ Tây Vực về, không giống như những lao tù để nhốt những phạm nhân vi phạm pháp luật, mà ngược lại, chỉ giống như thuần túy để phục vụ cho Hoàng đế giải tỏa bức xúc cá nhân mà

thời.

Bị đẩy vào trong hành lang âm u ẩm ướt, Diệp Đan không khỏi rung mình một cái, ôm cánh tay liếc nhìn Hoàng đế, bất gặp đúng lúc đối phương cũng đang nhìn về phía này, giọng nói lạnh lùng: “Nơi này là nhà giam chỉ có trọng phạm hoàng gia mới có cơ hội vào, hôm nay cho nàng phá lệ.”

“...” Có phải nàng nên cảm động rơi nước mắt không?

“Trẫm có thể cho nàng thêm một cơ hội nữa, ngoan ngoãn theo trẫm, hay là tiếp tục cùm đầu cùm cổ đây?”

Nàng thờ dãi, chán nản nhìn đi chỗ khác: “Bệ hạ, xin ngài cho dân nữ chết bình yên đi.”

“Rất khí phách, ngay cả trẫm cũng sắp bị nàng làm cho cảm động rồi.” Hoàng đế bật cười u ám, sau đó phẩy tay với Phuong Hoài ở sau lưng: “Đưa nàng vào gian phòng cuối cùng, giờ này đêm mai thả nàng ra — à, có lẽ lúc đó nàng cũng không ra được nữa.”

Phuong Hoài cung kính gật đầu: “Tuân mệnh, xin hỏi thuộc hạ có cần cho Bạch Hồ Tây Vực ăn trước không ạ?”

“Đương nhiên vẫn phải cho ăn một lần, còn sau lần này nó đói bụng lúc nào, thì phải xem vận may của ai đó ra sao.” Hoàng đế thần nhiên nói, “Diệp Đan, nếu sau đêm mai nàng vẫn có thể sống sót không bị Bạch Hồ cắn chết thì coi như nàng may mắn, đến lúc đó, trẫm có thể xem xét tha mạng cho nàng.”

Diệp Đan: “...”

Hiện giờ, nàng chợt cảm thấy, hình như cửa một đạo tự sát luôn mới là lý trí nhất.

Ở trong lồng cùng một con hổ, đây là ý tưởng mà người bình thường có thể nghĩ ra được sao? Quả nhiên bệnh của Hoàng đế không nhẹ chút nào, rõ ràng là bạo quân, sao không có ai dám vùng lên khởi nghĩa kết thúc sự thống trị của hắn ta chứ?!

Thế nhưng, người là đao thớt, ta là thịt cá, nàng cũng không có quyền lựa chọn, chỉ có thể để mặc cho người ta làm thịt y như con thú nhỏ, bị Phuong Hoài lôi sênh sịch vào gian phòng cuối cùng.

Vào khoảnh khắc chiếc cửa sắt đóng lại, hình như nàng thoáng nhìn thấy Phuong Hoài khẽ lắc đầu thương hại — nói thẳng ra là, y dám chắc rằng nàng sẽ không thể ra được.

Nàng mới mười bảy tuổi thôi mà, còn đang hào hoa phong nhã thế này, chẳng lẽ thật sự sẽ phải chết yểu sao?

Trong góc phòng, con hổ trắng khổng lồ vừa ăn no nê thịt tươi, đang lười biếng nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, nghe thấy có người vào nó cũng chẳng có hứng để ý, nhưng tình huống mấy canh giờ sau thì khó có thể nói mạnh được. Dù sao, nếu nó đói bụng, thì chỉ cần há chiếc miệng to như chậu máu kia ra là có thể xé nàng thành thịt nát.

Diệp Đan ôm đầu ngồi cách thật xa đối phương, nếu không phải vì sợ đánh thức con hổ dậy, thì thời khắc đó nàng thực sự muốn gào lên thật to: “Tên cậu hoàng đế trời đánh kia, không phải ngươi cảm thấy ta giống mẫu hậu ngươi sao? Ngươi nhẫn tâm đối xử như thế với mẫu hậu ngươi à?”

...

Thôi được rồi, thực ra câu này cũng chỉ là nói cho bỏ tức mà thôi, trên thực tế thì nó chẳng có chút tác dụng nào cả.

Hiện giờ, nàng chỉ có hai con đường để đi: Một là nhân lúc con hổ ngủ để giết nó, hai là chờ nó dậy rồi quay sang thôn tính mình.

Có vẻ như chẳng có con đường nào đủ an toàn cả...

Đêm còn rất dài, hiện giờ nàng đã rơi vào tình thế kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng linh rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Xưa Nay Thường Tìm Được Đường Sống Từ Cõi Chết

Tin rằng dù là ai khi ở chung một phòng với Bạch Hồ Tây Vực cũng sẽ không thể bình tĩnh thành thoi được chứ đừng nói đến chuyện ngủ với ngáy, chắc chắn sẽ mở thật to mắt cảnh giác từng giây từng phút một.

Nhưng Diệp Đan lúc nào cũng là ngoại lệ.

Nói không sợ đương nhiên không phải, nàng sợ đau, sợ chết là đương nhiên, nhưng có nhiều lý do hơn nữa thì cũng không ngăn được khoảnh khắc con

buồn ngủ ùn ùn kéo đến. Dù nàng có liên tục nhắc nhở mình phải giữ vững tinh thần thế nào đi nữa, cuối cùng cũng vẫn dựa vào tường ngủ đến quên cả trời đất.

Vô tư đến mức này thực sự cũng khiến ngành nghề thích khách mất hết cả thể diện.

Chờ đến lúc nàng tỉnh dậy từ giấc ngủ mơ màng, vừa mở mắt đã thấy ngay khuôn mặt rất to của bạn hồ trắng nào đó, thậm chí còn đếm được bạn ấy có mấy sợi râu — không ngờ tướng ngủ của nàng xấu như thế, lăn trái lăn phải cuối cùng suýt ngủ cùng con hồ luôn.

Cảm ơn trời cao đã không để cho nàng gác cả chân lên lưng ông hồ!!! Nếu vậy, thì hiện giờ có lẽ nàng đã bị găm chỉ còn lại một cái chân mất rồi!

Diệp Đan thận trọng uốn éo người trên mặt đất, cố gắng giảm động tĩnh xuống thấp nhất có thể, dịch vào góc lồng. Nàng không biết hiện giờ là giờ nào, liệu một khắc sau con hồ này có thể vuron móng vuốt mình hay không. Việc nàng có thể làm chỉ là chờ đợi, nếu tốt số, chưa biết chừng có thể được số phận quan tâm, chờ được đến lúc cửa lồng mở ra.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, dù cửa lồng có mở ra, sau đó cũng chỉ rơi vào cảnh bị Hoàng đế lại túm đi mà thôi?! Nếu vậy, thì thà bây giờ nàng chết luôn cho xong!

“Ôi trời ơi... Sao ta còn trẻ thế này mà đã gặp họa cơ chứ? Ta còn chưa tích cóp đủ của hồi môn, ta còn muốn thành thân, ta còn phải cố gắng làm nhiệm vụ để môn chủ phải nhìn ta bằng con mắt khác cơ mà... Hu hu, ba lượng bạc mà Thập Tứ tỷ nợ ta kia vẫn còn chưa trả, cũng không biết sau này liệu tỷ ấy có cảm đi mua luôn quan tài cho ta không...” Các vấn đề cần suy nghĩ càng ngày càng bay xa...

Cũng không biết rốt cuộc đã bao lâu, nàng lẩm bẩm đến một nhòai, ừ ừ dựa vào tường khặc mấy chữ như gà bới để giải sầu, đến tận khi đột nhiên kinh hãi nghe thấy tiếng mài móng vuốt ở sau lưng. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy con hồ trắng kia đã tỉnh dậy, đang oai phong lẫm liệt lắc lắc người, dáng vẻ như đang khởi động để chuẩn bị vận động vậy. Chiếc lưới đỏ như máu còn tỏa ra hơi ẩm nhẹ, nó chậm rãi liếm móng vuốt, rồi lập tức quay chiếc đầu to nhìn về phía nàng.

Diệp Đan chợt cảm thấy tóc gáy dựng lên hết, nàng lau mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay vào vạt áo, thận trọng chào hỏi đối phương: “Hi, Hồ huynh, nể tình cùng là kẻ lưu lạc tha phương, huynh có thể chờ một lát nữa rồi mới dùng cơm không?”

Hồ trắng không thèm để ý đến nàng, chỉ chậm rãi bước từng bước một lại gần, vừa đi còn vừa không quên mài bộ móng sắc nhọn xuống đất, như thể chuẩn bị sẵn tư thế để một kích trúng đích luôn vậy.

“Ta... Ta thật sự chưa trưởng thành hết đâu, chẳng được mấy lạng thịt, ăn không ngon...” Nàng khóc không ra nước mắt, liên tục lùi về phía sau, “Hay là ngươi chờ Phương ám vệ tới rồi ăn y được không? Y vừa cao to vừa khỏe mạnh, ăn một bữa là no tới ba bữa, không ăn hết thì để làm lương thực dự trữ cũng được, lắm lắm!”

Hồ trắng làm gì có hứng thương lượng điều kiện với nàng, dù sao, trong mắt nó, một cô nương như nàng cũng chẳng khác gì một cái đùi gà biết đi, nó hơi khuyu người xuống, cổ họng phát ra những tiếng gầm gừ khe khẽ, hiển nhiên là điềm báo sắp tấn công.

Sợi dây thần kinh căng thẳng trong đầu nàng dường như vừa đứt phụt sau khi bị kéo quá căng, toàn thân Diệp Đan là xuống, hai mắt nhìn hồ trắng chăm chăm, cả người run lên ra sức dùng lưng đập cửa, mặc dù trong lòng cũng biết rõ điều này hoàn toàn chẳng có tác dụng gì, nhưng việc mà người bị dồn vào bước đường cùng có thể làm thật ra cũng không nhiều lắm, tất cả chỉ xuất phát từ bản năng nguyên thủy mà thôi.

“Có ai không... Có ai không? Cứu mạng!!!”

Có hồ to hơn nữa cũng vô ích, cùng lắm là có thể khiến tâm trạng của mình thoải mái hơn một chút trước khi chết mà thôi, nhưng trời cao lại liên tục đùa giỡn với nàng.

Ngay vào khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, dường như để đáp lại tiếng kêu cứu của nàng, ngoài cửa chợt vang lên những tiếng va đập mạnh, ngay sau đó, cửa lao bị ai đó dùng nội lực phá tan.

Bụi đất bay mù mịt che mờ tầm mắt, nàng vội vàng bật hai mắt lại, nhưng cùng lúc đó, lại cảm thấy ai đó túm ngang eo, cơ thể cũng bị bế ngang lên.

Mùi hương thủy nào quen thuộc ập tới, giọng nói của đàn ông mang theo tiếng cười vang lên bên tai: “Tiểu thích khách cũng có lúc sợ hãi à? Có mắt mặt không hả?”

Diệp Đan kinh ngạc ngẩng đầu, đối diện ngay với đôi mắt hẹp dài mê hoặc, dù nửa khuôn mặt bị khăn bị mặt che đi, nhưng nàng cũng tin chắc rằng đây chính là Bùi Tĩnh Uyên, không sai được.

Hắn lại huênh hoang đến mức dám xông vào tư lao Thiên phủ để cứu người sao?!

“Ai bảo ta sợ chứ?! Huynh có biết vì bảo vệ cho chút khí phách này mà ta đã phải trả giá đắt đến mức nào không? Ta bị giam một mình trong hoàng cung sung sướng lắm chắc... Ôi cẩn thận sau lưng huynh!”

Có lẽ hồ trắng bị chọc tức, tung người lao tới, Bùi Tĩnh Uyên phản ứng rất nhanh, ôm nàng quay người tại chỗ, bội kiếm trong tay đâm thẳng vào cổ họng đối phương, nhất thời bị máu nhuộm đỏ một mảng lớn.

“... Oa oa, huynh lợi hại thật!” Lời ca ngợi đến từ một vị thích khách hoàn toàn quên mất thân phận của mình.

“Mấy lời này nàng giữ lại để nói sau đi, giờ nàng chỉ cần ngoan ngoãn chờ bản vương đưa nàng ra ngoài là được.” Hắc nhĩ giọng cười nói, “Nội dung trong lá thư kia, bản vương nhớ kỹ từng câu một, phải để bốn chữ ‘sau này gặp lại’ trở thành sự thật mới được chứ.”

Ngực của hắn rất ấm áp, lồng ngực rắn chắc đủ khiến nàng có cảm giác yên bình, trái tim của Diệp Đan như xao động, không kim được liền dụi dụi đầu vào ngực hắn, giống như con mèo nhỏ tìm kiếm sự che chở vậy, đáng vẻ dịu dàng nhu thuận hiếm có.

Thời khắc này, đột nhiên nàng chẳng muốn nghĩ ngợi gì nhiều nữa, tiếng chém giết xung quanh cùng với mùi máu tanh cũng không thể quấy rầy nàng, thời gian như ngừng trôi tạo thành một khoảng dài tĩnh lặng, còn nàng, được hắn bảo vệ ở chính giữa phạm vi không thể xâm phạm được, phá tan những song sắt của tư lao Thiên phủ để chạy tới chân trời rộng lớn hơn.

Chỉ là một thanh bội kiếm bình thường cũng có thể được Bùi Tĩnh Uyên vận dụng linh hoạt tới đa, tàn sát thẳng tay không ngừng một khắc. Mọi thủ vệ định ngăn cản đều bị hắn giải quyết từng người từng người một, tiếng kêu rên đau đớn của những kẻ bị thương vang lên rõ mồn một sau lưng. Hắn không quay đầu lại, vòng tay ôm Diệp Đan cũng không buông lỏng chút nào, cho đến tận lúc nhìn thấy một nhóm hắc y nhân từ bên ngoài đang muốn chạy vào trong tư lao.

Nhóm người đó không ai khác ngoài nhóm thích khách của Huyền Y môn.

Mọi người cũng ăn ý thật đấy, thích khách và đối tượng bị ám sát chọn cùng một thời điểm để đi cứu người.

Diệp Đan chột căng thẳng, ra sức kéo góc áo Bùi Tĩnh Uyên: “Đi nhanh lên, đi nhanh lên, đó là các huynh đệ của ta! Nếu phát hiện ra huynh, họ sẽ xuống tay không nề nang gì đâu.”

Bùi Tĩnh Uyên nhướn mày như cười như không: “Nàng đang lo cho bản vương à?”

“... Huynh nhiều lời thế làm gì! Sớm muộn gì ta cũng sẽ trả ân tình này của huynh, nhưng điều kiện tiên quyết là huynh đừng có chết trước lúc đó!”

“Người có thể giết được bản vương còn chưa ra đời đâu, nàng lo lắng quá.” Ánh mắt hắn ánh lên như bầu trời đêm đầy sao, giọng nói trầm thấp dịu dàng khiến người ta say lòng. “Thực ra, lần này bản vương tới trừ cứu mạng nàng ra, còn một câu nữa muốn nói cho nàng nghe.”

Diệp Đan bất an nhìn xung quanh, từng thời từng khắc đều cảnh giác xem có truy binh đuổi tới hay không, gật đầu không mấy để tâm: “Huynh mau nói đi, ta đang nghe đây.”

“Trong thư nàng có nói với bản vương, rằng không xác định được mấy lời bản vương nói là thật hay giả, vậy bây giờ bản vương sẽ nhắc lại một lần nữa — tất cả những lời đó đều là thật, vô cùng chân thật, không có chút giả dối nào.”

Nói như vậy, cũng tương đương với việc thừa nhận một cách trá hình sự thật rằng hắn thích nàng.

Dù lúc trước hắn cũng từng ngấm ngầm rồi công khai nói với nàng vô số lần, nhưng chỉ có lần này, Diệp Đan chọn cách tin tưởng hoàn toàn không hề nghi ngờ chút nào.

Không có vì sao cả, chỉ vì nàng bằng lòng tin tưởng mà thôi.

“Ừm, ta nhớ rồi.”

Còn chưa dứt lời, Bùi Tĩnh Uyên đã đưa tay gạt khăn bịt mặt xuống, khom người về phía trước hôn lên môi nàng, cảm giác hơi lạnh lạnh khiến nàng mất cả sức lực để né tránh.

Đây là lần thứ hai nàng và hắn hôn nhau, tâm trạng lại khác xa với lần đầu tiên, trong khoảnh khắc đó, thậm chí Diệp Đan còn nảy sinh cảm xúc muốn buông lỏng mình đáp lại hắn.

Tim nàng đập dồn dập như trống, cho đến khi Bùi Tĩnh Uyên buông lỏng hai cánh tay đang ôm nàng ra cũng không có dấu hiệu chậm lại. May mà bóng đêm giấu đi nên mới không nhận ra gương mặt ửng đỏ của nàng. Nàng che môi, hốt hoảng quay người đi.

“Đi đi Bùi Tĩnh Uyên, lát nữa mà tên vua bù nhìn kia cũng chạy tới, huynh sẽ bị vạ lây mất.”

“Chỉ cần bản vương còn sống, một ngày nào đó sẽ gặp lại nàng.”

“... Nếu huynh thực sự có bản lĩnh như thế, ta sẽ chờ huynh.”

Đây cũng là lời hứa to gan nhất mà nàng có thể nói ra.

Bùi Tĩnh Uyên khẽ vuốt tóc nàng, sau đó thân hình lướt đi như gió, chỉ thoáng chốc đã biến mất trong bóng đêm mịt mù, không nhìn thấy bóng dáng đâu nữa.

Diệp Đan thất thần đứng tại chỗ, cuối cùng cũng vẫn là Tiểu Bạch và Thương Thuật đi tới bên nàng, một trái một phải xốc nách nàng lôi thẳng đi mới xong.

“Nói muội là nha đầu ngốc mà muội còn sống chết không chịu nhận, làm gì có ai đi đứng sững ở hiện trường gây án chờ ngự lâm quân hoàng cung tới bắt chứ? Chấn sống rồi à?”

“...”

Tiểu Bạch lườm nàng: “Vừa rồi các huynh đệ cũng nể mặt lắm rồi đấy, nể tình tên kia đến cướp ngục nên mới không đánh hấn. Hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, muội còn tiếc nuôi gì nữa hả?”

“... Ta có tiếc nuôi gì đâu.” Bị đại ca nhà mình mắng te tua một trận, Diệp Đan rất ảm ức, nhưng nàng cũng không dám cãi cộ gì, chỉ lo không cẩn thận một chút lại khai ra Bùi Tĩnh Uyên, đành im lặng chịu trận không còn cách nào khác, “Các ca ca vất vả quá, ta... đi ngay đây, lập tức đi ngay mà!”

Thương Thuật đi tới, không nói không rằng ném nàng lên vai vác đi, mặt không chút cảm xúc ra hiệu cho mấy thành viên khác lùi lại: “Chỉ với khinh công của muội, không chờ đến lúc ra ngoài thì chúng ta đã bị giam trong hoàng cung rồi.”

Diệp Đan chúi đầu xuống đất, chỉ cảm thấy máu chảy ngược xuống đỉnh đầu. Nàng thở dài nghĩ, trong mắt các huynh đệ, từ trước tới giờ mình chẳng khác nào đồ vô dụng, nàng có nên biết ơn vì họ không xa không rời mình không?

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Luôn Gây Phiền Phức Cho Môn Chủ

Vụ cướp ngục đêm đó thực sự gây rắc rối không nhỏ cho hoàng cung, nhưng đoàn người Huyền Y môn vẫn có thể nhờ vào kinh nghiệm bao nhiêu năm xông pha giang hồ mà đột phá vòng vây thành công, còn không đánh mà thắng ôm được mỹ nhân về... à không phải, là cứu được khúc củi mục về.

Quan trọng hơn là, dù chuyện này không phải chuyện nhỏ, nhưng lại không nghe thấy dư luận gì ngoài dân gian, thậm chí một tin đồn cũng không hề có. Phân tích kỹ ra thì mới thấy, có lẽ Hoàng đế muốn dẹp cho yên chuyện, không định để mọi chuyện vỡ lở ra.

Mà đương sự chân chính Diệp Đan lúc này đang ngồi hóng mát dưới bóng cây ở hậu viện Huyền Y môn, vừa cắn hạt dưa vừa thao thao bất tuyệt.

“Chắc chắn không phải Hoàng đế mềm lòng đâu, tin muội đi! Hấn ta sợ mất thể diện, hấn ta sợ chuyện mình yêu mẫu hậu bị muôn dân trăm họ biết, đến lúc đó thì khó mà ngồi yên trên ngai vàng được ấy!”

Tiểu Bạch đang cầm cây búa bạc nhỏ đập hạch đào cho nàng, nghe vậy không khỏi ngẩng đầu lườm nàng một cái: “Muội cứ làm như Hoàng đế ngốc nghếch giống muội ấy? Chuyện bí mật của Hoàng gia đương nhiên không thể truyền ra ngoài, nhưng nếu hấn ta muốn thì tùy tiện tìm lý do nào đó truy nã chúng ta cũng là chuyện rất dễ dàng.”

“... Vậy sao hấn ta không hành động chứ?”

“Bởi vậy ta mới nói muội đúng là nha đầu ngốc, chắc chắn là do hấn ta không muốn đánh rần động cỏ cây thôi! Dù sao trong giang hồ này, dùng đầu ngón chân cũng biết người có thể cướp thiên lao cũng không phải người bình thường. Có lẽ hấn ta muốn âm thầm điều tra, chờ đến khi nắm chắc mười phần sẽ cho chúng ta một kích trí mạng thôi!”

Thương Thuật lãnh đạm bổ sung: “Sau đó sẽ bắt muội lại, diễn một màn Kim Ốc Tàng Kiều không danh không phận.”

“...” Về mặt Diệp Đan nhất thời hoảng loạn, “Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Có nên di chuyển mặt trận không?!”

Mặt ba huynh đệ kia đều mang vẻ không nỡ nhìn thẳng nàng, cuối cùng, Thập Tứ không kìm được liền bôi bác: “Nói gì thì nói, Huyền Y môn cũng là tổ chức ám sát số một số hai trong giang hồ, nếu bị quan binh đuổi tới mà chạy trốn khắp nơi, thì mặt mũi đâu mà tung hoành nữa.”

“Vậy các huynh có ý gì hay không? Chẳng lẽ lại định đập nồi chìm thuyền với Hoàng đế sao... Ui da!” Chưa dứt lời đã bị đối phương búng mạnh vào trán.

Thập Tứ thu tay về, nâng niu nắn nót thối nhe bộ móng tay được chăm sóc cẩn thận của mình, sau đó lườm nàng một cái: “Muội quá coi thường bản lĩnh của môn chủ. Lão nhân gia đó hoành hành bao năm nay chẳng lẽ là uống công sao?”

“Thập Tứ tỷ, tỷ đừng từ ‘lão nhân gia’ để nói về môn chủ, môn chủ cũng sẽ không cảm kích tỷ đâu!” Chưa biết chừng còn đánh tỷ ấy chứ.

“Gọi ca ca... Đừng truy cứu những vấn đề đó, người ta chỉ đang muốn nói cho muội biết rằng, môn chủ anh minh thần võ, nếu huynh ấy không muốn để hoàng đế biết được hành động của Huyền Y môn, thì cả đời này Hoàng đế cũng chỉ bị vây trong đám mây mù mà thôi.”

Đây có được gọi là sùng bái một cách mù quáng không? Diệp Đan nghĩ thầm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, thực lực của môn chủ đúng là rất siêu phàm, lại thêm với tố chất tâm lý dù đối diện với cả ngọn núi Thái Sơn cũng không biến sắc, nếu không thì làm sao dẫn dắt các thành viên lên đến

đỉnh cao của đời người được?

“Huynh nói vậy thì muội yên tâm rồi.”

“Muội vốn đâu cần phải nghi ngờ.” Tiểu Bạch hừ khê, “Nha đầu, ta phát hiện ra từ lúc muội quay về đây càng ngày càng ngốc hơn, có phải bị Tinh thân vương làm cho mê mẩn tâm thần dẫn đến đầu óc không dùng được nữa rồi không?”

Hiện giờ ba chữ Tinh thân vương như là ngòi nổ của Diệp Đan vậy, nàng xù lông nhím nói: “Ai có quan hệ gì với Bùi Tinh Uyên? Ai bị hấn mê mẩn tâm thần chứ?”

Tiểu Bạch liếc nhìn nàng: “Nếu là lúc trước thì chắc chắn trọng tâm phản bác của muội sẽ là đoạn ‘không có đầu óc’, sao hả, hiện giờ chuyện gì cũng nghiêng hết về Tinh thân vương rồi sao?”

Diệp Đan: “...” Nàng có cảm nhận sâu sắc rằng mình đang bị các huynh đệ gài bẫy.

Thập Tứ thở dài u oán: “Không nói gì tức là ngầm chấp nhận hả? Muội khiến các ca ca thất vọng quá đi, dùng việc công để làm việc tư đã đành, còn quay đầu thích kẻ địch, trái tim bé nhỏ của ca ca cũng bị muội bóp nát mất rồi, đã hứa sẽ sát cánh bên nhau trọn đời... Ui da mẹ ơi!!!” Còn chưa dứt lời, y đã bị Thương Thuật ấn đầu xuống đĩa lạc trước mặt.

Mặt Thương Thuật không chút cảm xúc thu tay lại, từng câu từng chữ đều đầy khí phách: “Diệp Đan, muội nói thật đi, rốt cuộc hắc y nhân cướp ngục ngày ấy là ai?”

Vị ca ca mặt đơ này luôn có thể một kích trúng tim, hỏi trúng vào vấn đề mấu chốt nhất, Diệp Đan chợt luống cuống, ngậm miếng bánh trong miệng mà nhai không được, không nhai cũng không được, một lúc lâu sau mới ngượng ngừng nhè ra, nhỏ giọng đáp: “Chuyện đó... muội... muội cũng không biết.”

“Không biết mà vừa ôm vừa hôn, muội nghĩ chúng ta mù hết chắc?” Tiểu Bạch luôn có cảm giác hận rên sát không thành thép đối với khả năng nói dối của nàng, “Tuy người giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng không thể để đối phương tùy tiện sàm sỡ được! Về lý mà nói, thì hẳn là hẳn nên chịu trách nhiệm với muội, nếu không thì môn chủ phải chịu mọc sừng sao?”

Diệp Đan phần nộ đập bàn: “Mọc sừng là thế nào? Muội có đâu?”

“Mấy lời này muội giữ lại mà giải thích với môn chủ.”

“...”

Thập Tứ còn hữu nghị bổ sung thêm: “Không sao, cũng không cần quá áp lực, nếu môn chủ chê muội thì muội vẫn còn ca ca đây, người ta vẫn nhớ rõ sinh lễ ba lượng bạc mà... Ui da ui da! Hai người các huynh! Đừng đánh vào mặt!”

Diệp Đan chán nản đứng dậy, không thèm để ý Thập Tứ đang bị Tiểu Bạch và Thương Thuật đánh toi bời, đi ngược về hướng chính sảnh Huyền Y môn.

Nàng cũng không biết phải giải thích với môn chủ như thế nào, đổi cách nói khác, là nàng cũng không nghĩ có gì cần phải giải thích.

Mặc dù, chỉ xét ngoài mặt, thì đúng là nàng đuối lý.

Chính sảnh vẫn chỉ có một mình môn chủ như trước, dường như hấn đoán được nàng sắp tới, nên cố tình cho các thành viên khác lui ra ngoài. Đèn đuốc sáng trưng, mùi đàn hương nhẹ nhàng, hấn mặc trường sam tối màu thêu hoa văn đám mây ngồi trên ghế thủ lĩnh cầm ly rượu ngọc trong tay, vẫn phong thái vương giả khí thế như xưa.

Diệp Đan đứng dưới bậc thang hơi ngira đầu nhìn hấn, xét một cách nghiêm túc, thì nàng quen hấn đã gần bốn năm, nhưng chưa có khoảnh khắc nào đột nhiên đầy lòng lại sinh ra một cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ như bây giờ.

Lạ thật, chẳng phải là nàng vốn nên có cảm giác quen thuộc hay sao?

Nhưng chỉ một giây tiếp theo, môn chủ đã lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng.

“Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi...” (1)

Diệp Đan nhìn chiếc mặt nạ bạc của hấn, vì không thấy rõ cảm xúc nên chỉ còn cách đứng phán đoán thôi. Ý hấn là muốn nàng... đối tiếp câu sau à?

“À, nhất diện phá cổ vạn nhân chú?”

Nàng nghĩ mình đối cũng không tệ lắm, ít ra là gieo vần rất tốt, nhưng tiếc rằng nàng không chờ được lời khen, mà lại nhận ngay một miếng bánh hạch đào đập thẳng vào mặt như ám khí.

Hình như môn chủ vừa nói vừa nghiêng răng: “Kiến thức muội học được đều chui vào bụng chó hết rồi à?”

“Muội có học hành gì đâu.” Diệp Đan âm ức nói, “Thời gian đi học muội đều dùng để tập võ mà.”

“Vây vớ công thì sao? Muội học xong chưa?”

“...” Người nào đó lại không biết phải đối đáp thế nào.

Môn chủ thở dài một cái, chán nản phẩy tay: “Thôi thôi, đúng là thần kinh ta không bình thường mới đi chơi trò ngâm thơ đối từ với muội. Chúng ta nói chuyện chính đi.”

Tim Diệp Đan chợt đập nhanh hơn nửa nhịp, nàng thận trọng dè dặt liếc nhìn hắn: “Chuyện chính gì ạ?”

“Chuyện nhiệm vụ lần trước ta giao cho muội, muội còn chưa hoàn thành đến nửa phần mà.” Giọng nói đầy ẩn ý sâu xa.

“... Muội xin tự kiểm điểm, muội ngốc, muội phụ lòng tin và sự quan tâm của môn chủ dành cho muội. Muội sẵn sàng đón nhận tất cả mọi hình phạt!”

Ưu điểm lớn nhất của nàng là thái độ nhận lỗi rất thích cực, lúc nào cũng là đáng về “Ta không có bản lĩnh, hơn nữa ta cũng biết mình không có bản lĩnh, nên ta rất thành thật nhận lỗi”, khiến người ta muốn mắng vài câu cũng không biết mắng thế nào, chỉ biết cố gắng nuốt xuống đến nội thương.

Ngay cả cách một lớp mặt nạ, nàng cũng có thể tưởng tượng ra thời khắc này môn chủ đang ra sức trợn trừng mắt như thế nào: “Đón nhận tất cả mọi hình phạt à? Bán muội cho tên Vinh thịt lợn ở phố Đông cũng được chứ?”

“Vinh thịt lợn?” Diệp Đan hoảng hốt không cẩn thận lại buột miệng nói, “Môn chủ, không phải huynh muốn cưới muội sao?”

Hiển nhiên là môn chủ không biết ba người Tiểu Bạch đã tiết lộ lời nói đùa của mình cho Diệp Đan, hắn trầm mặc một lúc, cuối cùng chậm rãi gạt đầu, “Xem ra ta cần phải thanh lý hôn hộ một chút.”

“...” Lúc này Diệp Đan mới chậm chạp ý thức được rằng mình vừa bán đứng đồng đội, vội vàng ra sức cứu vãn, “Môn chủ, huynh đừng giận! Nếu không thì muội coi như chưa có chuyện gì xảy ra được không?”

Môn chủ cười bí hiểm: “Chưa có chuyện gì xảy ra à?! Có nghĩa là muội định sẽ không coi chuyện này là thật sao?”

“Muội... nên coi là thật à?” Vấn đề là làm sao có thật được chứ?

“Trong khoảng thời gian muội đi đến phủ Tĩnh vương thực thi nhiệm vụ, ít nhiều gì ta cũng nghe được chút tin tức, nói thật, nó khiến ta cảm thấy rất nguy hiểm.” Hắn bình tĩnh tiếp tục nói suy nghĩ của mình, “Lúc trước ta cũng không ngờ, một bông hoa của Huyền Y môn khi thả ra ngoài cũng được chào đón như vậy, ngay cả Vương gia cũng phải động lòng.”

Quả nhiên, cuối cùng cũng vẫn liên lụy tới cả Bùi Tĩnh Uyên!

“Ta hỏi muội, giữa ta và Tĩnh thân vương, muội chọn ai?”

Diệp Đan lại một lần nữa hoảng hốt như nghe sét đánh giữa trời quang, không ngờ môn chủ lại không chút dè dặt hỏi câu như vậy! Hoàn toàn không để ý chút nào đến tâm trạng yếu đuối của đương sự là nàng đây!!!

“Môn chủ, vấn đề này căn bản không thể so sánh được...”

“Ồ? Là ta kém hắn hay hắn kém ta?”

“... Môn chủ, hay là huynh cứ đánh ta một trận đi cho xong, hoặc trừ bỏ lòng của ta cũng được! Chứ đừng giằng vò ta thế này nữa.”

Môn chủ khẽ thở dài rất khó hiểu. Hắn đứng dậy rời khỏi ghế ngồi, đi thẳng tới trước mặt nàng như trước kia, đưa tay lên đặt ngay ngắn trên vai nàng.

“Muội nói vậy thì ta hiểu rồi.”

Diệp Đan len lén dùng khước mắt liếc hắn: “Huynh hiểu cái gì?” Ngay cả chính nàng còn chưa kịp hiểu gì cơ mà.

“Chuyện xảy ra đêm hôm cướp ngục đó, đám Tiểu Bạch đều đã báo lại cả với ta rồi.” Hắn chậm rãi nói, “Mười bốn tuổi muội xuống núi, sau đó liền gia nhập Huyền Y môn, về lý mà nói thì hoàn toàn không có bằng hữu giang hồ nào thân thiết, nhưng có người lại bất chấp nguy hiểm xông vào hoàng cung, còn có cử chỉ thân mật với muội — ta nghĩ người đàn ông có thể làm được đến mức độ đó, cũng chỉ có Tĩnh thân vương thôi phải không?”

Bí mật bị vạch trần dễ dàng, Diệp Đan mặt mũi vô trán: “Sao tất cả mọi người đều cho rằng quan hệ giữa muội và Bùi Tĩnh Uyên không trong sáng chứ?”

“Rất đơn giản mà, đối lại là muội đi, nếu không phải có suy nghĩ bất chính, thì muội sẽ hạ thủ lưu tình với người muốn giết mình sao?”

“...” Đáp án đương nhiên là không.

“Muội dám dùng lương tâm của mình để cam đoan với ta, rằng muội không hề động lòng gì với Tĩnh thân vương không?”

Diệp Đan câm nín. Nàng nhận ra mình thực sự á khẩu không trả lời được, thì ra dù mình có lừa dối thế nào đi chăng nữa, cũng khó mà phủ nhận hoàn

toàn chuyện nàng có cảm tình với Bùi Tĩnh Uyên.

Chẳng biết từ bao giờ, người đàn ông hào hoa phong nhã luôn miệng nói thích nàng đó đã lặng lẽ xây dựng lên một tòa thành trong tim nàng.

Trong một khoảnh khắc, nàng thực sự không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của môn chủ, nhưng may mà Tiểu Bạch đã nhanh chóng đến giải vây cho nàng.

“Báo cáo môn chủ, người ủy thác lần trước đã đến!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ai Tát Cho Nàng Một Cái Đi.

Môn chủ từng nói, người ủy thác này yêu cầu rất nghiêm ngặt, lúc nói chuyện, trừ hấn ra thì không thể có một người nào khác ở bên cạnh. Thế nên, vì lý do an toàn, Diệp Đan đành kín đáo trốn sau tấm bình phong.

Tiếng bước chân từ xa truyền tới, nàng tò mò thò đầu ra nhìn lên, nhưng khi nhìn thấy người tới là ai, nàng hoảng sợ đến mức hô hấp như ngừng lại.

Rõ ràng chính là tên Hoàng đế chết băm chết vằm kia, phía sau có cả tên ám vệ Phụng Hoài đầy sát khí nữa!

Hắn ta truy lùng tung tích, lòng được tận hang ổ của Huyền Y môn sao?!

Nàng cuống quýt dời mắt đi, cố gắng trốn sâu vào trong tấm bình phong, sợ bị hai người kia phát hiện, chỉ nghe tiếng môn chủ cười to nói: “Thảo nào sáng nay nghe thấy chim khách hót véo von trên đầu cành, thì ra là có khách quý đến cửa, không kịp đón tiếp từ xa, mong Y công tử đừng trách.”

Môn chủ à, huynh muốn nói chuyện chính sự thì mau mau nói đi, huynh nói mấy lời khách sáo vớ vẩn này thì có tích sự gì chứ! Còn nữa, Y công tử là thế nào? Vì họ Bùi nên lấy luôn bộ dưới để làm tên giả à? (1) Tùy tiện vừa thôi! Diệp Đan thầm gào thét trong lòng.

“Huyền công tử khách sáo quá. Lần này ta đến đây chỉ vì muốn gặp công tử để xác nhận một chuyện nhỏ thôi.”

“Y công tử cứ nói đi.”

Y công tử... cũng chính là Hoàng đế như cười khế một tiếng, ngoài mặt có vẻ thoải mái, thực ra lại rất lạnh lùng tàn độc hỏi: “Hình như mấy hôm trước trong hoàng cung xảy ra chút chuyện nhỏ, không biết Huyền đại hiệp có nghe tin gì không?”

Môn chủ rất bình tĩnh đáp: “Công tử hiểu biết sâu rộng thật, nhưng người giang hồ vốn không tham dự vào chuyện triều đình, có phải công tử đã hỏi nhầm đối tượng rồi không?”

“À, vậy là ta đường đột rồi.” Tuy nói vậy nhưng Hoàng đế cũng không hề có vẻ gì là ngại ngùng cả, “Vậy theo cao kiến của Huyền đại hiệp, thì trong giang hồ này, ngoài Huyền Y môn ra, còn có tổ chức nào có bản lĩnh để khiêu chiến với uy quyền của Hoàng cung sao?”

Câu nói này đầy ý thăm dò, thậm chí còn có vài phần khiêu khích, nhưng môn chủ đã bước chân vào chốn giang hồ bao năm nay, đương nhiên cũng không phải tay vừa, lúc này, hắn không ngại tự hạ thấp bản thân mình, cười đáp: “Hiện giờ trong giang hồ có biết bao nhiêu người mới xuất hiện, Huyền Y môn cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi, công tử nên biết, có rất nhiều cao thủ đều ẩn mình, chưa từng hiện thân bao giờ.”

Môn chủ, nghệ thuật ngôn ngữ của huynh lại tiến bộ vượt bậc rồi, không hổ là lão đại của muội!

Diệp Đan trốn sau bình phong thầm sùng bái thủ lĩnh nhà mình, nhưng thời gian si mê của nàng cực kỳ ngắn, vì lực chú ý của nàng lập tức bị Hoàng đế thu hút.

“Ồ, đa tạ Huyền đại hiệp chỉ giáo.”

“Không dám không dám.”

“Vậy chúng ta nói lại chuyện ủy thác lần trước đi.” Hoàng đế trầm giọng nói từng câu từng chữ, “Thứ cho ta nói thẳng, có vẻ như chuyện ám sát Tĩnh thân vương tiến triển cũng không được thuận lợi cho lắm.”

Diệp Đan bất giác đưa tay lên che miệng, nàng cảm thấy suýt nữa trái tim của mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Thì ra người ủy thác Huyền Y môn ám sát Bùi Tĩnh Uyên chính là hoàng đế... Rốt cuộc hắn ta muốn giết chết thúc thúc của mình đến mức nào chứ?!

Ở bên ngoài, môn chủ vẫn còn đang vờ vờ vịt ra vẻ áy náy: “Xin lỗi, chuyện này là do ta sơ suất, đánh giá thấp độ khó của nhiệm vụ, nên bất cần chọn đúng sát thủ ngu xuẩn nhất tổ chức đi thực thi nhiệm vụ — may mà ta đã đổi người đúng lúc, tin rằng chỉ cần thư thả cho ta một thời gian ngắn nữa là có

thể hoàn thành viên mãn.”

Diệp Đàn rơi nước mắt, hiển nhiên, nàng chính là “sát thủ ngu xuẩn nhất” mà hấn nói tới kia.

“Ta rất tin tưởng năng lực của Huyền đại hiệp, nếu đã thế ta đành theo lời Huyền đại hiệp nói, chờ thêm một thời gian ngắn nữa quay lại nghiệm thu thành quả vậy.”

“Đa tạ Y công tử đã thông cảm.”

Sau đó, hai người mang ý đồ riêng cũng kết thúc cuộc đối thoại lá mặt lá trái kỳ kỳ cục cục này. Hoàng đế và Phụng Hoài cáo từ rời đi, môn chủ còn nói một lô mấy lời xã giao như là ‘núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này còn gặp lại’ vân vân rồi phân phó Tiểu Bạch tiễn khách ra cửa.

Cho đến khi tin chắc rằng bóng dáng của đối phương cũng đều biến mất hoàn toàn trong tầm mắt, Diệp Đàn mới chán nản chui ra khỏi bình phong, đứng bên cạnh môn chủ.

“Về mặt của muội thể này là sao? Ngạc nhiên vì hình tượng anh minh thần võ của ta à?”

Nàng khóc không ra nước mắt: “Môn chủ đừng quấy nữa, huynh có biết vị vừa rồi là ai không?”

“Ta đã nói với muội đó là người ủy thác còn gì, à, chính xác là người ủy thác ám sát Tinh thân vương.”

“... Vậy huynh biết vì sao hấn ta muốn giết Bùi Tĩnh Uyên không?”

Môn chủ trả lời không cần nghĩ: “Vì Tinh thân vương háo sắc hoang dâm, làm hại muôn dân trăm họ, người người đều muốn giết mà.” Đúng là lưu loát thoai mái như ăn cơm uống nước vậy.

“Không phải!!! Đây chỉ thuần túy là ân oán gia đình thôi.” Biểu hiện của nàng kích động lạ thường, “Huynh cho rằng cái tên Y công tử gì gì kia thực sự chỉ vì mấy tin đồn mới biết được chuyện Hoàng cung xảy ra sự cố sao? Rõ ràng hấn ta chính là đương sự!!!”

“Hoàn toàn không hiểu muội đang nói gì nữa.”

Diệp Đàn cuồng đến mức suýt nữa thì bứt tóc: “Thật ra họ Y là do họ Bùi tách ra, thân phận của hấn ta là Hoàng đế đương triều, ta nhìn thấy hấn ta mấy ngày trời, làm sao nhận nhầm được.”

Môn chủ chợt ‘ò’ một tiếng thật dài, như chợt hiểu ra gì đó. Nhưng đúng lúc nàng cho rằng rốt cuộc cũng nghênh đón được ánh bình minh, thì lại nghe hấn bình tĩnh khích lệ, nói: “Muội cũng khá đấy, hóa ra học hành cũng có tác dụng, ít nhất có thể phân rõ được sự khác nhau giữa ‘Y’ và ‘Bùi’ nhỉ.”

“... Môn chủ, muội liều mạng với huynh!”

Hấn dễ dàng khống chế được cái đầu nhỏ đang ra sức nhào tới của nàng, giọng nói đầy nụ cười: “Sao hả? Tinh thân vương quan trọng thế cơ à? Quan trọng đến mức có thể khiến muội quay đầu đối phó với lão đại nhà mình sao?”

Thực ra, không phải Diệp Đàn không chột dạ, dù sao từ trước tới giờ nàng vẫn cho rằng mình là người của Huyền Y môn, đã vậy, thì nên một lòng một dạ ra sức cống hiến cho Huyền Y môn, nếu là nàng trước kia, thì chắc chắn sẽ không làm được cái chuyện một lòng hướng ra ngoài như thế.

Nhưng mà... đối tượng lần này... là Bùi Tĩnh Uyên...

Trước giờ đầu óc nàng vốn chậm chạp, không dư sức đi cân nhắc đến vấn đề nguyên tắc hay đại trung đại nghĩa gì. Chỉ là vì nàng cảm thấy Bùi Tĩnh Uyên không phạm lỗi lắm gì quá nghiêm trọng, đều do Hoàng đế gây chuyện mà thôi. Đã vậy, vì sao cứ nhất định phải bắt Bùi Tĩnh Uyên gánh chịu hậu quả? Quá bất công.

Nàng không hề chú ý rằng trong lòng lơ đãng, mình lại buột miệng nói ra ba chữ cuối cùng. Môn chủ nghe vậy, chỉ cúi đầu nhìn nàng một cái rồi khẽ lắc đầu.

“Diệp Đàn à, chúng ta là thích khách, một khi thích khách mềm lòng, thì thứ chờ đợi chúng ta chỉ là tai họa ngập đầu mà thôi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Đàn chợt nhấn lại, ầm ức nói: “Chẳng lẽ không cần phải coi trọng đạo nghĩa gì sao? Cứ bất luận đúng sai, chỉ chăm chăm đi giết người là được rồi sao?”

Môn chủ thờ dài: “Trước đây muội không bao giờ hỏi mấy câu hỏi vô vị này, điều chúng ta cần làm từ trước tới giờ là hoàn thành yêu cầu của người ủy thác, nhận tiền rồi ẩn thân là xong chuyện — muội đừng dây tranh luận đúng sai với ta, thật ra chỉ vì trong lòng muội mong muốn Tinh thân vương sống sót mà thôi, phải không?”

Nghe hấn hỏi vậy, nàng không biết nói gì mà chống đỡ, đứng đó vân vò vạt áo một lúc lâu cũng chỉ lúng túng đáp: “Xin lỗi môn chủ, ý của muội cũng không hoàn toàn là như vậy...”

“Vậy ta hỏi muội, nếu ta muốn cưới muội, muội có đồng ý không?”

“...” Dù trước đây đã nghe Tiểu Bạch, Thương Thuật nói bóng nói gió rất nhiều lần rồi, nhưng khi nghe chính miệng môn chủ hỏi ra mấy lời này, Diệp Đan vẫn cảm thấy mức độ sợ hãi có thể tương đương với mức sét đánh ngang tai.

Cười, chân chân thực thực muốn cười nàng đấy!!!

Thập Tứ cũng đã từng nói sẽ chuẩn bị sinh lễ cho nàng, nhưng cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng coi là thật, chỉ nghĩ đó là đùa vui mà thôi, vì nàng hiểu bản thân mình chỉ coi Thập Tứ như huynh đệ — hoặc là tỷ muội. Nhưng môn chủ thì khác, bốn năm nay nàng nhờ vào huynh ấy quan tâm chăm sóc, biết rằng dù huynh ấy mắng mỏ mình cũng xuất phát từ sự chiều chuộng mà thôi, huynh ấy thật sự đối xử tốt với mình.

Nếu là trước đây, ngay cả chính nàng cũng không giải thích rõ được rốt cuộc tình cảm của nàng dành cho môn chủ là tình cảm gì, nhưng hiện giờ, rốt cuộc nàng cũng hiểu rõ hơn rất nhiều, vì trong sinh mệnh của nàng đã xuất hiện Bùi Tĩnh Uyên.

Thế nên, nàng mới cảm thấy có lỗi với môn chủ.

“Nhưng mà môn chủ, trong lòng muội, vị trí của huynh... giống phụ thân hơn!”

Cơ thể cao to của môn chủ chợt nghiêng ngả, hần giận dữ đến mức suýt giơ tay đập cho nàng một cái: “Một hiệp khách hào hoa phong nhã đang tuổi thanh niên như ta, mà muội lại nói ta giống cha muội à?”

“...”

“Thôi, bỏ đi, ta biết hiện giờ nói với muội mấy lời này muội cũng không nghe lọt tai được, sau này nói sau vậy.” Hần trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn kiên nhẫn xoa xoa đầu nàng, nhẹ giọng dụ dỗ, “Muội về phòng nghỉ ngơi trước đi, tối ta sẽ sai Thương Thuật đưa chút đồ ăn ngon cho muội. Còn về chuyện Bùi Tĩnh Uyên, muội không cần phải quan tâm nữa.”

Nói cách khác là, chắc chắn Bùi Tĩnh Uyên vẫn sẽ chết, chẳng qua chỉ đổi một thành viên khác của Huyền Y môn tới chấp hành mà thôi.

Sự nỗ lực của nàng cuối cùng cũng không có kết quả, dù sao, chỉ với một mình nàng thì không thể nào xoay chuyển cục diện được.

Diệp Đan chán nản quay người chậm rãi bước ra khỏi chính sảnh, không thèm nói thêm một câu nào. Vì không quay đầu lại, nên nàng vẫn không nhìn thấy, đôi mắt sâu như biển cả của môn chủ giấu dưới lớp mặt nạ bạc kia chợt tỏa ra những tia sáng u ám, giống như vừa quyết định một chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhảy Xe Bò Đi Đé Đô.

Diệp Đan cảm nhận rõ rệt rằng mình đang bị giam lỏng.

Hàng ngày, Thương Thuật đều đúng giờ đưa cơm nước đến, từ hoa quả, kẹo mứt đến các loại đồ ăn vặt, ngay cả nước trà cũng đều mới được pha, chỉ nhất quyết không cho nàng tùy tiện ra ngoài. Trục giác nói cho nàng biết, không có gì lạ mới là lạ!!!

Vận bất đắc dĩ, nàng không thể làm gì khác ngoài việc vận dụng bộ não không mấy nhanh nhạy của mình để ra sức nói mấy câu sáo rỗng. Dù đối diện là người đàn ông mặt đơ được Huyền Y môn công nhận là thông minh chỉ sau môn chủ, thì cũng phải thử một chút mới biết được chứ.

“À, Thương Thuật ca?”

“Nói!”

Diệp Đan nhìn một lúc lâu, nhiều lần muốn nói là thôi, cuối cùng ngập ngừng nói: “Huynh có đói không, ngồi xuống ăn cùng muội đi?”

Hình như Thương Thuật khẽ nín cười với nàng, dù rằng ranh giới giữa cười và không cười của y là cực kỳ mơ hồ, cùng lắm cũng chỉ khe khẽ nhếch môi lên một chút mà thôi: “Không đói.”

Hai chữ vô cùng đơn giản lập tức dội cho nàng một gáo nước lạnh.

“Không đói cũng không sao, trò chuyện với muội một chút cũng được.” Diệp Đan càng đánh càng hăng, không ngừng cố gắng: “Huynh thấy đấy, chúng ta bao nhiêu lâu rồi không gặp nhau, muội cũng rất nhớ huynh.”

“Rõ ràng hôm trước còn ngồi ăn điểm tâm dưới tán cây, trí nhớ của muội suy giảm nhiều rồi đấy!” Thương Thuật bình tĩnh đáp, “Hay là muội muốn biểu lộ rằng một ngày không gặp như cách ba thu?”

Diệp Đan thuộc loại người nếu cho bậc thang nàng sẽ lập tức bước xuống, nghe vậy liền vội vàng gạt đầu như gà mổ thóc: “Đúng thế đúng thế, muội ấy

à, một ngày không gặp huynh như cách cả ba mươi mùa thu ấy!”

Nhưng thực tế chứng minh rằng, người lương thiện chính trực như Thương Thuật hoàn toàn không trúng chiêu này của nàng: “Đừng có nói mấy câu lời một đằng ý một nẻo với ta, có Thập Tứ tranh cướp muội với môn chủ là đủ rồi, ta không muốn dây vào mớ bòng bong đó đâu!”

“...” Có phải vị ca ca này hiểu lầm gì không? “Thương Thuật ca, huynh đừng nghĩ nhiều quá, ta không hề nảy sinh suy nghĩ gì không an phận đối với huynh cả, dù sao, ta cũng không muốn sau này sinh con ra cũng có bộ mặt đờ như huynh.” Kết quả là... lại bất cần nói hết mấy lời thực lòng ra.

Thương Thuật cũng đã quen với kiểu không đầu không não này của nàng nên không chấp nhặt, ngược lại chỉ thông thả hỏi: “Vậy muội nảy sinh suy nghĩ không an phận với ai? Nói nghe xem nào.”

“... Chẳng có ai cả, muội còn chưa tới tuổi yêu đương mà, giờ muội chỉ muốn toàn tâm toàn ý rèn luyện bản lĩnh cho thật tốt để làm rạng danh Huyền Y môn mà thôi.”

Trước đây Diệp Đan thực sự không biết thì ra mình nói láo cũng giỏi như vậy, hơn nữa, mặt còn không biến sắc, xem ra, khi bị đẩy đến bước đường cùng, thực sự có thể kích thích khả năng tiềm ẩn bộc phát.

Không ngờ, Thương Thuật lại không phản bác nàng, chỉ uống cạn cốc nước trà xanh trước mặt, sau đó buông một câu: “Đêm nay Tiểu Bạch sẽ lên đường đi Đế Đô chấp hành nhiệm vụ, chờ hần quay lại, có lẽ môn chủ sẽ bắt đầu chuẩn bị sinh lễ cho muội.” Sau đó, y thần nhiên ngênh ngang bước đi, chỉ để lại mình Diệp Đan tròn trĩnh mắt sững sờ ngồi trong phòng.

Nàng không nghe nhầm chứ? Đêm nay Tiểu Bạch sẽ khởi hành sao? Còn về chuyện rút cuộc y đi Đế Đô làm gì, thì ngay cả kẻ ngốc cũng có thể đoán được, đương nhiên là đi ám sát Bùi Tĩnh Uyên rồi!

Dù sao Tiểu Bạch cũng là sát thủ vàng của Huyền Y môn, nghe nói bao nhiêu năm chấp hành nhiệm vụ chưa từng thất bại bao giờ. Nếu lần này môn chủ chọn y đi làm nhiệm vụ, thì tám chín phần là Bùi Tĩnh Uyên sẽ không chạy thoát.

Điều này cũng có nghĩa rằng, lần trước nàng và Bùi Tĩnh Uyên gặp nhau ở ngoài thiên lao, cũng là lần cuối cùng.

Nghĩ đã thấy nổi da gà.

Nàng ngồi bên bàn, đột nhiên rắc một tiếng, dùng hàm răng nhỏ nhỏ xinh xinh cắn đôi chiếc đùi gà thành hai nửa, sau đó phun nửa khúc xương xuống bàn một cách rất thô bạo.

“Kệ đi, dù sau này môn chủ có muốn trừ sạch tiền thưởng của ta, ta cũng phải đi chuyến này!”

Nhớ lần đó hỏa hoạn ở Vương phủ, suýt nữa nàng chôn thân trong biển lửa, nhờ Bùi Tĩnh Uyên bất chấp nguy hiểm xông vào, bới đồng xà nhà cháy, ôm nàng ra ngoài. Tuy nàng hơi ngốc thật, nhưng cũng không đến mức ngu si đần độn, nàng có thể cảm nhận được mọi hành động của Bùi Tĩnh Uyên đều là chân thật.

Nói thẳng ra, hần đối xử tốt với nàng cũng không phải là vì nhất thời nổi hứng, hưởng chi, hần cũng không cần phải nổi hứng với một thích khách như nàng, nếu không tin tưởng, thì lúc trước giết quách nàng đi là xong chuyện rồi.

Coi như lần này nàng đi trả ơn cho hần vậy, hần bảo vệ nàng bao nhiêu lần rồi, hôm nay cũng để cho hần nhìn thấy năng lực của nàng chứ.

Đã hạ quyết tâm, Diệp Đan liền lấy từ trong tủ quần áo ra một bộ y phục đàn ông đã lâu không mặc, thay xong liền búi gọn mái tóc dài lên, rồi xoay người nhìn vào gương, chà, nhìn cũng giống mấy thành viên cấp thấp chạy việc vặt trong Huyền Y môn ra phết — mặc thể này ra ngoài, chắc tỷ lệ bị nhận ra sẽ càng ít hơn nhỉ?

Ngoài cửa luôn có người đi qua đi lại, còn có thể đụng phải Thương Thuật và Thập Tứ nữa. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, cắt kỹ cây đoản đao mới cướp được từ tay Thương Thuật, sau đó he hé cửa sổ lên nhảy ra ngoài.

Lúc này bóng đêm đã phủ xuống, mấy gốc cây đại thụ ngoài cửa sổ cũng vừa vẫy che khuất được thân hình nhỏ xinh của nàng. Nàng nín thở tập trung chờ đợi, ánh mắt chăm chú không chớp mắt nhìn về phía xa, cho đến khi nhìn thấy một bóng đen mạnh mẽ lao lên tường như gió, mới không khỏi hít một hơi lạnh.

Quả nhiên là Tiểu Bạch, chắc hần y rời khỏi môn để chấp hành nhiệm vụ.

Nàng cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh, sau khi tin chắc không có ai chú ý tới mình, mới cầm tay áo che mặt, đóng giả thành viên bình thường đi ngang qua đường, đưa chân bước càng ngày càng nhanh đuổi theo hướng Tiểu Bạch vừa rời khỏi.

Nếu lúc này có ai đó nhìn thấy chưa biết chừng sẽ nghĩ chẳng lẽ tổng bộ Huyền Y môn có trộm lên vào.

Xét một cách nghiêm túc, thì muốn chạy trốn khỏi Huyền Y môn cũng không khó, nhưng muốn bám đuôi Tiểu Bạch thì khó như lên trời.

Diệp Đan quên mất một điểm, Tiểu Bạch có thể chọn một con ngựa tốt của Huyền Y môn để chạy lên Đế Đô, còn nàng thì không. Nàng là lén lút trốn đi, nên chỉ có thể thi triển khinh công vụng về của mình đuổi theo phía sau, đồng thời còn phải đề phòng không để đối phương phát hiện. Cảm giác chua xót thể này, thực sự không thể nói rõ thành lời.

Cuối cùng, nàng thực sự không chạy nổi nữa, thấy kế hoạch truy đuổi Tiểu Bạch tan biến thành bọt nước, nàng liền cắn răng dậm chân một cái, thẳng tay ngăn cản một chiếc xe ngựa phủ cỏ khô, tung người bay lên.

“Đi đâu?”

Phu xe sợ hãi liếc cây đoản đao đang gác vào cổ mình, giọng nói run rẩy như sắp khóc: “Đi... Đi Đế đô ạ...”

“Tuyệt vời!” Diệp Đan vui mừng nói: “Ta cho ngươi tiền, ngươi có thể chở ta một đoạn không? Càng nhanh càng tốt!”

“Có... có thể...”

“Cảm ơn người!”

Phu xe chỉ cảm thấy vì nàng quá kích động nên tay dùng sức một chút, lưỡi dao kề sát vào cổ mát lạnh, nhất thời khóc lên thành tiếng: “Không cần tiền cũng được, van xin tổ tông, ngài lấy đao ra trước đi!”

“... Ồ, xin lỗi nhé!”

Sau đó, chặng đường này đều trôi qua trong những tiếng than thở oán giận của Diệp Đan như: “Mau mau mau lên, chậm quá đi mất!”, “Cứ thế này bao giờ mới đến Đế Đô chứ?”, “Cái xe bò này của người thua xa xe ngựa”...

Phu xe thực sự rất muốn ngửa mặt lên trời gào thét to: Tôi chỉ kéo xe bò chở cỏ thôi mà, đừng gây áp lực quá lớn cho nó nữa, bò cũng có tôn nghiêm mà!

Điều đáng mừng duy nhất là, phu xe nói mình biết lối tắt đi đến Đế Đô, thế nên hai người cũng rút ngắn được một đoạn đường, điều này khiến trong lòng Diệp Đan thoải mái hơn một chút, ít ra cũng có hy vọng đến nơi sớm hơn Tiểu Bạch.

Chỉ cần nàng có thể báo sớm cho Bùi Tĩnh Uyên, Bùi Tĩnh Uyên sẽ có thể tránh được kiếp nạn này.

“Đây là số tiền ta đã nói, ta chỉ có chút tiền đó thôi, còn mấy đồng này phải để đệm bụng nữa... Làm phiền ông quá!”

Phu xe xoa vết máu đã đóng vảy trên cổ, khóc không ra nước mắt, thật sự không có tâm trạng nào mà nghe nàng lầu bàu: “Là vinh dự của ta, xin ngài mau đi đi đừng chậm trễ nữa!” Nói xong, ông ta trả bạc lại rồi đánh xe bò chạy biến mất, để lại mình Diệp Đan đứng ngẩn ngẩn ngơ ngơ... Minh đáng sợ thế cơ à?

Nàng đứng tại chỗ nhìn quanh một lát, cuối cùng mua cái bánh bao ở tiệm gần đó, vừa đi vừa gặm, nghĩ xem bây giờ có nên đi phủ Tĩnh vương mật báo hay không. Nhưng khéo làm sao, vốn chỉ định ngửa cổ vận may cái cho đỡ mỏi, ai ngờ vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấy ngay một vị thanh niên áo trắng đang ngồi dựa vào lan can trên tầng hai một lầu điểm.

Ôi trời, không ngờ lại phát hiện ra Tiểu Bạch ở ngay đây, trời cũng giúp nàng mà!!!

Diệp Đan nuốt nửa thì nhảy dựng lên ngay bên đường, may mà kịp nhớ ra là hiện giờ mình không thể để Tiểu Bạch chú ý được, nên vội vàng nhét nửa chiếc bánh bao còn lại vào trong miệng, dựng thẳng cổ áo lên lặng lẽ trốn vào trong góc kín đáo, rướn người ra quan sát động tĩnh trên lầu.

Theo tình hình hiện giờ, thì muốn thuyết phục Tiểu Bạch từ bỏ chuyện ám sát là hoàn toàn không thể, ai bảo tên kia là người ủng hộ trung thành của môn chủ chứ! Có điều, nếu đã xác định huynh ấy vẫn chưa tới phủ Tĩnh vương mà vẫn an nhàn lười biếng ngồi đây, chứng tỏ nàng vẫn còn cơ hội rất lớn, chạy trước một bước tới đó thì hơn!

Chỉ tiếc rằng cuối cùng nàng vẫn đánh giá quá cao mức độ may mắn của mình. Trên thực tế, cho tới ngày hôm nay, chưa từng có lần nào mà nàng có thể hoàn thành thành công kế hoạch của mình. Ngay vào khoảnh khắc nàng đang muốn quay người chạy đi, phía sau lưng trống rỗng chợt vuron ra một bàn tay to túm lấy nàng kéo mạnh vào trong con hẻm nhỏ.

“A a... khôn kiếp!”

Về lý thuyết, thì dù Diệp Đan sợ hãi đến mức nào cũng là người đã từng luyện võ, mấy người đàn ông bình thường chắc chắn không thể đến gần nàng. Nhưng vấn đề là người này cao cường hơn nàng không chỉ một cấp, thấy nàng giẫy dụa liên tục, liền thẳng tay quăng luôn nàng xuống đất.

“Nha đầu chết tiệt này, lâu không gặp mà càng ngày càng lớn lút lút, mất hết cả thể diện của vi sư.”

Vừa nghe tiếng xưng hô “vi sư” này, đầu óc Diệp Đan chợt tỉnh táo hẳn, nàng cũng không bận tâm đến chuyện mặt mình có dính đầy bùn đất hay không, vội vàng quay đầu nhìn về phía đối phương.

Người đàn ông mặc thanh sam sáng màu đang neoh mắt nhìn nàng, khuôn mặt vẫn anh tuấn, cơ thể vẫn trắng kiện như trước, hoàn toàn không có chút dấu vết gì của năm tháng, nụ cười đầy vẻ trêu chọc vẫn treo trên môi như bao nhiêu năm qua — tóm lại, là người đàn ông vô tâm không tìm không phải đều như thế cả.

“Sư... sư phụ.”

Vị vừa xuất hiện này chính là sư phụ Đoàn Mặc Hành của nàng, vị đại hiệp trung niên tuấn lãng phóng khoáng đã nuôi nàng đến 14 tuổi rồi thẳng tay vứt bỏ nàng kia.

“Ôi chà, vẫn còn nhớ vi sư cơ à?” Ông nhẹ nhàng nàng ra, đứng thẳng người lên, nói, “Ta cứ tưởng con đã sớm quên vi sư rồi cơ.”

Ông vẫn luôn như vậy, xuất quỷ nhập thần đã đành, lại còn thích gây khó dễ cho nàng, rõ ràng là ức hiếp nàng vì nàng không thông minh đây mà. Diệp Đan ầm ức bĩu môi: “Làm gì có ai làm sư phụ mà như người chứ. Trước đây nhất thời hứng khởi liền ép con xuất sư, giờ lại vô duyên vô cớ đến quấy rầy chuyện chính sự của con.”

“Con mà lo được cái chính sự quái quỷ gì? Con thử nói vi sư nghe xem, làm thích khách mà cũng gọi là chính sự à?”

“...”

“Làm thích khách đã đành, lại còn chơi trò một mình chạy trốn ra ngoài bám đuôi, sao hử, lại nghĩ ra ý đồ xấu xa nào à?”

Diệp Đan cảm thấy cả sống lưng tê dại, nàng chợt nhận ra, từ nhỏ đến giờ, đúng là không có bất cứ chuyện gì mà nàng có thể qua mắt được sư phụ nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Sư Đồ Tương Phùng Nổi Phong Ba

Từ nhỏ Diệp Đan đã không cha không mẹ, nói cách khác, Đoàn Mặc Hành cũng không khác gì cha ruột của nàng, mà nếu đã là cha ruột, thì làm sao không hiểu rõ khuê nữ nhà mình chứ.

Đừng tưởng rằng ông chỉ lo du sơn ngoạn thủy không lo chính sự, thực ra, ông không hề bỏ lỡ chút hành tung nào của nàng cả.

“Ngay cả tổ chức nguy hiểm như Huyền Y môn mà con cũng dám vào, vi sư thấy con chán sống rồi.”

“... Sư phụ, chỉ vì lúc đó con nghèo phát điên rồi.” Diệp Đan thật thà, “Người chẳng thêm bận tâm đến tình cảm thầy trò gì cả, nói đuổi con là đuổi thẳng cổ ra khỏi nhà luôn, còn chẳng cho con chút tiền phòng thân, không còn cách nào khác nên con mới đành phải ra hạ sách này thôi.”

Đoàn Mặc Hành giận dữ nói: “Điều này có thể trách được vi sư sao? Nếu vi sư có tiền chẳng lẽ còn không cho con? Con nhóc vô lương tâm này, con có biết trên đường hành tẩu, vi sư muốn ăn bữa cơm cũng phải dựa vào việc bán rẻ nhan sắc không?”

Diệp Đan thực sự muốn đập bàn vì sự vô liêm sỉ của ông: “Sư phụ, chuyện này là chuyện đáng kiêu ngạo lắm sao? Sao người không nói to nữa lên cho người ta nghe thấy đi?”

“...” Đoàn Mặc Hành đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cố lườm nàng một cái, “Bớt nói nhảm đi, ý chí của vi sư ở khắp bốn biển, để ý làm gì mấy tiểu tiết đó? Bây giờ vấn đề cần suy nghĩ là chuyện của con kia.”

“Con có vấn đề gì đâu, con sắp trở thành một thích khách ưu tú rồi.” Cố nói trái lương tâm.

Đoàn Mặc Hành tóm lấy vai nàng lắc như lá bay trong gió thu: “Vi sư còn không biết con thế nào sao? Cái gì mà thích khách ưu tú chứ, con không tóm chân đồng đội kéo lại đã là may lắm rồi!”

“... Con có cần chân người ta, chẳng phải cũng là do người dạy sao?” Diệp Đan cao giọng kháng nghị, “Sư phụ, người đừng cản đường con, chờ con làm xong chuyện này sẽ quay lại mời người uống rượu!”

“Con mời ta uống rượu á? Trong túi chỉ có hai đồng tiền, mua nước gạo còn không đủ.” Vừa rồi khi đẩy nàng ngã xuống đất, ông cũng đã lần mò biết hết rồi.

Diệp Đan bó tay: “Sư phụ, người là hiệp khách, đừng có lấy bệnh của đám đạo tặc được không?”

“Chuyện gì cũng nên biết một chút thì cuộc sống mới thoải mái được.” Đoàn Mặc Hành cười u ám, “Đừng cố chống cự nữa, tiểu Đan, vi sư đã có thể ngăn con ở đây, thì chắc chắn sẽ không để cho con tiếp tục làm xằng làm bậy nữa — vi sư cảm thấy, vẫn nên trói chặt con bên cạnh mình là yên tâm nhất.”

“Con có phải là thất lung của người đâu mà đòi buộc bên cạnh chứ.”

Dù nói rất to tiếng, nhưng thực ra Diệp Đan đang rất chột dạ, dù sao, sư phụ nhà mình thần thông quảng đại, chuyện gì cũng hiểu cũng biết, chút toan tính

nhỏ nhỏ kia của nàng căn bản không giấu được ông.

Đoàn Mặc Hành khẽ nhướn đôi mày kiếm: “Vậy con thử nói ta nghe xem, vì sao theo dõi tên tiểu tử mặc đồ trắng không đứng đắn kia?”

“...”

“Con giữ im lặng cũng chẳng sao, để vì sư trả lời thay con vậy, là vì muốn ngăn cản y đi chấp hành nhiệm vụ ám sát chứ gì?”

Diệp Đan cảm thấy lòng tự sau lưng mình đều dựng lên hết, nhất thời nói năng cũng không mạch lạc nữa: “Sư phụ, người lại quan tâm mấy chuyện không đâu... Rõ ràng là con muốn bảo vệ an toàn cho huynh ấy, môn chủ đã nói rồi, nam nữ phối hợp làm việc sẽ đỡ mệt...”

“Thôi đi, chuyện lúc trước con đi phủ Tĩnh vương, ta cũng biết rồi.”

Một kích trí mạng.

Diệp Đan nhận thức sâu sắc rằng, dù mình có xuất sư, thì mãi mãi cũng không thoát được khỏi bàn tay của sư phụ, thậm chí người còn có thể vừa du ngoạn bốn phương vừa tìm hiểu hành tung của nàng, đúng là yêu quái!

“Ồi, sư phụ, thôi con nói thật với ngài vậy, đúng là con rất vô dụng, lần trước ám sát Tĩnh thân vương không thành công, nên lần này mới đi hỗ trợ đây này.” Cố gắng giả chết.

Đoàn Mặc Hành chăm chú quan sát sắc mặt kỳ quái của nàng, một lát sau mới thở dài thườn thượt rất khoa trương: “Không biết nói dối thì đừng miễn cưỡng chính mình, diễn xuất vụng về thế này, thực sự khiến vi sư không thể nhìn nổi.”

“...”

“Với tính cách của con, cũng chẳng đến mức vừa thất bại một lần đã cảm thấy vô cùng mất mặt, hơn nữa, vi sư hoàn toàn có lý do để tin chắc rằng, lần này môn chủ của con sẽ lựa chọn thích khách ưu tú nhất, thêm con chỉ tổ vướng chân mà thôi.” Ông hoàn toàn không thèm nhìn tới ánh mắt ai oán của nàng, tiếp tục phân tích rõ ràng, “Như vậy, vì sao con còn kiên quyết quay lại Đế Đô một chuyến chứ? Cách giải thích duy nhất đó là, không phải con lo lắng cho bằng hữu của mình, mà là lo lắng cho đối tượng ám sát phải không?”

Vốn đã bị dồn vào tình thế cực kỳ đuối lý, nhưng Diệp Đan vẫn kiên trì phản bác: “Ai bảo thế? Con lo lắng cho Tĩnh thân vương làm gì, con có bị bệnh đâu?”

Nhưng Đoàn Mặc Hành đã sớm nhìn thấu tất cả, nghe vậy chỉ hừ một tiếng: “Bệnh tương tư chứ gì? Lúc trước đi tới phủ Tĩnh vương chấp hành nhiệm vụ, kết quả là đã không thành công thì chớ, còn bị đối phương chiều hàng, đây không phải là hai bên này sinh tình cảm, thì còn là gì nữa?”

Nàng khóc không ra nước mắt: “Sư phụ, người đâu cần phải nói rõ ràng như vậy chứ?”

“Con còn dám trách vi sư à? Chỉ với ý chí yếu ớt này của con, thì môn chủ con có giết con cũng không oan.”

“...” Xin hỏi, vị này là sư phụ của nàng thật sao? Có sư phụ nhà ai quá đáng như thế sao?!

Đoàn Mặc Hành tiếp tục bỏ qua ánh mắt lên án của nàng, ngược lại không nói không rằng vác nàng lên vai, sai bước đi về phía tửu điểm chỗ Tiểu Bạch đng ngồi, nói như chém đinh chặt sắt: “Đi qua chào hỏi người mà con gọi là bằng hữu kia một tiếng đi, chúc y hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, sau đó báo luôn cho y biết tin con sẽ rời khỏi Huyền Y môn nữa.”

Dây thần kinh toàn thân Diệp Đan chợt căng lên, lúc này, cũng không cần bận tâm tình hình hiện giờ là thế nào, liều mạng phản kháng đám trước đáp sau ngay trước mặt mọi người.

“Con không đi, con không đi! Khó khăn lắm con mới bám theo Tiểu Bạch đến được đây, còn ngồi cả xe bò nữa, không muốn sắp thành rồi lại hồng như thế đâu!”

“Ồ, còn ngồi xe bò cơ à?!” Đoàn Mặc Hành dễ dàng bỏ qua trọng điểm, “Thảo nào mùi trên người con kỳ cục như vậy, vi sư còn tưởng bao nhiêu lâu rồi con chưa tắm chứ.”

“... Người còn ép nữa, con sẽ phản bội sư môn đấy!”

Đoàn Mặc Hành có ngu mới đi tin câu nói hờn dỗi này của nàng, lập tức coi như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, còn cười vui vẻ, phân phó: “Hâm nóng một bầu rượu thêm hai phần điểm tâm đưa lên trên lầu”, sau đó vui vẻ bay lên lầu trong ánh mắt kinh ngạc của tiểu nhị.

Diệp Đan bị vất ngang trên vai ông, cảm giác như máu dồn hết xuống đỉnh đầu, đến lúc mặt đỏ tía tai, nàng mới cố gắng nhướn cổ lên ghé sát vào tai ông, hung dữ nói: “Sư phụ, vừa rồi người vừa nói người không có tiền cơ mà?”

“Đó là lúc trước, gần đây vi sư ít nhiều gì cũng để dành được chút bạc, vừa vặn để cho con hưởng lợi.”

“Chẳng lẽ con còn phải cảm ơn người nữa à?”

“Chúng ta là thầy trò mà, con cứ thoải mái nhận là được rồi, không cần phải khóc bù lu bù loa, càng không cần phải quỳ xuống tạ ơn đâu.”

“...” Diệp Đan cảm thấy cứ tiếp tục nói chuyện với ông như thế này, sớm muộn gì nàng cũng điên trước. Cho nên, nàng từ bỏ chính sách dụ dỗ, thẳng tay áp dụng phương thức đơn giản mà thô bạo, “Con không cần biết người có bao nhiêu tiền, ai thêm một bữa cơm của người chứ. Người thả con xuống!”

“Không thả.”

“Nếu người không thả, con sẽ hét lên kêu sàm sỡ đấy!”

Đoàn Mặc Hành bình tĩnh hất cằm nói: “Con hét đi, đối diện chính là tên tiểu thích khách kia kia.”

Diệp Đan lập tức im bặt, mặc dù cũng đã muộn rồi.

Dường như để phối hợp với Đoàn Mặc Hành, đúng lúc đó Tiểu Bạch cũng quay sang như có linh cảm gì, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía hai người đang ngồi — có thể đoán được, nếu nhìn thấy Diệp Đan, hậu quả tiếp theo sẽ diễn ra đến mức nào.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tiềm lực của Diệp Đan rốt cuộc cũng bị kích phát.

Sống gần 18 năm nay, chưa bao giờ nàng dừng cảm, nhanh trí như bây giờ. Nàng quay phắt đầu đi, cố gắng cắn một miếng to vào tay Đoàn Mặc Hành, sau đó thừa cơ ông bị đau liền tung người nhảy thẳng lên, mở rộng hai tay ôm chặt lấy ông, thuận thế vùi mặt vào ngực ông, nói thế nào cũng không chịu buông tay.

Dù là ai nhìn vào cũng đều nghĩ đây là hình ảnh chàng chàng thiếp thiếp vô cùng kiều diễm, lại thêm dáng vóc của Đoàn Mặc Hành vốn anh tuấn phóng khoáng không thua lúc trẻ, nên màn kịch này càng chân thật hơn.

Có điều, thật ra lúc này hai thầy trò đang nói chuyện như sau —

“Nghiệt đồ!!! Thanh danh cả một đời của vi sư đều bị con đạp nát hết rồi!”

“Vội thái độ già mà thiếu đứng đắn này của sư phụ, thì làm gì có thanh danh gì chứ?”

“... Coi chừng vi sư đuổi con ra khỏi cửa đấy!”

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, người đuổi con luôn bây giờ đi!”

“Con buông vi sư ra trước đã!”

“Con không buông, trừ khi người hứa với con sẽ không hành động bừa bãi nữa!”

“...”

Tiểu Bạch rất khó chịu với hành vi ngang nhiên thân thiết trước bàn dân thiên hạ như thế này, lập tức quay đi nhìn xuống đường, không thèm để ý nữa.

Cho đến khi tin chắc đối phương không còn chú ý tới mình, Diệp Đan mới hậm hực nhảy từ trên người Đoàn Mặc Hành xuống, đi tới chiếc bàn ở sâu trong góc, gục đầu xuống bàn bất động.

Đoàn Mặc Hành thoải mái vui vẻ tự rót rượu tự uống, đồng thời vẫn còn phân tâm ra nói mấy câu dạy dỗ nàng: “Không nghe lời khuyên của sư phụ, sau này chỉ tổ thiệt thòi trong cuộc sống thôi.”

“Thật sự không muốn nghe một vị sư phụ cường ép đồ đệ xuất sư nói ra mấy câu thế này.”

“Con thì biết cái gì, vi sư muốn cho con tích lũy thêm kinh nghiệm thôi.”

“Vậy xin sư phụ cho phép con tích lũy kinh nghiệm tiếp đi. Người cứ từ từ uống, con đi trước... Ui da!” Kết quả là vừa đứng dậy đã bị Đoàn Mặc Hành ngăn chân một cái, cảm đập thẳng xuống cạnh bàn, đau suýt chảy cả nước mắt.

Đoàn Mặc Hành thánh thoi nhìn nàng: “Con đang ở tuổi tương tư, gặp một vị Vương gia có ngoại hình khá khảm nên động lòng cũng là chuyện hết sức bình thường, vi sư có thể hiểu được.”

Diệp Đan như nhìn thấy chút hy vọng le lói, hỏi: “Vậy ý sư phụ là...”

“Hiểu thì hiểu, nhưng không thể đồng tình.”

“...” Một xô nước đá dội thẳng vào tim.

“Con định nói với vi sư rằng, mấy lời đồn kia chỉ là lời đồn thôi, Tình thân vương cũng không hoang dâm vô đạo như muôn dân xì xào chứ gì?” Đoàn Mặc Hành như cười như không, “Nhưng đó không phải trọng điểm mà vi sư chú ý, vi sư không cần biết nhân phẩm của hần xấu hay tốt, chỉ cần hần là

người của Hoàng tộc, thì tuyệt đối không được.”

Mấy chữ cuối cùng vang lên rất khí phách.

Diệp Đan uất ức không hiểu: “Sao sư phụ lại kỳ thị người Hoàng tộc như thế chứ? Chẳng lẽ người từng bị tổn thương sao?”

“Có đồ đệ nào nói móc sư phụ như con không hả?” Sắc mặt Đoàn Mặc Hành hơi trầm xuống, lập tức gõ đũa vào đầu nàng, “Vi sư chỉ muốn cho con biết rằng, giang hồ và triều đình là hai thế giới tách biệt, đừng tự chuốc lấy phiền phức cho mình.”

Nàng càng suy nghĩ càng cảm thấy mấy lời này còn có ẩn ý khác, nhưng lại không tiện hỏi tiếp, đành gật đầu cho qua: “Vâng vâng vâng, dù người nói đều là đúng, nhưng chuyện đó đâu liên quan gì đến chuyện con cứu người chứ? Con là người thấy chuyện bất bình rút đao tương trợ mà!”

“Con rút đao ra không tự hại mình là tốt lắm rồi, nói gì đến chuyện tương trợ người khác?”

Diệp Đan tức tối suy tư tới nỗi lao tới cắn cho ông một cái, ai ngờ liếc nhìn về phía bàn Tiểu Bạch lại thấy y như đang muốn tính tiền rồi đi, tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn, vội vội vàng vàng định bám theo sau, nhưng lại xui xẻo bị Đoàn Mặc Hành túm lại lần nữa.

“... Sư phụ, người đừng phá rồi con nữa được không!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Một Chữ Tình Khó Mà Nói Rõ.

Chắc hẳn Tiểu Bạch chờ đêm xuống mới động thủ, nên cả ngày y chỉ dạo chơi trong Đế Đô, ăn uống no say lại lượn một vòng thanh lâu, sau đó đi ra tiệm rèn nhìn nhìn ngó ngó trong vòng vây của các cô nương thanh lâu. Ra khỏi tiệm rèn hẳn lại sang tiệm đồ sứ, rồi khỏi tiệm đồ sứ lại chạy sang tiệm sơn phấn...

Ồ, khi thật, một đại nam nhân như y vào tiệm sơn phấn làm gì? Chẳng lẽ bị lây bệnh của Thập Tứ?

Nội tâm Diệp Đan như sụp đổ, so với vẻ ung dung thoải mái của Tiểu Bạch, thì nàng bây giờ thật chẳng khác gì chó — mà trong việc này, phần lớn nguyên nhân đều phát ra từ sư phụ Đoàn Mặc Hành nhà mình.

Nàng bám theo Tiểu Bạch, Đoàn Mặc Hành bám theo nàng, trong lúc này, nàng không chỉ phải thời thời khắc khắc bám sát hướng đi của Tiểu Bạch, còn phải kiên cường kháng cự Đoàn Mặc Hành để tránh bị ông bắt đi.

Thù gì oán gì đến nỗi này chứ?!

“Sư phụ, người nghỉ một lát được không?”

“Vi sư không mệt!” Đoàn Mặc Hành nhàn nhã thoải mái nhìn nàng, vẻ mặt như viết một hàng chữ lớn “Chờ con không chạy nổi nữa, vi sư sẽ khiêng con đi” vậy.

Diệp Đan phấn uất mím môi: “Chúng ta có thể trò chuyện một cách bình thường được không? Bình tĩnh hòa nhã thương lượng điều kiện không được sao?”

“Được chứ, vậy con muốn điều kiện gì?”

“... Ví dụ như con đảm bảo cứu người xong con sẽ ngoan ngoãn đi theo sư phụ?” Nói xong, thấy Đoàn Mặc Hành chẳng mảy may động lòng, nàng lại hạ quyết tâm bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa con cũng sẽ đồng ý về chuyện rời khỏi Huyền Y môn, quay về con sẽ gặp môn chủ để lấy tiền lương — hy vọng huynh ấy sẽ không vì chuyện này mà trừ tiền thưởng của con.”

Đoàn Mặc Hành mỉm cười hỏi ngược lại: “Con nghĩ vi sư sẽ tin sao?”

“Con nói thật mà!”

“Có lẽ giây phút này con nói thật, nhưng một khắc sau thì khó mà chắc chắn được.” Ông thủng thẳng trả lời, “Tình cảm có thể khiến con người ta mù mịt đầu óc, vi sư dám chắc rằng con chỉ vừa gặp Tình thân vương sẽ hạ vũ khí đầu hàng ngay — mà ngược lại, dù con muốn rời đi, liệu hẳn có thả cho con đi không?”

Diệp Đan á khẩu, nói quanh co cả ngày trời không ăn thua, nàng quyết định thẳng thắn, túm lấy đai lưng ông, cao giọng nói: “Người nói vậy! Vì sao người phải nghĩ người ta xấu xa như thế chứ? Bùi Tình Uyên bị Hoàng đế vu oan, con làm sao có thể đứng nhìn hắn bị sát hại chứ?”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến con, chết thì chết chứ sao.”

“Sư phụ có lòng thương người chút được không?!”

Đoàn Mặc Hành khẽ hừ một tiếng: “Vi sư thế này gọi là lý trí, xét thấy Tình thân vương có thể sẽ ảnh hưởng đến hạnh phúc sau này của con, vì sư quyết định, nếu bằng hữu của con mà ám sát không thành công, tự vì sư sẽ đi bỏ một đão, đến lúc đó tính vào công của con, con có thể đi gặp lão đại của các con mà lĩnh thưởng.”

“Người dám!!! Ai thêm chút tiền thưởng đó chứ!” Diệp Đan giận dữ quay đi, “Nói chuyện với ông già như sư phụ không thể nào thông được, con cảnh cáo sư phụ đừng có làm loạn, nếu không, con liều mạng với người đấy!!!”

Cách gọi ‘ông già’ khiến Đoàn Mặc Hành cực kỳ khó chịu, ông có một cảm nhận rất sâu sắc như thể cái trắng nhà mình trông bị heo dụi nát vậy, thế nên, ông càng kiên quyết kéo nàng về lại chốn xưa.

“Con đe dọa ai đấy hả? Người ta nói đồ đệ lớn khó giữ trong nhà mà, mới gặp chút chuyện đã chỉ hướng về người ngoài rồi.”

“Vậy người cũng đừng giữ con nữa, để con đi cứu người đi!”

Đoàn Mặc Hành thân nhiên cho nàng ba chữ: “Đừng có mơ!”

“...”

Diệp Đan cảm thấy mình sống thật quá thất bại.

Mặt trời dần lặn về đằng Tây, hành trình du ngoạn Đế Đô của Tiểu Bạch cũng dần đến hồi kết. Y mua một bò y phục mới, ngâm nửa chiếc bánh hoa hồng đi dạo trên đường, tay cầm cương dắt một con ngựa trắng đốm đốm, có vẻ như chuẩn bị chính thức hành động.

So ra thì Diệp Đan thâm hơn nhiều, nàng gặm nửa đầu mẩu bánh mì, khóc không ra nước mắt bị Đoàn Mặc Hành kéo đi, vẫn cố chấp không chịu thôi, hướng ánh mắt truy đuổi tung tích của Tiểu Bạch.

“Đi thôi, đi thôi, giăng co với vi sư cả một ngày trời rồi mà con vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc sao?”

“Con không bỏ cuộc! Đêm nay nếu Bùi Tình Uyên thực sự xảy ra chuyện gì, nửa đời còn lại con sẽ bám lấy sư phụ, sư phụ đừng hy vọng liếc mắt đưa tình với mấy mỹ nhân già của người nữa!!!”

Đoàn Mặc Hành vừa bực vừa buồn cười đập bốp một cái vào đầu nàng: “Ai thêm mấy mụ già đó chứ?! Còn nói lung tung nữa vi sư sẽ đánh con ngất xỉu rồi đưa thẳng về núi đấy.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Tiểu Bạch đã ăn xong miếng bánh hoa hồng cuối cùng, tung người lên ngựa phi đi. Giờ thì Diệp Đan thực sự luống cuống, nhằm lúc Đoàn Mặc Hành không chú ý liền giẫy mạnh ra khỏi sự kim kẹp của ông, chạy cuống cuống đi, không cả quay đầu lại.

Nàng thề, đây là lần nàng chạy nhanh nhất từ trước đến giờ, tinh tú của 10 năm học khinh công bạo phát trong nháy mắt, thế nên Đoàn Mặc Hành nhất thời không đuổi theo. Ông thâm nghĩ, thật ra tiểu đồ đệ nhà mình cũng rất có năng khiếu, có điều trước đây luyện võ không chú tâm mà thôi. Nghĩ vậy, trong lòng ông không khỏi có chút vui mừng.

Nhưng nghĩ đến nguyên nhân khiến tiềm năng của Diệp Đan được kích phát như vậy là vì Bùi Tình Uyên, ông lại vô cùng phẫn nộ, tốc độ cũng tăng gấp mấy lần, cuối cùng túm được Diệp Đan ở ngoài vùng đất hoang vu.

“Bây giờ, ngay lập tức, quay về núi với vi sư.” Giọng nói nghiêm túc không thể nghi ngờ.

Đại khái là người bị dồn vào đường cùng cũng trở nên nóng nảy, Diệp Đan vốn còn đang khom người thở dốc, nghe vậy liền bật thẳng người dậy, đôi mắt to đen lay láy nhìn ông chăm chăm “Sư phụ, người làm thế này thú vị lắm sao? Con không thấy mình sai gì cả!”

“Vi sư làm thế này là vì muốn tốt cho con!”

“Người độc đoán thì có!!!” Đừng tưởng bình thường Diệp Đan mơ mơ hồ hồ không có chính kiến gì, những chạm trúng nọc thì đến chín con bò cũng không kéo lại được, nhất là lần này còn liên quan đến vấn đề tính mạng của Bùi Tình Uyên, “Con đã thiếu ân tình của hân, dù sao cũng phải đáp trả mới không thẹn với lương tâm! Người muốn con nhìn thấy hân bị sát hại, chỉ bằng người giết con đi cho xong.”

Đoàn Mặc Hành nhủ thầm: “Người trong hoàng thất đều mưu mô toan tính, nếu con rơi vào đó thế nào cũng sẽ chịu thiệt, vi sư chỉ muốn quét sạch phiền phức thay con thôi — con thích ai cũng được, nhưng không được thích một Vương gia.”

“Nếu thích ai cũng được, vì sao thích Vương gia lại không được?”

“Hôm nay tuyệt vọng còn hơn sau này không có đường lui.”

Ông nói rất bình tĩnh, nhưng đây về kiên quyết muốn thuyết phục nàng, có điều, Diệp Đan không lọt tai lấy nửa câu, nàng cố hất tay ông ra, nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Sư phụ, người nói thẳng luôn đi, người định giết con, hay để con đi gặp Bùi Tình Uyên. Người đừng có nói cái gì mà đánh con ngất xỉu

đưa về, đưa con về cũng không có tác dụng gì đâu, con vẫn có thể nhảy từ đỉnh núi xuống mà.”

Đoàn Mặc Hành chột quát to: “Nghịch đồ!”

“... Người quát con cũng uống công thôi!”

Lúc này Diệp Đan không còn thiết gì nữa rồi, nàng tính có lẽ Tiểu Bạch đã thành công, nóng ruột như lửa đốt chỉ muốn bay ngay đến phủ Tĩnh vương, làm gì còn tâm trạng mà chọn từ chọn ngữ nữa.

Hai thầy trò trừng trừng nhìn nhau, im lặng giằng co một lúc lâu, đến khi Đoàn Mặc Hành tức xanh mặt, nói: “Tiểu Đan, con đường mình chọn, tương lai, tự mà gánh lấy hậu quả.”

“Vâng.” Trả lời cực kỳ qua quýt.

“Con thực sự thích hấn đến vậy sao?”

“Con không biết rốt cuộc con thích hấn đến mức nào, nhưng con biết mình muốn hấn sống thật tốt. Dù trong mắt tất cả mọi người, hấn chỉ là một Vương gia ngu ngốc chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng ít nhất trong mắt con, hấn là người đàn ông tốt.”

Đoàn Mặc Hành ngẩn người, trong khoảnh khắc đó, ông chột nhớ tới từ rất lâu trước đây, có người cũng từng nói như vậy.

— Dù huynh chỉ là một hiệp khách giang hồ phong trần, đối với ta, cũng chỉ là người mà ta nguyện sẽ ở bên đến răng long đầu bạc mà thôi.

Hình như, đúng là đã qua lâu lắm rồi, lâu đến mức bị thời gian vùi chôn hết những dấu vết năm xưa rồi. . .

“Sư phụ, chẳng lẽ người chưa bao giờ gặp ai thật lòng thích người sao?”

Ông nhìn chăm chú vào khuôn mặt uất ức ngang bướng của tiểu đồ đệ trước mặt, im lặng một lúc lâu, cuối cùng cong môi cười tự giễu rồi chậm rãi lắc đầu.

“Thôi được, con đi đi, nếu sau này chịu thiệt, thì đừng trách vì sư không nhắc nhở con.”

Dù gì Diệp Đan cũng chỉ mới 17 tuổi, chưa từng trải qua đau khổ, tổn thương, vẫn còn sự bướng bỉnh cố chấp đâm đầu lao về phía trước mặc kệ tất cả, thì làm sao lui bước dễ dàng được? Nghe ông nói vậy, nàng như được đại xá, khom người vái sư phụ nhà mình thật sâu thể hiện sự cảm kích, sau đó vội vàng vàng lao về phía phủ Tĩnh vương, nhanh chóng biến mất trong tầm nhìn của Đoàn Mặc Hành.

Cuối cùng vẫn không cản được. . .

Đoàn Mặc Hành cười khổ, ông như nhìn thấy chính mình trước đây vậy, cũng cố chấp, cũng hoang đường, ngay cả khi giấc mộng hóa thành bọt nước cũng không hối tiếc.

Một chữ tình, xưa nay khó nói rõ.

...

Khi ánh trăng treo trên bầu trời, rốt cuộc Diệp Đan cũng đứng trước cửa phủ Tĩnh vương thờ không ra hơi, vì cảm thấy thân phận của mình hơi đặc biệt không tiện ngang nhiên bước vào cửa nên nàng chọn luôn cách treo tường.

Kết quả là đáp xuống không cẩn thận, đường trơn quá, nàng lại ngã chổng kènh từ trên đầu tường xuống dưới.

Nàng thờ dài ngồi dậy, chột chậm chạp phát hiện ra dưới móng mềm mềm, vội vàng quay đầu lại nhìn, bắt gặp ngay một đôi mắt đầy ai oán.

“Lần sau leo tường gọn gàng một chút, đập vào ca ca thì giỏi giang gì chứ.”

Người kia hiển nhiên là Tiểu Bạch mũ giáp đầy đủ chứ không ai khác.

Diệp Đan suýt kêu thành tiếng, may mà dùng hai tay bịt miệng lại kịp. Hiện giờ, nàng khó có thể hình dung được tâm trạng của mình lúc này, chỉ có thể run run rẩy rẩy lắp bắp hỏi: “Huynh... huynh... hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?”

“Muội không ngại vất vả bám theo ta cả chặng đường tới đây chỉ vì muốn hỏi một câu vô nghĩa thế thôi à?”

“... Huynh biết ta theo dõi huynh?” Bị dụ nói thật dễ như trở bàn tay.

Tiểu Bạch như cười như không: “Không chỉ có vậy, ngay cả việc muội thuê gã đàn ông cố gắng diễn trò ta cũng biết, chẳng qua vì ta tâm lý nên không vạch trần muội mà thôi.”

Đó không phải là người đàn ông muội thuê, mà là vị sư phụ vô liêm sỉ của muội!

Nhưng đây cũng không phải trọng điểm, hiện giờ Diệp Đan chỉ quan tâm đến sống chết của Bùi Tĩnh Uyên thôi.

“Tiểu Bạch ca, chẳng lẽ huynh thực sự... thực sự giết Bùi Tĩnh Uyên rồi sao?”

“Ta đã bao giờ thất bại chưa?” Tiểu Bạch đáp như lẽ dĩ nhiên, y không hề bận tâm đến vẻ mặt càng lúc càng suy sụp của Diệp Đan, rút trong ngực áo ra một hộp son, nhét vào tay nàng. “Thứ này ta mua ở tiệm son phấn nổi tiếng của Đế Đô, tốt nhất là muối trang điểm một chút, coi như tiễn Tĩnh thân vương đoạn đường cuối cùng — sau đó quay về Huyền Y môn thành thân với môn chủ đi.”

Diệp Đan siết chặt hộp son trong tay đứng ngẩn ngơ tại chỗ, trợn trừng mắt nhìn y biến mất như một làn gió sau bức tường cao, đến không bóng đi không hình, không xen lẫn bất cứ chút tình cảm cá nhân nào, đó mới là tố chất phù hợp nhất của thích khách.

Hoa văn khắc trên hộp son cửa vào lòng bàn tay đau đớn, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một thoáng lạnh lẽo trong lòng mà thôi. Người nàng chợt run lấy bầy, chạy vội về phía gian phòng của Bùi Tĩnh Uyên.

Cuối cùng vẫn muộn một bước...

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cửa Biệt Trùng Phùng Sinh Tình Cảm.

Kể cũng lạ, đêm nay hộ vệ phủ Tĩnh vương đều như bị hạ độc vậy, không thấy ai ra ngoài, trong sân hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe mỗi tiếng gió thổi qua hành lang mà thôi.

Nhưng Diệp Đan đâu còn tâm trí nào mà để ý những thứ đó, ngay khi mở tung cửa phòng ra, nhìn thấy bóng người quen thuộc đã lâu không gặp đó, nước mắt của nàng bất giác đọng đầy trong mắt rồi.

Bùi Tĩnh Uyên nằm yên bên bàn không nhúc nhích, để mặc cho gió ngoài cửa thổi bay vạt áo, mái tóc dài đen như mực xõa xuống đầu vai, hai mắt khép hờ như đang ngủ.

“Bùi... Bùi Tĩnh Uyên...”

Không có ai trả lời.

Nàng hít mũi mạnh một cái, cảm giác sợ hãi tột cùng siết chặt lấy trái tim khiến chân tay nàng lạnh đi, thực sự mắt cả dừng khí bước lại gần, chỉ có thể nức nở lầm bầm “Bùi Tĩnh Uyên, huynh đừng hù dọa ta, chẳng phải huynh là người có giết cũng không giết chết được sao?”

Hoặc là, lúc đó thất thủ chẳng qua vì nàng quá ngốc nghếch, chứ không phải vì cơ thể của hán bách độc bất xâm.

Tiểu Bạch là sát thủ giỏi nhất Huyền Y môn, có lý nào lại thất thủ được?!

Thật không ngờ, trước đây nàng mong có thể giết chết hán để mau chóng quay về Huyền Y môn bao nhiêu, thì hôm nay lại đau lòng tiếc nuối bấy nhiêu. Người đàn ông đã từng nói cười cười với nàng, vị thân vương đương triều hào hoa phong nhã, lúc này lại qua đời ngay trước mặt nàng, không bao giờ còn mở đôi mắt xinh đẹp kia ra rồi thản nhiên gọi một tiếng “Tiểu thích khách yêu quý” nữa.

“Chính huynh nói chỉ cần huynh còn sống nhất định sẽ tới tìm ta, giờ ta tới đây huynh lại chết, sao có thể thế được chứ?” Hai đầu gối Diệp Đan mềm nhũn, chớp mắt ngã sụp xuống đất, ầm ầm ứ ứ ôm chân khóc nức nở: “Huynh có biết ta gặp bao nhiêu khó khăn không? Ngồi xe bò để trốn khỏi tổ chức, bỏ qua thể diện để bám đuôi huynh đệ, còn phải đầu trí đầu dũng với sự phụ, chỉ vì muốn đến thăm huynh một cái, ai ngờ... ai ngờ huynh không cần ta nữa rồi!”

Câu cuối cùng nàng nói bằng giọng vô cùng bi thương, y như một con thú nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi vậy, nàng cảm thấy vô cùng đau lòng tuyệt vọng, khóc như trời đất sụp đổ. Đại khái là cái cảm giác chỉ có mất đi rồi mới đột nhiên giật mình nhận ra rằng, người mà trước đây mình luôn cố gắng bài xích, cự tuyệt, trốn tránh ấy quý giá đến nhường nào, nhưng cũng khó mà lấy lại được nữa.

Cũng không biết rốt cuộc nàng đã khóc bao lâu, cho đến khi một bàn tay to thon dài mạnh mẽ dịu dàng vuốt mái tóc dài của nàng, sau đó, một giọng nam đầy gọi cảm như mang theo nụ cười vang lên phía trên đỉnh đầu nàng.

“Ồ, vậy sao? Xem ra cuối cùng tiểu thích khách của bản vương cũng thông suốt rồi nhỉ.”

“...” Diệp Đan giật mình bắn ‘vèo’ một cái ra xa hơn ba thước, đôi mắt to tròn đen láy phản chiếu rõ khuôn mặt tình tảo sáng láng của Bùi Tĩnh Uyên khiến nàng như rơi vào mộng: “... Huynh là người hay là ma?”

Nàng hoài nghi chắc tại mình quá đau thương nên xuất hiện ảo giác.

“Nàng nghĩ bản vương là người hay là ma?” Hân thông thả tự đắc đi về phía nàng, “Vừa rồi còn khóc bù lu bù loa vì bản vương, sao giờ lại đi rồi rấm rầy vấn đề này?”

Diệp Đan cảm thấy lạnh buốt sống lưng, vội vàng theo bản năng lùi về phía sau muốn chạy trốn ra ngoài cửa: “Rõ ràng vấn đề này rất quan trọng mà, nếu huynh không giải thích rõ ràng thì tốt nhất đừng có lại gần ta... Ồi!” Còn chưa dứt lời đã bị đối phương kéo thẳng vào lòng.

Bùi Tĩnh Uyên lật tay đóng chặt cửa phòng, vừa nhéo nhéo khuôn mặt bánh bao của nàng, trêu chọc: “Yên tâm, dù bản vương có là ma, chắc chắn cũng sẽ không hại nàng.”

Ngón tay hân truyền tới cảm giác vô cùng ấm áp, chậm rãi xoa nhẹ vào tâm trạng hoảng hốt sợ hãi của nàng, cuối cùng Diệp Đan cũng dám tin rằng người đàn ông trước mặt đây không phải là ma, nàng ngán ra một lúc mới kịp nghĩ ra, đáng lẽ bây giờ phải tức giận mới đúng, liền lập tức đập mạnh một cú vào ngực hân.

“Đánh chết huynh! Dám lừa gạt tình cảm của ta!”

Bùi Tĩnh Uyên giả vờ không hiểu: “Có sao? Bản vương chỉ uống nhiều mấy ly, chớp mắt nghỉ một chút thôi mà, ai ngờ được nàng lại xông vào rồi khóc bù lu bù loa như thể muốn chết vì tình thế chứ?”

“... Làm... làm gì có.”

“Ồ? Vậy vừa rồi là ai nói mình không ngại khổ cực đến Đế Đô chỉ vì muốn gặp Bản vương một lần ta?”

“...” Đương nhiên là nàng, có điều, đánh chết Diệp Đan cũng sẽ không thừa nhận, “Đó là do ta sợ huynh chết không nhắm mắt nên mới tùy tiện nói một hai câu thôi, huynh coi là thật tức là huynh thua!”

Nụ cười trên mặt Bùi Tĩnh Uyên càng sâu hơn: “Lẽ nào nước mắt cũng là giả sao?”

Diệp Đan không đáp trả được câu gì, đành phải ra sức trừng mắt lườm hân để bày tỏ sự phẫn nộ.

“Ngoan, trước mặt bản vương còn có gì mà ngại ngần nữa, nói nhớ bản vương cũng rất bình thường thôi mà.”

“Ai nhớ huynh chứ? Huynh nói cho ta nghe trước đi, làm thế nào mà huynh trốn được khỏi độc thủ của Tiểu... à của huynh đệ ta?”

Đây là vấn đề nàng nghĩ mãi cũng không hiểu được, nói không kỳ lạ thì là nói dối, với bản lĩnh của Tiểu Bạch, tuyệt đối không thể nào mắc một sai lầm đơn giản như sơ ý rồi đi khi đối tượng ám sát không bị thương chút nào — nhưng Bùi Tĩnh Uyên lại vẫn bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra, quý quái thật.

“Có gì khó đoán đâu? Vì bản vương thông minh hơn y thôi.” Bùi Tĩnh Uyên trả lời rất qua loa, “Y có độc được chí mạng, bản vương cũng có thuốc giải chết tổ truyền, bình đến tướng đỡ, muốn lừa dối y qua ải cũng không khó.”

“...” Thế nên nàng cũng không tránh khỏi bị lừa gạt, rồi chạy tới đây khóc cả ngày trời như tên ngốc à?!

Nhưng cũng như trước kia, Diệp Đan lại tìm được chút cảm giác an ủi: Ngay cả người thông minh như Tiểu Bạch mà còn bị lừa, nên chuyện mình dính chiêu cũng dễ hiểu thôi...

Đúng thế, nàng luôn không có tiền đồ như vậy đấy.

Bùi Tĩnh Uyên trầm giọng nói: “Diệp Đan, đến thì cũng đến rồi, lần này bản vương sẽ không cho phép nàng lên lút chạy trốn nữa, nợ nần lần trước ta vẫn còn chưa tính với nàng đâu đấy.”

Hơi thở ấm áp của hân phả ra khiến tai nàng ngứa ngáy, hai người gần trong gang tấc, mùi hương thủy não trên người hân nhẹ nhàng bay vào mũi nàng, Diệp Đan cảm thấy tim mình chưa bao giờ đập nhanh như vậy, nhất thời căng thẳng đến đỏ bừng mặt mũi.

“Đó... đó là do ta kiên định với nguyên tắc của mình...”

“Kiên định với nguyên tắc nên chạy vào Hoàng cung à?”

Nàng như bị chạm phải nọc, tức tối giẫy dụa trong ngực hân: “Huynh còn hỏi ta à? Còn không phải vì tên cháu khốn kiếp kia của huynh nữa! Ý mình là Hoàng đế, cưỡng ép dân nữ, còn nói cái gì mà ta giống Thái hậu nương nương nên muốn giữ ta lại bên cạnh, ta muốn chạy trốn, hân ta còn thả hồ ra cắn ra — ta có oan không chứ!”

Đáng vẻ như bị đập phải đuôi này của nàng là đáng yêu nhất, Bùi Tĩnh Uyên hơi nheo mắt lại, có điều, chuyện liên quan đến Hoàng đế rồi cuộc cũng vẫn khiến hân sinh ra cảm giác dè chừng. Hân xoa xoa đầu nàng như an ủi: “Tính xấu này của Hoàng đế cũng không phải ngày một ngày hai, ai bảo nàng tự dưng lại đi chạy trốn vào thời khắc mấu chốt chứ? Nếu ngoan ngoãn ở lại phủ Tĩnh vương, chắc chắn sẽ không có chuyện đó xảy ra.”

“Ta là thích khách mà, có phải là thú cưng của huynh đâu, làm sao cứ mong an nhàn được.”

“Nàng có chỗ nào giống thích khách?” Hấn cố tình trêu chọc nàng, “Khuôn mặt trẻ con không chín chắn, võ công mèo cào không khoe với ai được, còn cái đầu ngốc nghếch chậm chạp kia nữa chứ, chỗ nào phù hợp với tiêu chuẩn của thích khách?”

Diệp Đan chán nản, rũ người dựa vào cánh tay của hấn, hờn dỗi không thèm nói nữa.

“Có điều, không sao cả, nàng có ngọc nữa thì bản vương cũng chấp nhận hết.” Hấn nhẹ giọng dụ dỗ, sau đó lại như chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Hoàng đế có cường ép nàng làm gì không?”

“... Nếu hấn ta mà cưỡng ép thành công, thì ta còn bị giam vào lồng hồ nữa à?” Nàng không kìm được lườm hấn một cái, “Ta dùng khả năng của cả đời người để bảo vệ sự trong sạch của mình đây — huynh có biết không, hấn ta còn muốn lợi dụng ta tới nỗi dỗi tông đường nữa chứ!”

Nghe vậy, ánh mắt Bùi Tĩnh Uyên hơi sa sầm xuống: “Bản tính cố chấp lệch lạc của Hoàng đế đúng là càng ngày càng nặng hơn, thật khó tha thứ.”

“Ừ, thật ra, làm thúc thúc như huynh cũng ảm ức thật đấy.”

“Trước giờ bản vương vẫn luôn nghĩ hấn ta chỉ là đứa trẻ, hy vọng một ngày nào đó hấn ta có thể tỉnh ngộ hoàn toàn, nhưng thật tiếc, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Hoàng đế dè chừng thân phận và địa vị của hấn, không lúc nào không nghĩ đến chuyện trừ khử hấn, đã từng trong tối ngoài sáng hại hấn vô số lần, thậm chí còn cố tình đem những việc bản thân hấn ta làm ra đổ lên đầu hấn, khiến muôn dân trăm họ đều ra sức thóa mạ hấn. Tất cả những chuyện này hấn đều biết rõ, nhưng vẫn không nói gì, chỉ vì còn nhớ ân đức của tiên đế, không nỡ trở mặt thành thù với họ hàng ruột thịt.

Nhưng hiện giờ Hoàng đế được voi đòi tiên, lại dám nảy sinh ý đồ muốn cướp Diệp Đan, tiểu thích khách mà hấn thích làm sao có thể để người khác chạm tay?

Bước này, hấn tuyệt đối không thể thỏa hiệp được.

Diệp Đan đương nhiên không hiểu được rốt cuộc hiện giờ trong đầu Bùi Tĩnh Uyên đã suy nghĩ biết bao nhiêu chuyện, nàng lặng lẽ ngẩng đầu, thấy sắc mặt hấn không tốt, liền kéo nhẹ tay áo hấn thăm dò: “Huynh đừng giận, không phải giờ ta vẫn còn chạy nhảy tung bừa sao, không có chuyện gì to tát cả.”

Bùi Tĩnh Uyên cũng buồn cười vì khả năng không tìm không phổi của nàng, đưa tay lên vuốt lại tóc mái cho nàng: “Nàng đang an ủi bản vương đấy à?”

“À... tại vì nhìn gương mặt âm u của huynh rất đáng sợ.”

“Bản vương còn chưa hỏi nàng đây, không phải lúc trước cứ suốt ngày kêu gào đòi giết bản vương à, sao giờ lại vội vội vàng vàng tới báo tin, chẳng lẽ nàng hồi tâm chuyển ý rồi à?”

Khỏe môi hấn hơi cong lên mỉm cười, đôi mắt đan phượng phản chiếu đều là hình ảnh của nàng, khuôn mặt Diệp Đan lại một lần nữa không kiềm chế được mà nóng bừng lên, lúng túng ngó trái ngó phải đánh trống lảng: “Ai chà, mùi hương trong phòng huynh là gì mà thơm thế nhỉ.”

“Nàng vẫn còn chưa biết sao?” Hấn cười khế, “Trầm hương hải đường, mùi hương mà chính nàng thích dùng nhất, giờ lại hỏi bản vương à?”

Quả nhiên là đầu óc mơ hồ rồi... Nhưng Diệp Đan lại lập tức nhớ ngay ra rằng đây cũng là mùi hương mà Thái hậu nương nương thích nhất, xụ mặt xuống: “Sau này đổi loại khác đi, đỡ chuốc phiền phức vào thân.”

“Dùng chung một loại với bản vương cũng được.” Hấn nói như lẽ đương nhiên, “Có điều trước đó, nàng phải nói thật đi đã, rốt cuộc vì sao lại quay về phủ Tĩnh vương?”

Hấn rất ít khi cố chấp hỏi mãi một vấn đề như thế này, cứ như không ép nàng thừa nhận thật lòng thì sẽ không chịu thôi vậy. Diệp Đan ngượng ngùng muốn thoát khỏi vòng tay của hấn, nhưng đối phương ôm quá chặt, làm thế nào cũng không thoát ra được, nàng hờn dỗi bĩu môi: “Giờ ta lại thấy huynh cũng không đáng chết, hơn nữa, huynh còn cứu ta, ta là người có nguyên tắc, có ơn tất báo.”

“Chỉ vì lý do nhỏ này thôi?”

“... Huynh còn muốn gì nữa hả?”

Lực tay hấn lại tăng thêm vài phần, cúi đầu như có ý định sâu xa khác, nói từng câu từng chữ rất thật lòng: “Bản vương muốn nàng.”

“Huynh đừng có mang bộ dạng nghiêm túc mà ngà ngón trêu chọc ta, không phải ai cũng có thể sàm sỡ ta như vậy đâu, huynh cứ nằm mơ đi... Ừ! Đây? Buông ra!”

Thế nhưng, kháng nghị vô hiệu, người đã bị bế ngang lên đưa về phía giường lớn mà sự phản kháng không hề có chút hiệu quả nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phủ Nuôi Em Tiểu Thích Khách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

